

Giới thiệu Dung Tuyết

Thể loại: Tỷ lệ luyện, vườn trường, bác sĩ

Edit: fanbaoyua

Số chương: 85 + 2 ngoại truyện

Tình trạng: Đang tiến hành

Số chương: 85 + 2 ngoại truyện

Yêu một người, dùng toàn bộ sự trưởng thành và thành thực của bản thân, cho đối phương một điểm tựa, một niềm tin; cũng dùng toàn bộ sự ấu trĩ, lỗ mãng của tuổi trẻ, giữ gìn sự chân thành, ước mơ, khát vọng cho tương lai.

Trong khoảng thời gian dạy phụ đạo, Vinh Tuyết vô tình gặp được một học sinh khá khó nhằn. Vốn nghĩ chỉ cần dạy xong rồi sẽ thoát gánh, ai ngờ lại bị dây dưa...

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Mới gặp 1

Edit: @fanbaoyuan

Thượng bộ: Thiếu niên không biết vị ưu sầu

Chương 1: Mới gặp

Tháng chín, từ hạ nhập thu, ngày ngắn đêm dài. Không đến tám giờ, trời cũng đã tối đen.

Vừa mới khai giảng không lâu, tuy rằng việc học còn chưa bận rộn lên, nhưng việc vất vả một đồng, Vinh Tuyết chưa từng ở học muộn ra tới, đã mau bảy giờ rưỡi, chỉ phải một đường chạy chậm đuổi tới lớp được thành lập kiêm chức phụ đạo.

Ngày thường lộ trình hơn nửa tiếng, chỉ dùng hơn mười phút.

Cảm ơn trời đất không có đến trễ, còn dư thời gian làm cô thờ hồn hên.

Cô kiêm chức ở đây danh tiếng trung tâm không tồi, cô có thể ở chỗ này kiêm chức hai năm, xem như vận khí tốt.

Khi đó vừa tới học không lâu, quen biết một học tỷ hệ nghiêm cứu sinh tiếng anh, học tỷ lúc ấy tại đây kiêm chức làm cô giáo, biết điểm Vinh Tuyết thi đại học gần 140, lại vừa lúc gặp ban phụ đạo thiếu giáo viên tiếng anh, liền đem cô tiến cử vào.

Không biết là bởi vì vừa mới thi đại học cô độc một mình chém giết ở đây, vẫn là ngay từ đầu mang theo mấy học sinh, đều là nữ sinh nghiêm túc ngoan ngoãn, lần đầu tiên Vinh Tuyết đảm nhiệm vai trò cô giáo phụ đạo, thế nhưng mười phần thuận buồm xuôi gió. Hai tháng dạy kèm, mấy nữ sinh thành tích tăng cao thật sự rõ ràng, người nhà còn cố ý gọi điện thoại tỏ lòng cảm ơn.

Vì thế lãnh đạo liền đem cô giữ lại, cho nên làm đến hiện tại.

Bất quá nếu cô dạy học, cũng chỉ có cực độ thiếu người dạy, cô mới có cơ hội cao một chút, ngày thường làm được là kiêm chức chủ nhiệm lớp công tác.

Cái gọi là chủ nhiệm lớp, kỳ thật cũng chính là chuyện nhỏ, phụ trách cùng ban giám hiệu và lão sư liên hệ, quản lý đi học chấm công, theo dõi tình huống học sinh học tập, nhân tiện tích điểm trích phần trăm.

Vinh Tuyết là sinh viên ngành y, việc học ngày thường bận rộn, tiêu phí cũng không tiện nghi, cho dù cô thành tích ưu tú, mỗi năm có thể lấy được học bổng, nhưng xa xa cũng không thể bao trùm học phí sinh hoạt.

Tám năm chế lâm sàng y học, lâu dài đến tựa hồ liếc mắt một cái không thấy đầu, hiện giờ vạn dặm trường chinh lộ cô mới đi đến một phần tư.

Cô ở trung tâm quản lý giờ tan học cuối cùng, mỗi ngày buổi tối chỉ cần làm việc đúng hai giờ, xem như kiêm chức một phần thật nhẹ nhàng, thu vào không nhiều lắm, nhưng thắng ở ổn định, hơn nữa cũng gần trường học, thêm là Hàn Thử Kỳ vào thời điểm mùa thịnh vượng có thể dạy thay, ngày thường cuối tuần lại tiếp một hai người nhà của học sinh, làm cô tạm thời ít nhất có thể an tâm việc học.

Cho nên công việc này, đối với cô trọng yếu cân bằng.

-

Hôm nay khóa cuối mở đầu một lúc đến ba người, cô chạy đến phụ trách an bài.

Nhậm khóa lão sư họ Trần, hơn sáu mươi tuổi, từ trường Cao Trung trọng điểm đã về hưu đến đây chỉ dạy, ba người học trò còn lại bọn họ là giáo viên trung học năm ba.

Giang Đại là trường trọng điểm, căn cứ cô qua đây đã hai năm kinh nghiệm, bất luận thành tích tốt xấu, trường trung học phụ thuộc ở học sinh, đều còn tính quản lý tốt. Trọng điểm là học sinh trung học, tóm lại tương đối giảng dạy quy củ.

Lão sư bên kia bận rộn, mấy chuyện vặt vãnh chủ nhiệm lớp này, cũng liền sẽ không có cái gì phiền toái.

Bất quá hiển nhiên, cô quá mức lạc quan.

Còn kém vài phút đến tám giờ.

Trần lão sư đã tới phòng học, đang ngồi ở bục giảng lật xem bài thi.

Cô gõ cửa đi vào chào hỏi: "Trần lão sư."

Trần lão sư hơn sáu mươi tuổi, mang theo một bộ kính viễn thị, hai mắt đã hơi mờ, nhìn một cái thật giống lão bà hòa ái, vừa thấy chính là loại giáo viên tận chức tận trách này.

Thấy cô tiến vào, Trần lão sư cười nói: "Tiểu Vinh, em đã đến rồi! Cô đang xem bài thi trắc nghiệm."

Học sinh đến trung tâm sẽ ở báo danh sau khi tiến hành một lần trình độ trắc nghiệm, bài thi này rất khó tương đương cùng thi đại học.

Vinh Tuyết đi đến biên bục giảng, tùy tay cầm lấy mấy tờ bài thi nhìn nhìn, xem đến chỗ sai, mà không tự chủ được nhăn lại.

Một trăm năm mươi điểm, cao nhất một phần bảy mươi, thấp nhất một phần vừa qua khỏi năm mươi. Một ít điểm sai lầm thấp, đánh giá học sinh trung học đều sẽ không phạm phải.

Giang Đại hàng năm giới hạn học sinh lên suất vượt qua 80%. Một lần chiều gọi đến ba cái trình độ thậm chí như vậy không đành lòng thấy trường trung học phụ thuộc học sinh, thật đúng là khó được.

Bất quá cô cũng không quá lo lắng, trên thực tế, trung tâm càng thích chiêu gọi một ít học sinh dở, bởi vì học sinh dở đề cao càng thêm rõ ràng, dễ bề trung tâm tuyên truyền chiêu sinh.

Nhưng cô không biết là chính mình lại một lần nữa quá mức lạc quan.

Cô trả bài thi, lại ngẩng đầu xem trên tường, tám giờ đã qua ba phút, mà ba học sinh kia còn không có xuất hiện.

Cô nhíu nhíu mày, bỗng nhiên nhớ đến vừa nãy bước tiến vào phòng học, bên ngoài hành lang tựa hồ là dáng đứng của ba người mặc đồng phục nam sinh. Nếu nhớ không lầm, xanh trắng đan xen trang phục vận động chính là đồng phục Giang Đại.

"Trần lão sư, người chờ một chút, em đi xem học sinh có tới hay không!"

Cô xoay người đi tới cửa, ra bên ngoài vừa thấy, quả nhiên thấy ba cái nam sinh kia còn đứng tại chỗ.

Người ở giữa cầm một cái máy chơi game chơi quên hết tất cả, hai người bên cạnh ghé vào cùng nhau xem đến vui vẻ vô cùng.

Đèn hành lang gần nhất hồng rồi một trận, ánh sáng ảm đạm, ba người đều cúi đầu, Vinh Tuyết nhìn không rõ diện mạo bọn họ lắm, chỉ nhìn thấy được ở ngón tay ba người có điều thuốc đỏ hồng như ấn như hiện, cùng đồng phục tượng trưng thanh xuân trên thân họ rất là không khỏe.

Cho dù cô cũng không phải là cô giáo thật sự, cũng so với nam sinh đó cùng lắm thì lớn hơn vài tuổi, mà khi chính mình bước vào đại học cố định số lượng đặc cách nhờ cửa sau, lại đi nhìn học sinh Cao Trung, liền cảm thấy một thế giới khác người. Những người đó bất quá so với chính mình nhỏ hơn vài tuổi, ở trong mắt cô biến thành đứa trẻ, vì thế cô cũng theo thói quen dùng ánh mắt người lớn đi xem mấy đứa trẻ đó kỹ.

Mà ở loại này nhìn rõ, hơn mười nam sinh tuổi như vậy hút thuốc, bất quá là một loại sứt sẹo chứng minh hành vi bản thân lớn lên, buồn cười đến làm người sinh ghét.

Cô nhăn mặt lại, hắng giọng nhắc nhở: "Các cậu là tới đi học sao? Đã đến thời gian."

"Thiệu Tề, đi học!" Người bên trái vỗ vỗ nam sinh chính giữa tay cầm máy chơi game.

Nam sinh kia nghe xong, đầu cũng không nâng, hàm hồ có lệ nói: "Chờ một chút, tớ đánh xong trận này."

Không biết trả lời là Vinh Tuyết, vẫn là hấn cùng bạn học.

Vinh Tuyết mày nhú càng sâu, vốn dĩ hương vị tiếng nói mang theo quanh quẩn, đề cao vài phần: "Vào phòng học! Đi học!"

"Ngọa Tào! Đã chết!" Nam sinh rốt cuộc ngẩng đầu, nhìn về phía Vinh Tuyết, đại khái nhìn ra cô là sinh viên kiêm chức, khóe miệng gợi lên một tia ý cười hài hước, "Cô giáo nhỏ, cô gấp cái gì? Dù sao học phí đã trả lại không thể lấy lại, còn sợ không nhận được tiền lương sao?"

Mặt hấn ở ánh sáng âm đạm, mù mịt mùi vị, Vinh Tuyết vẫn như cũ không thấy rõ bộ dạng hấn, nhưng trong lời nói của hấn công khai vô lễ, cô nghe được rất rõ ràng.

Hai người nam sinh bên cạnh hấn phụ họa mà cười.

Vinh Tuyết kiêm chức mấy năm nay, không phải không gặp được học sinh hư hỏng, cho nên cũng không có bị mấy nam sinh dọa đến ác liệt, chỉ là mặt vô biểu tình tiếp tục nói: "Đi vào học!"

Dứt lời, xoay người đi vào phòng học.

Ba nam sinh bị vứt bỏ không chịu đứng yên, cười đùa vào cửa, đẩy đến ngồi xuống.

Trần lão sư đứng lên cùng bọn họ chào hỏi: "Các em tới rồi!"

Nhưng mà ba nam sinh cũng không đáp lại bà.

Loại vô lễ này làm mày Vinh Tuyết lần nữa nhăn lại.

Kết hợp phụ đạo rất cuộc khác biệt với trường học, nói là phòng học, bắt quả là một gian văn phòng nhỏ, nhưng bên trong còn có vài cái bàn học, không đến mức yêu cầu ba nam sinh kia ở bên nhau.

Vinh Tuyết mặt vô biểu tình nhìn lướt qua ba người, chỉ chỉ bên cạnh chỗ ngồi: "Các cậu ngồi cách ra."

Hai nam sinh kêu rên một tiếng, không tình nguyện mà tách ra, bộ dáng vẻ mặt như bị cô chia rẽ uyên ương.

Vinh Tuyết cả lơ phát phơ quét mắt ba người, nói: "Tôi tên Vinh Tuyết, là chủ nhiệm lớp này, phụ trách quản lý khóa đêm, các cậu có thể đến tìm tôi."

Vinh Tuyết tuy rằng cũng bắt quả hai mươi tuổi, lại không giống tuổi thanh xuân dào dạt.

Tóc ngắn mái bằng quá tai, mắt kính đeo qua loa hiện lên sự quê mùa, áo sơ mi quần dài, nhất bình đạm không có trang điểm gì lạ, xứng có khi biểu tình nói cười, phảng phất từ đầu tới đuôi viết hai chữ "Không thú vị."

Mà nam sinh mười bảy mười tám tuổi, ghét nhất chính là không thú vị.

Cho nên ba cái nam sinh đối phần tự giới thiệu của cô hoàn toàn không có bất luận cái phản ứng gì.

Cô đương nhiên cũng không chuẩn bị chờ bọn họ có phản ứng, tiếp tục giới thiệu nói: "Vị này chính là Trần lão sư, giáo viên tiếng anh mấy tháng kế tiếp của các cậu là đây."

Trần lão sư đứng lên tươi cười mặt đầy ôn thanh nói: "Các em học tốt."

Đại khái bởi vì lão sư thật sự, hai bên trái phải nam sinh lúc này có đáp lại, chỉ là vừa thấy chính là cổ ý lớn tiếng nói: "Trần lão sư!"

Trần lão sư tựa hồ không cảm nhận ra học sinh không lễ phép, chỉ nhìn bọn họ hòa ái dễ gần gật đầu.

Vinh Tuyết nhú nhú mày: "Đầu tiên, tôi trước đem tài liệu chia cho các cậu, thuận tiện điểm danh một chút."

"Tiểu Mạc Nhiên."

"Có." Nam sinh bên trái cọt nhả nhấc tay đáp lại.

"Đỗ Viễn."

"Có." Nam sinh bên phải cũng cười nhấc tay.

"Thiệu Tề."

Phòng học một mảng yên tĩnh.

"Thiệu Tê." Vinh Tuyết lặp lại một lần, ánh mắt dừng ở trên người nam sinh ngồi ở chính giữa đang xem điện thoại kia.

Nhưng mà nam sinh vẫn là không đáp lại.

- HẾT CHƯƠNG 1.1

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Mới gặp 2

Edit: @fanbaoyuan

Bên cạnh hai cái nam sinh cười xem hấn, tựa hồ nhìn hấn muốn nháo chuyện xấu gì.

Vinh Tuyết đi tới, ngón tay gõ gõ mặt bàn hấn, từng câu từng chữ hỏi: "Cậu có phải hay không gọi Thiệu Tê?"

Nam sinh rốt cuộc ngẩng lên, nghiêng đầu nhìn cô, khoe miệng gọi lên một tia ngả ngón cười: "Cô giáo nhỏ, cô có phải hay không giáo a? Chúng tôi liền ba người, bọn họ hai người đều điểm tên, tôi không gọi Thiệu Tê chẳng lẽ kêu cô?"

Nếu không phải hấn cả lơ phát phơ, biểu tình cùng ngôn ngữ ác liệt, này kỳ thật là một cậu thiếu niên lớn lên thập phần đẹp trai. Làn da sạch sẽ, ngũ quan cân đối, đôi mắt hẹp dài hơi mỏng thích hợp nam sinh mắt hai mí nhất, con ngươi đen nhánh, thời điểm nhìn cậu ta, kiểu căng ngay thẳng mang theo điểm rõ ràng bất cần đời.

Hai nam sinh bên cạnh xem nào nhiệt quả nhiên ồn ào cười to.

Trung tâm rốt cuộc không phải trường học, hướng chỉ cô đảm nhiệm vai trò cô giáo đều không phải, chỉ là một người kiểm chức nhân viên công tác. Vinh Tuyết biết bọn họ sẽ không đem chính mình coi như cô giáo mà đối đãi.

Trên thực tế, ở chỗ này tiêu tiền tới học phụ đạo mới là đại gia.

Cô đương nhiên biết đạo lý này.

Cho nên cô không cùng Thiệu Tê cãi cọ, thậm chí cũng không trách cứ hấn vô lễ, chỉ đem giáo trình trong tay của hấn đặt trên bàn, mặt vô biểu tình trở lại phía trước, thấp giọng nói: "Trần lão sư, người dạy học đi? Có vấn đề gì đến tìm em đều được."

Trần lão sư cười gật đầu: "Cảm ơn em!"

Vinh Tuyết quay đầu nhẹ nhàng băng quơ tầm mắt nhìn ba người nam sinh, đi ra phòng học.

Thiệu Tê có chút hàm hực đưa điện thoại di động đặt ở góc bàn.

Cái ban phụ đạo này là do ba hấn mạnh mẽ cho hấn đi báo danh, ý đồ cứu hấn khỏi nguy kịch thành tích tiếng anh.

Hấn học khoa sinh học tự nhiên, tiếng anh là hấn ghét nhất khoa, buồn tẻ vô vị, không hề lạc thú đáng nói.

Trước mắt hấn nhìn bóng dáng Vinh Tuyết rời đi, mắt nhìn lão bà trên bục giảng, ngay ở ban phụ đạo gặp được lão sư, cùng cùng tiếng anh giống nhau không gì thú vị.

Trần lão sư bắt đầu dạy, phía dưới đầu Thiệu Tê quay đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ sâu không thấy bóng đêm, từ đầu đến chân viết lên chữ thất thần.

Bóng đêm nặng nề, có tiếng ve nhỏ nhỏ mù mịt mơ hồ truyền trong phòng học.

Trong đầu Thiệu Tê có điểm trống rỗng, tựa hồ không rõ chính mình vì sao lại ở chỗ này.

Sau đó liền bị thanh âm lão bà thôi miên vào giấc ngủ.

- -

Một tầng này đều là phòng học nhỏ, văn phòng ở bên trong.

Làm ca đêm chủ nhiệm lớp, Vinh Tuyết trong đó được xếp hạng nhất phần công tác, chính là mỗi tiết khóa đi dò xét lớp học một chút, gần đây là xem tình trạng lão sư dạy học, thứ hai xem tình huống học sinh học tập.

Sau đó cô từ ngoài cửa sổ thấy được bầu trời đêm nay vừa mang theo tâm trạng như người mẹ, Trần lão sư ở trên bục giảng nghiêm túc giảng bài, mà phía dưới ba nam học sinh, hai người thì xấp xỉ như đi vào cõi thần tiên, nam sinh ở giữa kêu Thiệu Tê, công khai quy tắc mà hô to ngủ nhiều.

Trần lão sư ý đồ kêu lên vài lần, nhưng nam sinh lạnh lẽo, đầu lệnh về một bên, đổi lại cái tư thế lại ngủ qua đi.

Ban phụ đạo không phải trường học, mà là lợi nhuận vì mục đích cho trung tâm, vị trí lão sư và học sinh cũng như cùng trường học không giống nhau.

Trần lão sư tuy rằng là từ trường Cao Trung công lập trọng điểm ra tới chỉ dạy, nhưng ở chỗ này cũng không dám tùy tiện răn dạy chỉ trích nhóm đại gia nhỏ tới đi học, nếu đắc tội học sinh, muốn lui khóa, đó chính là cái đại phiền toái.

Mặc dù cách cánh cửa, Vinh Tuyết cũng thấy được trên mặt lão sư hiện lên sự bất đắc dĩ.

Chờ đến tiết khoa đầu kết thúc, Trần lão sư cầm ly đi ra lấy nước uống, gặp được Vinh Tuyết tiến đến phòng học, lắc đầu thờ dài.

Vinh Tuyết cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười cười.

Cô đi vào phòng học, Thiệu Tê còn đang ngủ. Hai cậu bạn học ở lại đây, cũng liền hảo tâm mà không đánh thức hấn.

Vinh Tuyết đi tới, vỗ vỗ bờ vai hấn.

Thiệu Tê mở mắt ra, chậm rì rì ngẩng đầu, đối với phía trên đó là Vinh Tuyết mặt vô biểu tình, hấn nhú nhú mày, trong mắt một mảnh mê mang nhập nhèm, ồm ồm hỏi: "Tan học?"

Vinh Tuyết đậm thanh hỏi hấn: "Bài học Trần lão sư có vấn đề?"

Thiệu Tê ngáp một cái, lười biếng mà hướng lưng ghé cao dựa vào, tựa hồ còn không hoàn toàn tỉnh táo lại, cười như không cười nói: "Đã nhầm chán chết."

Mười phần ngạo mạn vô lễ.

Bên cạnh Tiểu Mạc Nhiên cùng Đỗ Viễn phối hợp mà cười ra tiếng.

Vinh Tuyết nói: "Trần lão sư là đặc giáo, trước khi về hưu vẫn bận rộn dạy học, thành tích thi đại học vẫn luôn ở Nhị Trung cầm cờ đi đầu. Nếu các cậu có ý kiến yêu cầu gì, có thể nói ra, chúng tôi sẽ nỗ lực cải tiến. Các cậu vùng tiền tới nơi này đi học, chúng tôi phải có trách nhiệm phụ trách đối với các cậu."

Thiệu Tê nhướng mày, cười nói: "Không cần không cần, chúng tôi mới mười bảy tuổi, như thế nào có thể làm cô giáo nhỏ phụ trách được?"

Hấn này là đang ác ý trêu chọc, làm Vinh Tuyết từ trước tới nay bình tĩnh cũng không thể không nhăn lại mày.

Quả nhiên, mặt khác hai người còn lại một trận cười to.

Một bên Đỗ Viễn, đại khái là cảm thấy có điểm quá phận, nhảy ra hòa giải: "Cô giáo nhỏ, kỳ thật cũng không phải do Trần lão sư giảng bài nhầm chán, chủ yếu chính là do tiếng anh quá nhầm chán, cô nói Trung Quốc lớn mệnh mệnh, làm gì thế nào cũng phải học tiếng anh? Đặc biệt chúng em là khoa sinh học tự nhiên, căn bản về sau đều không dùng được."

Vinh Tuyết nhìn cậu ta một cái, đậm thanh nói: "Cậu sai rồi, tác dụng so với tưởng tượng của các cậu còn lớn hơn nữa. Tôi cũng là khoa sinh học tự nhiên, không nói cái khác, chính là viết luận văn, muốn tham khảo văn hiến nước ngoài, cũng cần thiết xem qua bản tiếng anh."

"A - - -" Đỗ Viễn giả vờ bùng tỉnh đại ngộ gật đầu, một bộ dáng đã hiểu.

Ngẩng đầu nhìn thời gian trên tường, còn vài phần học nữa mới kết thúc: "Mặc kệ thế nào, Trần lão sư là trường bối, cũng là lão sư thâm niên, các cậu hấn phải tôn trọng bà."

Thiệu Tê khẽ cười một tiếng, hiển nhiên là không cho là đúng.

Không biết là đối cô, vẫn là đối Trần lão sư.

Vinh Tuyết thấy Trần lão sư lấy nước xong tiến vào, cũng không nói cái gì nữa, đối bà cười đánh thanh tiếp đón liền rời đi.

Một tiết khóa kế tiếp, cùng phía trước không sai biệt lắm, Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên ngẫu nhiên còn làm bộ nghe một chút, Thiệu Tê hoàn toàn thất thần, khi thì phát ngốc, khi thì chơi điện thoại, đối Trần lão sư sáu mươi tuổi trước mặt, không có nửa điểm tôn trọng nên có.

Vinh Tuyết ở bên ngoài nhìn một lát, lắc đầu trở về văn phòng.

Cô vừa từ cái tuổi bọn họ đi lên, đối với tâm lý tuổi nam sinh này lại có ít hiểu biết.

Lớn lên đẹp trai, gia cảnh không tồi, bởi vì còn chưa từng trải qua suy sụp, không ai bì nổi ngạo mạn liền như hồn nhiên thiên thành(*).

()hồn nhiên thiên thành: thì chứng tỏ vật đó vừa được tạo ra hoàn hảo, không có tỳ vết gì (hoặc không có dấu nhân tạo) giống như vật đó được thiên nhiên tạo ra.*

Tỷ như gọi cái này là thời thiếu niên của Thiệu Tề.

Từ thái độ của Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên đối với hắn, liền có thể nhìn ra được ở cái thế giới kia, hắn chính là tiêu điểm. Hắn có lẽ nghỉ ở bàn tay của chính mình sống trên trời đất rộng lớn hồ mênh mông, cho nên đối với sự vật không có hứng thú, thì đương nhiên mà khinh thường nhìn lại.

Tuy rằng cô đối với loại thiếu niên còn ở hội chứng tuổi dậy thì này thật không cho là đúng, nhưng Vinh Tuyết không thể không đối mặt một sự thật, cô gặp đại phiền toái sau khi kiêm chức hai năm.

Cô quản lý ca đêm, cũng đã nghĩ muốn theo vào xử lý mấy cái tình huống của học sinh.

Mà trung tâm sẽ căn cứ thành tích dạy học điều chỉnh thù lao, kế tiếp cùng với bài học. Trần lão sư vừa mới tới dạy, đây là cô lần đầu tiên chỉ huy trực ban, nếu hiệu quả không tốt, sẽ ảnh hưởng bài học về sau.

Mà cô biết, so với chính mình, Trần lão sư càng cần công tác này hơn nữa.

Cô không biết mấy cái nam sinh không biết gì này về sau có thể hay không chuyển biết tốt đẹp, nhưng giờ dạy học thứ nhất, chỉ có thể nói thất bại mà chấm dứt.

--

Tan học kết thúc vào 10 giờ, học sinh ca đêm chạy trốn so với thả còn nhanh, bất quá vài phút, một tầng phòng đã trống.

Vinh Tuyết kiểm tra kỹ cửa sổ phòng học, chân cẳng tương đối chậm cùng Trần lão sư đi xuống lầu.

"Mấy cậu nam sinh đó dạy học không tốt lắm à?" Hàng đèn tương đối tối, cô hơi hơi đỡ lão sư bà.

Trần lão sư cười: "Mấy đứa trẻ bị gia đình mạnh mẽ đưa tới, đều có điểm tâm lý phản nghịch. Ta dạy ba mươi mấy năm đèn sách, loại học sinh này thấy nhiều, không có việc gì, lên dạy vài lần thì tốt rồi."

Vinh Tuyết gật đầu, chỉ hy vọng như thế.

Trần lão sư lại nói: "Lý lão sư đã cho ta tư liệu về bọn họ, trường Trung Học phụ thuộc Cao Tam khoa sinh học tự nhiên, thành tích đều không tệ lắm, đặc biệt là cậu Thiệu Tề kia, trên cơ bản đều có thể thi đậu trước vài tên, nói có hại liền có hại ở môn tiếng anh kéo chân sau. Cho nên nhà cậu ấy và trường hy vọng thông qua học bổ túc đem tiếng anh đề đi lên. Vốn là cho nó đến báo danh một chọi một, nhưng nó không muốn, lôi kéo hai người bạn bè cùng nhau tới đây. Ta đánh giá đứa trẻ này tuy rằng có chút nghịch ngợm, nhưng Giang Đại bồi dưỡng, có thể hư đi nơi nào? Ta kiên nhẫn chút là được."

Vinh Tuyết không có phụ trách mấy học sinh báo danh này, cũng không thấy tư liệu bọn họ, chỉ biết bọn họ là trường Giang Đại, cũng không biết thành tích ở trường học như thế nào, nghe được Trần lão sư nói mấy học sinh này thành tích cũng không tệ lắm đã rất ngạc nhiên, lại nghe được Thiệu Tề có thể thi cử lên lớp trước vài tên, cơ hồ có thể dùng khiếp sợ tới hình dung.

Hút thuốc chơi game đi học không nghe giảng thậm chí không tôn trọng sư trưởng, sở hữu hết thảy là học sinh dở điển hình. Nhưng hiện tại Trần lão sư lại nói cho cô, cậu học sinh dở điển hình Thiệu Tề là học sinh xuất sắc, vẫn là trường trung học Giang Đại phụ thuộc vào học sinh xuất sắc.

Cô không thể không một lần nữa nhận thức thế giới này. Trong đầu xuất hiện bộ dáng Thiệu Tề, thiếu niên ngạo mạn lại bất cần đời, nơi nào có nửa điểm bộ dáng học sinh xuất sắc.

Vinh Tuyết bỗng nhiên nhớ tới chính mình khi Cao Trung.

Cô từ thị trấn nhỏ thi đạt học sinh xuất sắc được trường Cao Trung trọng điểm.

Sau khi tiến vào ở Cao Trung, cô phát giác một hiện tượng đáng sợ, thành tích học tốt đa phần đều là học sinh gia cảnh ở đây tốt, hơn nữa bọn họ thông thường đa tài đa nghệ, sẽ chơi game sẽ thay manga anime tân phiên, còn có không ít người không hề cố kỵ mà yêu sớm, nhưng mỗi lần thi cử thành tích ra tới vẫn như cũ hoàn mỹ xinh đẹp.

Mà từ những hương trấn nhỏ đi lên đây rất nhiều học sinh, cho dù mỗi ngày khêu đèn đêm học, cũng rất khó so với bọn họ được.

Cô xem như số lượng không nhiều lắm, miễn cưỡng dùng chăm chỉ đèn bù khe rãnh học sinh thị trấn nhỏ.

Cô từng một lần hoài nghi chỉ số thông minh sai biệt, về sau trưởng thành quay đầu lại nhìn, mới biết được là bối cảnh gia đình mang đến chênh lệch.

Bởi vì những bối cảnh đó hậu đãi học sinh, bọn họ không cần hoàn toàn ỷ lại trường học giáo dục kiến thức tốt, ở nhà nghèo đệ tử khổ luyện sờ cục đá qua sông trong khi bọn họ đã có lão sư chỉ đường, đã căn cứ vấn đề bọn họ, áp dụng chuyên môn chế định kế hoạch học tập với bọn họ.

Có người nghiêng ngả lão đảo đường vòng đi trước, mà có người đã sớm đi lên lối tắt.

Năm đó nữ sinh bọn họ tốt nhất ban tiếng anh, từ sơ trung bắt đầu mỗi năm đều sẽ đi Đế Đô tham gia trại hè tiếng anh. Vinh Tuyết đứng đầu từ thi cử ra tới bảng điểm, nữ sinh kia lại nhẹ nhàng là có thể bắt được, lại còn làm Vinh Tuyết hoàn toàn không chấp nhận kịp khẩu ngữ cùng thánh lực.

Loại chênh lệch này, liền giống như hằng năm chỉ có thể ăn chung nồi người khác, dinh dưỡng tự nhiên là so kém những bọn học sinh đó được ăn xào chay mặn ngọt phối hợp đầy đủ hết.

Đây là một hiện thực tàn khốc.

Nhưng nam sinh Thiệu Tê này, hiển nhiên đối với cái thủ đoạn đó không có gì hứng thú.

Tác giả có lời muốn nói:

Bởi vì nghiêm túc đánh giá, đem nữ chính giả thiết đổi thành kiêm chức chủ nhiệm lớp học, chính là loại quản lý cùng đánh lẫn lộn, cùng nam chính không tồn tại quan hệ cô trò. Nam nữ chính ở giữa hồ động cũng liền sẽ sửa một bộ phận, bất quá đại khái không có gì biến hóa.

Lớp học bổ túc nội dung không nhiều lắm, bộ phận chủ yếu ở vườn trường vẫn là đại học. Vận mệnh chông gai, Thiệu mười bảy tuổi, thỉnh đại gia nhiều hơn yêu quý.

- HẾT CHƯƠNG 1.2 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Kinh hồng

Edít: @fanbaoyuan

(*) *Kinh hồng: tư thái nhẹ nhàng phiêu dật, dung mạo giai mỹ.*

Hai ngày sau, buổi tối Vinh Tuyết đi làm, ba nam sinh kia không có đến, cũng không có xin nghỉ.

Cô trấn an Trần lão sư, sau khi đưa bà rời đi, không thể không đem tình huống báo cáo cho người phụ trách trung tâm Lý lão sư.

Sau đó ả ả có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, cách một ngày liền từ Lý lão sư biết được tin tức, ba nam học sinh kia đối Trần lão sư không hài lòng, yêu cầu một lần nữa đổi lão sư mới. Cho nên tạm thời chỉ có thể ngừng khóa của Trần lão sư.

Kỳ thật người phụ trách trung tâm cũng minh bạch, không nghĩ tới là ba nam sinh đó tìm lấy cớ để nghỉ học.

Chuyện này so đến dự đoán của Vinh Tuyết còn không xong.

Tình huống Trần lão sư cô rất biết, lão sư dạy trường cao trung trọng điểm đã về hưu, không tính tiền lương hưu thấp, vốn là tuổi phải tận hưởng khi về già, nhưng mà con trai và con dâu năm trước bị tai nạn giao thông, con dâu mất, con trai địa vị cao thì liệt nửa người, còn có đứa cháu ba tuổi duy nhất phải nuôi nấng. Như vậy biến cố đổ xuống, tiền lương hưu của bà cũng liền như muối bỏ biển, cho nên mới lớn tuổi như thế còn ở kiêm chức tới buổi tối.

Có lẽ bởi vì cô cũng ở trong tình huống sinh hoạt gian nan khiến con người phải giãy giụa, cho nên đối Trần lão sư tao ngộ khó tránh khỏi có chút đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Mà gặp loại sự tình này, trừ bỏ cảm giác vô lực thật sâu, cô cái gì cũng làm không được.

Đây là hiện thực, có người ở vũng bùn trũng cứ bước đi gian nan, cũng có người có thể không kiên nhẫn nhân sinh gì mà tiêu xài.

--

Thứ bảy.

Học viện thực nghiệm y Giang Đại, trước biên bồn hoa, ngồi ba người nam sinh.

Mang giày thể thao cao bồi, vẻ mặt bên ngoài thoát nhìn sinh viên tâm thường cũng giống nhau, nhưng mà ba khuôn mặt lại quá mức thanh xuân, vừa thấy chính là thiếu niên hơn mười mấy tuổi.

Đại học Cao Trung đại khái có một đường ranh giới rõ ràng, chẳng sợ tuổi xấp xỉ, khí chất cũng hoàn toàn bất đồng.

Ba người này đứng là Thiệu Tề, Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên.

Trong tay Đỗ Viễn chuyển cái chìa khóa rồi bắt lại: "A Nhiên, tin tức cậu không chính xác chứ? Đều đã giờ ăn cơm giữa trưa, làm sao còn không gặp được người đó đi ra?"

Tiểu Mạc Nhiên nói: "Đương nhiên chuẩn xác, tớ đã hỏi thăm rõ ràng, tên kia gọi Ngô Hạo, học viện y Giang Đại năm 4, hôm nay ở lầu thực nghiệm."

Đỗ Viễn ôm lấy bờ vai của cậu ta: "Lời nói thật nói cho anh em, cậu thật lo lắng Dương Nghiên Nghiên bị người ta lừa gạt đùa bỡn tình cảm? Vẫn là cảm thấy nữ thần cậu bị người ta đoạt mất, gạt tớ cùng Thiệu Tề tới giúp cậu xuất đầu lộ diện?"

Tiểu Mạc Nhiên ngạnh cổ, lời lẽ chính đáng nói: "Đương nhiên là sợ anh ta là nhân tra(*) đại học lừa bịp bạn học nữ đơn thuần của chúng ta. Không nói cái khác, một sinh viên cùng nữ sinh cao tam yêu đương, anh ta vẫn là người sao? Không chừng tiền đồ Dương Nghiên Nghiên liền chôn vùi trong tay nhân tra."

() nhân tra: người cặn bã.*

Đang máy móc ngồi chơi máy game Thiệu Tề xì một tiếng khinh miệt: "Cậu có thể hay không đừng giống như trẻ con mà cân nhắc nặng nhẹ? Còn không phải là do Dương Nghiên Nghiên bị đoạt, muốn cho chúng tớ giúp cậu trút giận dạy dỗ người ta sao, chuyện lớn bao nhiêu? Thế nào cũng phải tìm lấy cơ buồn cười đó vậy, còn chạy tới chờ người ta thực nghiệm ra, đây là có thể động thủ tại chỗ sao? Cậu là tính toán cho người ta tới phổ cập ba cái đạo lý đi?" Hắn dừng lại một chút: "Chờ mười phút, nếu chưa ra, tớ liền đi ăn cơm."

Tiểu Mạc Nhiên cười hắc hắc: "Tớ đi tìm người khác hỏi trước một chút."

Vừa mới nói xong, liền thấy một nữ sinh tóc ngắn mặc áo khoác trắng từ trong đó ra tới, cảnh tượng vội vàng hướng bên trái đi đến, hắn chạy nhanh lớn tiếng kêu: "Mỹ nữ, chờ một chút!"

Mỹ nữ kia không có bất luận cái phản ứng gì, hiển nhiên không ý thức được là đang gọi cô.

Tiểu Mạc Nhiên lại tiện hề hề kêu lên: "Mỹ nữ mặc áo khoác trắng tiểu tỷ tỷ!"

Thiệu Tề khẽ cười một tiếng, lơ đãng ngẩng đầu đi qua xem, đúng lúc gặp được nữ sinh kia dừng lại bước chân quay đầu.

Nữ sinh kia mang một dáng vẻ đơn độc, đem tóc mái búi cao, lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng, khuôn mặt nhỏ thanh lệ. Đôi mắt khảm đen kịt trên khuôn mặt nhỏ, liền có vẻ phá lệ không giống người bình thường.

Đôi mắt Vinh Tuyết cận thị không tính nghiêm trọng, bắt quá hai độ, chỉ khi đi học mới đeo mắt kính. Nhưng rốt cuộc có chút cận thị, không đeo mắt kính cách mấy mét khoảng cách nhìn người từ xa, theo tính thói quen hơi nheo nheo mắt lại.

Vì thế cô vốn dĩ thể hiện mặt quạnh quẽ, liền nhiều hơn một phần nhu hòa động lòng người.

Hôm nay thời tiết tốt, cuối thu mát mẻ, trời xanh mây trắng, ánh mặt trời như một tầng hơi mỏng ấm chiếu sáng xuống đất.

Hết thảy tại đây một khắc phảng phất yên lặng.

Vẫn là Tiểu Mạc Nhiên "Con mẹ nó" trước một tiếng, chọc chọc Thiệu Tề, nhỏ giọng nói: "Đó không phải là cô giáo nhỏ ban phụ đạo mấy ngày hôm trước sao?"

Thiệu Tề lại không có phản ứng, đương nhiên Tiểu Mạc Nhiên cũng không cần hắn phản ứng, đã cười hi hi tiến lên: "Cô giáo nhỏ, thật sự là cô. Tôi hỏi cô nghe chuyện này, cô có hay không quen biết Ngô Hạo? Liền hai người chung học viện y."

Vinh Tuyết hồ hững mà nhìn cậu ta một cái, đạm thanh nói: "Không quen biết."

Cô đương nhiên còn nhớ rõ ba nam sinh này.

Kỳ thật cô không có lập trường cùng bọn họ so đo, có thích đi học hay không, lựa chọn người lão sư nào là tự do bọn họ. Nhưng vẫn là có chút vì Trần lão sư bất bình, loại bí mật mang theo tùy hứng tự do làm bậy này, làm cô rất có vài phần chán ghét.

Cô chuẩn bị xoay người rời đi, Tiểu Mạc Nhiên lại ngăn cản hướng đi cô: "Thật sự không biết? Cô cẩn thận ngẫm lại, chính là học viện y, anh ta lại còn ở trong ấy thực nghiệm cùng cô."

Vinh Tuyết vẫn câu trả lời cũ: "Không quen biết."

Tiểu Mạc Nhiên thất vọng mà "a" một tiếng, lại cười hì hì nói: "Vậy thôi bỏ đi!"

Sau đó dời thân mình quay đi trở về, đến tại chỗ hai người xua tay: "Không quen biết, tớ một lần nữa tìm người khác hỏi tiếp!"

Đỗ Viễn chớp chớp mắt, nhìn bóng dáng Vinh Tuyết rời đi, hưng phấn áp lực nhỏ giọng nói: "Thật là cô giáo nhỏ ngày đó a?" Tớ dựa theo nguyên lai chính là trưởng thành!" Nói xong quay đầu xem Thiệu Tê: "Có cảm thấy hay không a?"

Thiệu Tê về mặt ngẩn ngơ mà nhìn về phía trước, đối những lời cậu bạn nói đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Đỗ Viễn ở trên vai hấn đánh một chương: "Hỏi cậu đó!"

Thiệu Tê phảng phất bị khiếp sợ, giống như là bị đâm trúng cái đuôi mèo, từ trên mặt đất giật bắn mình, bực bội quát: "Làm gì đâu?"

Đỗ Viễn về mặt không hiểu: "Cậu làm sao vậy? Phát điên cái gì!?"

Thiệu Tê tựa hồ lúc này mới hoàn hồn, đối phản ứng chính mình cũng có chút ngạc nhiên, trên mặt lộ ra một tia biểu tình quái dị không được tự nhiên, khôi phục tinh thần ngồi xuống: "Không có gì."

Đỗ Viễn cũng không để trong lòng, thuận miệng tiếp tục nói: "Cậu không thấy cô giáo nhỏ vừa mới kia, hóa ra là đại mỹ nữ, lúc trước đeo mắt kính thật tình không nhìn ra."

Thiệu Tê cúi đầu chơi game, có lệ nói: "Tại sao phải chú ý."

Đỗ Viễn "xuy" một tiếng: "Cũng phải, cậu căn bản đối với nữ sinh xấu đẹp không có bất luận cái năng lực giám định và thưởng thức gì cả, hoa khôi giảng đường đứng trước mặt cậu cũng là người Giáp qua đường."

Tiểu Mạc Nhiên cười Đỗ Viễn ở bả vai cậu ta tấu một quyền: "Nhìn cậu điểm này tiền đồ! Có phải hay không cảm thấy, nếu là sớm nhìn ra tới là mỹ nữ, không bằng tiếp tục lý tưởng đi ban phụ đạo, ít nhất có thể thuận tiện ngắm mỹ nữ."

Đỗ Viễn còn không có trả lời, Thiệu Tê bỗng nhiên đem máy chơi game bỏ xuống, đứng dậy đánh gãy hai người: "Đi rồi!"

Cũng không đợi hai người lên tiếng, đã cất bước rời đi.

Tiểu Mạc Nhiên "ai ai" hai tiếng: "Lại chờ một lát, nói không chừng lập tức liền ra tới."

Thiệu Tê cũng không quay đầu lại nói: "Phải đợi thì các cậu chính mình đợi, tớ đều chết đói."

Tiểu Mạc Nhiên "a" một tiếng: "Còn có phải anh em hay không a?"

Nói là như thế này, lại cùng cùng Đỗ Viễn cười hì hì đuổi kịp.

--

Ngày hôm nay Thiệu Tê thái độ khác thường nên không cùng Đỗ Viễn, Tiểu Mạc Nhiên ở bên ngoài lêu lổng đến trời tối, mặt trời còn chưa kịp lặn liền về nhà.

Từ giữa trưa ở bên ngoài phòng thực nghiệm nhìn thấy Vinh Tuyết, hấn bỗng nhiên cảm thấy bị một loại cảm xúc xa lạ mà kì quái xâm nhập, nói không rõ, giống như là một cuộn chỉ rối quấn quanh hấn, thế cho nên hôm nay làm chuyện gì, đầu cũng không nhắc nổi ra khỏi hình bóng cô gái đó.

Tình yêu niên thiếu bắt đầu nhiều từ nhất kiến chung tình, trực tiếp mà nông cạn, nông cạn đến giống như bọt biển sáng lạn, chạm tay sẽ phá vỡ.

Nhưng bản thân nhất kiến chung tình lại là một môn huyền học, nếu nói thuần túy là trông mặt mà bắt hình dong, như vậy thế giới gương mặt đẹp trăm triệu ngàn, vì sao nhất kiến chung tình chỉ có mỗi một người?

Đương nhiên, Thiệu Tê mười bảy tuổi xa xa còn sẽ không đi tự hỏi vấn đề thâm ảo huyền diệu này đó, sở hữu cảm xúc cùng hành vi, bất quá chỉ dựa vào bản năng thiếu niên không quan tâm.

Thẳng đến rất nhiều năm sau, đương tình căn sớm đã đắm vào, lại quay đầu nhìn lên, mới phát giác, kỳ thật sở hữu hết thảy, bất quá chính là nguyên tự lúc ban đầu nhớ đến kinh hồng thoáng nhìn.

Về đến nhà, khi vào cửa, gặp phải ba Thiệu kéo rương hành lý ra cửa.

Thiệu Tê uể oải mà liếc mắt một thân tây trang, giày da của cha mình: "Lại đi công tác? Lúc này thì bao lâu?"

Ba Thiệu là nhân vật lớn ngành tài chính sản xuất, thường xuyên bị con trai cần năn nói ông sánh bằng quốc tổng thống còn vợ. Chưa kể, hôm trước mới đi công tác trở về, hôm nay lại muốn ra khỏi cửa.

Ông có chút xin lỗi mà nhìn con trai, theo bản năng giống như đối đãi con trai, chuẩn bị duỗi tay thân mật sờ đầu hấn, lại bị Thiệu Tê tránh đi.

Ông lúc này mới bỗng nhiên ý thức được con trai mười bảy tuổi, đã cùng ông cao bằng nhau, ý là địa vị cao.

Rõ ràng con trai cùng ông cuộc sống sinh hoạt bên nhau, nhưng ông lại phảng phát vẫn luôn bỏ qua sự trưởng thành của hấn.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm áy náy, ông thở dài trong lòng một tiếng, cười cười: "Đi Châu Âu, đại khái hơn một tuần, tiền con ba đặt trên bàn, nếu không đủ, chính mình đi ngân hàng lấy, buổi tối tan học sớm về nhà một chút, cao tam vẫn nên để tâm tư học hành thật tốt, con đừng quá ham chơi. Muốn ăn cái gì kêu di Trương nấu."

Cha Thiệu phi thường sùng ái duy nhất cậu con trai này, gia đình không hoàn chỉnh, cùng với hấn làm bạn cũng thiếu hụt, làm ông đối Thiệu Tê tận khả năng đến đền bù chỗ khác, tỷ như vật chất cùng dung túng.

Cho dù ông nhận biết rõ ràng sẽ mang đến tai họa ngầm rất mạnh.

"Đã biết!" Thiệu Tê không kiên nhẫn đáp lại, đi vào sô pha phòng khách, đem sức chính mình quăng ngã ở trên ghế, đầu úp xuống nằm bò.

Ba Thiệu đi đến huyền quan(*), dường như nghĩ tới cái gì nói: "Đúng rồi, ban phụ đạo bên kia ba đã gọi điện thoại, ba kêu bọn họ một lần nữa cho người điều lão sư mới."

() huyền quan: khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách.*

Thiệu Tê bỗng nhiên từ sô pha nhảy dựng lên: "Đừng đừng đừng! Ba chạy nhanh gọi điện thoại cho bọn họ, không cần điều lão sư, con thứ hai liền đi học. Chờ bọn họ điều đến điều kiện dạy phù hợp, không biết phải đợi bao lâu. Thi đại học đều đếm ngược, thời gian chính là tiền bạc."

Ba Thiệu kỳ quái: "Con không phải nói lão sư kia đến dạy không tốt sao?"

Thiệu Tê nói: "Kỳ thật dạy đến khá tốt, dù sao cũng là nhị trung đã về hưu đến dạy học, là bản thân con không nghĩ đi học nên tìm lấy có. Nghĩ kỹ, vẫn là muốn đi học bỏ tức tốt một chút, bằng không thi đại học bị tiếng anh kéo chân sau thật sự không có lợi."

Ba Thiệu sững sờ hết hồn, con trai tính cách phản nghịch, đột nhiên toát ra tư tưởng giác ngộ cao như vậy, ông nhất thời còn có điểm không thích ứng, phản ứng lại được, tâm tình rất tốt mà cười nở hoa: "Con có thể nghĩ thông suốt là tốt. Tuy rằng ba chưa bao giờ cho con áp lực, nhưng cũng hy vọng con có thể học tập tốt, bằng không cũng chỉ có thể trực tiếp ra nước ngoài."

Thiệu Tê không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay, lại thật mạnh ghé vào trên sô pha, giọng bức bối nói: "Đã biết!"

Ba Thiệu lắc đầu cười ra cửa.

Thiệu Tê ghé vào trên sô pha phát ngốc, đứng dậy đi vào phòng học.

Nhưng mà hôm nay lại như thế nào đều học không vào, hấn luôn luôn thích đề toán học nhưng lại chưa có biện pháp điều động hấn hứng thú, đầu óc luôn xuất hiện giữa trưa hôm nay, cô gái da trắng nõn dưới ánh mặt trời bộ dáng ngoạn đầu lại nhìn.

Hấn cảm thấy trong nháy mắt kia, chính mình giống như bị thứ gì đó đánh trúng, muốn liều mạng bắt lấy để biết rõ ràng, nhưng cảm xúc kia lại giao hoạt đến lợi hại, rất ở nhiều lần sắp sa lưới liền trốn mất, chỉ để lại ở ngực hấn một lỗ chỗ trống hoang vu.

Thiệu Tê mười bảy tuổi, chưa từng có bức bối không có lời đáp như thế.

Bức bối đến cơ hồ đứng ngồi không yên, dứt khoát khép lại sách vở, lấy ra bóng rổ không ngừng hướng trên tường ném vào rổ phát tiết tinh lực.

Thẳng đến khi tinh bì lực tận, di Trương bảo mẫu ở ngoài cửa nhắc nhở hấn rửa mặt đi ngủ, hấn mới từ loại si ngốc này mà hoàn hồn, định một thân hấn hậm hực mà chạy tới tắm rửa.

Một đêm này, Thiệu Tê làm một giấc mộng hoang đường mà kiểu diêm, trong mộng đều là khuôn mặt ngoạn đầu nhìn lại kia.

Nóng!

Rõ ràng nhập thu ban đêm đã bắt đầu trở nên mát mẻ, hấn lại như ở bên trong sóng nhiệt dày vò suốt một đêm.

Buổi sáng là bị đi Trương gõ cửa đánh thức: "Tiểu Tê, bữa sáng đã xong, mau dậy xuống ăn!"

Thiệu Tê mở to mắt, nhìn trần nhà màu trắng, có loại vừa mới từ trong mộng trở lại hiện thực buồn bã cùng hư thoát, rõ ràng là ở chính phòng mình, lại có chút không biết hôm nay hôm nào.

Ngơ ngẩn nửa ngày, hắn mới vưng vưng hồ hồ ngồi dậy, lại bỗng dưng phát phát thân dưới của mình tựa hồ có cái gì dị trạng. Mở ra chăn mỏng vừa thấy, lại thấy chính là quần ngủ bị thấm ướt một mảng.

Hắn ảo não mà mắng một tiếng, bò xuống giường thay đổi quần áo, sau đó ôm đồ ngủ ra cửa.

Đi Trương đang dọn dẹp nhìn thấy hắn, thuận miệng nói: "Muốn giặt quần áo đặt ở trong rổ, đợi lát nữa đi giặt."

Thiệu Tê hằm hằm hồ hồ "ngô" một tiếng, lại vẫn là ôm quần áo chui vào toilet, sau đó một cổ nước nhét vào máy giặt, ấn hạ chốt mở công tắc.

Âm thanh máy giặt ầm ầm vang lên, đem thanh âm đi Trương bên ngoài che dấu.

- HẾT CHƯƠNG 2 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Trở về

Edit: @fanbaoyuan

Buổi chiều chủ nhật Vinh Tuyết nhận được thông báo của Lý lão sư, nói gia đình ba cậu học kia gọi điện thoại đến giải thích với Trần lão sư, là con trai họ nghịch ngợm không nghĩ muốn đi học, cùng lão sư không liên quan. Kêu cô liên lạc Trần lão sư, tiếp tục ấn định thời gian đi học tiếp theo.

Vinh Tuyết chạy nhanh gọi điện thoại báo cho Trần lão sư, đem tin tức tốt này nói cho bà. Trần lão sư ở đầu điện thoại bên đó nhẹ nhàng thở ra thật nhẹ nhàng.

Vì thế khói mù ở trong lòng Vinh Tuyết cũng tản ra theo gió.

-

Chạng vạng thứ hai, không đến bảy giờ rưỡi, Thiệu Tê đem Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên kéo đến ban phụ đạo.

"Mẹ kiếp! Thiệu Tê cậu có phải hay không có bệnh a? Thật vất vả trốn thoát khỏi ban phụ đạo tiếng anh, cậu lại lôi kéo chúng ta trở về làm gì?" Đỗ Viễn một đường oán giận, đã tới bên ngoài phòng học ban phụ đạo, vẫn nhắc mãi không ngừng.

Thiệu Tê nói: "Tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm, dù sao qua không được hai ngày trung tâm còn phải một lần nữa sắp xếp lão sư mới cho chúng ta. Khiếu nại một lần hai lần còn được, nhiều vài lần, phỏng chừng ba mẹ các cậu phải trực tiếp đem các cậu đóng ở trong nhà, thỉnh gia sư một chọi một."

Đỗ Viễn về mặt đau khổ nói: "Lời nói là nói như vậy, nhưng có thể trốn nhất thời là nhất thời, cậu cũng không cần tự động đưa tôi cửa đi?"

Tiểu Mạc Nhiên gật đầu phụ họa: "Hơn nữa lúc này mới bảy giờ rưỡi, tôi sớm như vậy làm gì? "

Thiệu Tê nghiêm trang nói: "Nửa giờ cũng làm không được chuyện gì, còn không bằng sớm một chút lại đây!"

"Này!" Đỗ Viễn khinh bỉ nhìn hắn một cái: "Tớ xem cậu động kinh là sự thật!"

Thiệu Tê cũng không giận, đem máy chơi game ném cho hai người: "Được rồi! Câm miệng!"

Hai người được máy chơi game, chạy nhanh tùm thành một khối mà chơi, tạm thời đã quên bị kéo tới đi học thống khổ.

Thiệu Tê chạy đến cửa văn phòng, văn phòng chỉ có hai người không quen biết, đại khái là lão sư buổi tối dạy bổ túc.

Không gặp được người hắn muốn gặp, hắn lại thối lui đến mép hành lang, hướng dưới lầu xem.

Sắc trời đã tối đen, nhưng đèn đường sáng ngời, chiếu mọi người ra ra vào vào.

Phòng học lầu ba, nhìn đến còn tính rõ ràng, đại bộ phận là học sinh ăn mặc đồng phục tới đi học.

"Nhìn cái gì thế?" Chơi trò chơi hăng say thiếu niên Tiểu Mạc Nhiên, bót thời gian nhìn hẩn một cái, thấy cái đầu hẩn ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi.

"Không có gì!"

Ban phụ đạo buổi tối, khóa muộn nhất là tám giờ bắt đầu.

Thiệu Tê ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, tám giờ chỉ kém vài phút, nhưng người chính mình muốn nhìn đến còn không có xuất hiện ở dưới lầu, hẩn không cam lòng mà chống ở trên cửa sổ, nửa cái thân mình thò ra ngoài, muốn nhìn đến xa hơn một chút.

"Đuýt! Thiệu Tê cậu có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng muốn nhảy lầu?"

Hẩn còn chưa có kịp thấy rõ bóng cây ven đường có người đi tới, cả người đã bị hai thằng tiện nhân phía sau từ cửa sổ kéo vào.

Nhất thời không đề phòng, Thiệu Tê trực tiếp vấp ngã trên mặt đất.

"Tớ ngày....." Hẩn quay đầu, một câu nói cửa miệng còn chưa nói xong, bỗng nhiên nghe được Đỗ Viễn lớn tiếng nói: "Chào lão sư ạ!"

Thiệu Tê chạy nhanh từ trên mặt đất bò dậy, xoay người đứng thẳng, ánh mắt nhìn về vài bước xa phía trước, ánh đèn ảm đạm hạ xuống có hai thân ảnh chậm rãi đi tới, một người diu Trần lão sư hơi khom lưng, còn thân ảnh người đang diu là mảnh khảnh tuổi trẻ.

Trần lão sư liên tục cười nói: "Chào các em! Chào các em!"

Vinh Tuyết nhân nhật quét mắt ba người, nhú nhú mày, đạm thanh nói: "Đừng náo loạn, tiến vào phòng học."

"Đã hiểu!" Đỗ Viễn cao giọng đáp, mười phần khoa trương.

Thiệu Tê trừng hẩn một cái, lại yên lặng nhìn về phía Vinh Tuyết.

Cô vẫn cùng lần trước trang điểm giống nhau, ăn mặc mộc mạc, dưới tóc mái đeo cái mắt kính kia khó có điểm quá hạn.

Chính hẩn lại cảm thấy nơi nào đều cũng không giống nhau.

Rõ ràng ánh đèn ảm đạm, lại cảm thấy giống như quanh thân cô đều che chở một tầng hào quang treo trên người.

Đỗ Viễn đẩy Tiểu Mạc Nhiên đang muốn nhảy về phòng học, phát giác Thiệu Tê ngo ngác đứng ở tại chỗ không nhúc nhích. Lại lui về hai bước, chọc chọc hẩn, câu lấy cổ đem hẩn mang đến hướng phòng học, vừa đi vừa tiện hề hề cười: "Còn không mau cảm ơn ân nhân vừa cứu mạng "

Thiệu Tê thật không khách khí mà đạp hẩn một chân, đem người đẩy ra, dẫn đầu chạy vào phòng học.

Hẩn ở vị trí bên trong ngồi xuống, đôi mắt lại nhìn chăm chăm Trần lão sư với Vinh Tuyết cùng nhau đi vào tới, thấy cô nhìn qua, lại chạy nhanh cúi đầu làm bộ làm tịch từ cặp sách lấy sách vở cùng đồ dùng học tập.

Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên tiến vào theo thói quen tính ngồi gần hai bên hẩn, hẩn vầy vầy tay: "Một bên đi đừng ngồi chung! Đây là đi học!"

Hai người cười ha ha, Đỗ Viễn còn không quên hài hước: "U a! Không hồ là ban học sinh xuất sắc, nhìn một là giác ngộ tư tưởng!"

Vinh Tuyết quét mắt mấy người, đạm thanh mở miệng: "Ngồi xong, ở Trần lão sư học trước, tôi có vài chuyện muốn nói."

"Được chứ!" Đỗ Viễn ưỡn ra thân thể, có ý khoa trương nói.

Vinh Tuyết nhìn cậu ta một cái, ánh mắt lại nhìn ở trên người Thiệu Tê.

Cùng lần trước không giống nhau, lúc này hẩn ngồi đoan chính, hơi hơi cuối đầu mở ra sách giáo khoa, trông bộ dáng như là chuẩn bị nghe giảng.

Cô tiếp tục nói: "Tuy rằng ban phụ đạo khác biệt với trường học, nhưng nếu các cậu lựa chọn tới nơi này đi học, tôi hy vọng các cậu giống như ở trường học, tuân thủ kỷ luật, tôn trọng lão sư. Nếu bởi vì các cậu tự bản thân làm cho nguyên nhân thành tích không có khởi sắc, phụ đạo hồng rồi chiêu bài lại là việc nhỏ, ảnh hưởng tiền đồ chính mình các cậu mới là chuyện lớn. Vẫn là câu nói kia, nếu các cậu đối với phụ đạo có cái vấn đề gì cùng yêu cầu, lúc nào cũng có thể nói cho tôi."

"Đã rõ!" Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên vẫn là bộ dáng phó tiện hề hề kia.

Thiệu Tê ngẩng đầu nhìn về phía cô, ngữ khí có chút quý dị nghiêm túc: "Cái vấn đề gì đều có thể tìm cô sao?"

Vinh Tuyết nói: "Trừ bỏ không phải chuyện học tập ở lớp học, mặt khác các cậu ở chỗ này bất luận cái nhu cầu gì, đều có thể tìm tôi. Trung tâm chúng tôi đã hứa hẹn qua sẽ vì học sinh cung cấp sự phục vụ tốt nhất."

Thiệu Tê như đang suy tư gì gật đầu.

Vinh Tuyết thấy ba người không có vấn đề, quay đầu thấp giọng nói: "Trần lão sư, người dạy học, nếu có vấn đề gì thì nói cho em."

Trần lão sư cười tủm tỉm gật đầu: "Em vất vả rồi!"

Vinh Tuyết cười lắc đầu, sau đó xoay người ra cửa.

Cô không lập tức rời đi, mà là đứng ở ngoài cửa sổ nhìn hồi lâu.

Trần lão sư là giáo viên điển hình nghiêm túc phụ trách, tuy rằng lớp học không gì vậy mà thú vị, nhưng nói được dễ hiểu, ít nhất ở cô xem ra, rất dễ dàng tiếp thu vào.

Chẳng qua hiển nhiên cũng không phải mỗi người đều cùng cô giống nhau.

Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên vẫn cùng lần trước giống nhau, tuy rằng cũng không trắng trợn táo bạo ngủ mà nói chuyện phiếm, nhưng cũng là như đi vào cõi thần tiên, các loại động tác nhỏ không ngừng.

Nhưng thật ra Thiệu Tê cùng lúc trước hoàn toàn khác nhau.

Lần trước hán ngủ công khai ở lớp học chỉ có ba học sinh, đối với thâm niên lão sư hơn sáu mươi tuổi hoàn toàn không có nửa điểm tôn trọng.

Nhưng tới nay hán lại nghiêm túc khác lạ, thường thường gật đầu phụ họa, còn lấy bút nghiêm túc mà chép ghi nhớ.

Hoàn toàn đã không còn cái loại bất cần đời cùng kiêu căng giống lúc trước nữa, ánh đèn hạ vào sườn mặt thiếu niên, thậm chí có bộ dáng vài phần ngoan ngoãn.

Chẳng qua hán quay đầu nhìn bên cửa sổ rất nhiều lần, đại khái là không quá thích đi học mà bị người khác nhìn chằm chằm.

Vinh Tuyết nghĩ đến trước kia khi trung học, chủ nhiệm lớp cũng luôn ở thời gian khóa tự học, lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở ngoài cửa sổ hoặc cửa sau, thường đem học sinh đùa giỡn tới mức hồn phi phách tán.

Hình như là mang theo chán ghét.

Nghĩ đến đây, cô cũng cảm thấy có chút buồn cười, khi ở trên người Thiệu Tê nhìn thêm lần nữa, cô hướng hán gật đầu ý bảo, sau đó trở về phòng.

Cô không biết Thiệu Tê thay đổi nguyên nhân là vì cái gì, cũng hoặc đây mới là biểu hiện bình thường của hán, rốt cuộc hán là học sinh mũi nhọn của trường Giang Đại, chuyện lần trước đại khái chắc bởi vì bị gia đình mạnh mẽ đưa tới ban phụ đạo, xuất hiện tâm lý phản nghịch.

Thiếu niên hơn mười mấy tuổi, phản nghịch là chuyện hết sức bình thường.

Mặc kệ như thế nào, đây là chuyện tốt.

-

Trở lại văn phòng Vinh Tuyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tiết khóa đầu tiên thuận lợi kết thúc.

Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên vừa nghe Trần lão sư trên bục giảng tuyên bố nghỉ ngơi, lập tức như bước đi vào cõi chết nhanh chóng đổi thành trạng thái thần tiên đã được bom máu sống lại, tiến đến bên người Thiệu Tê đùa giỡn.

Thiệu Tê về mặt ghét bỏ đem hai người đẩy ra, từ cặp sách chính mình cầm lấy cái ly đứng dậy: "Tớ đi lấy nước!"

Sau đó vô tình bỏ rơi hai cậu bạn tốt đi ra cửa.

Chỗ uống nước ở phòng nghỉ, cũng chính là văn phòng bên cạnh.

Hán mới đi ra văn phòng vài bước, liền thấy Vinh Tuyết cũng cầm cái ly từ văn phòng ra tới.

Thiệu Tê trên mặt vui vẻ ba bước cũng làm hai bước đi lên phía trước: "Cô giáo, cô lấy nước a!"

Quả thật là hỏi câu vô nghĩa.

Vinh Tuyết quay đầu nhàn nhạt nhìn hán một cái, hướng phía phòng học bên cạnh đi, gật đầu: "Hôm nay cậu đi học rất nghiêm túc."

Thiệu Tê đối loại khích lệ công thức hóa này từ trước đến nay không có hứng thú, hướng chỉ giọng nói của cô bình đạm đến cơ hồ không giống như đang khen người, nhưng hán chính là cảm thấy trong lòng giống pháo hoa nổ tung, thậm chí muốn nỗ lực khắc chế, mới không có làm miêu tả sinh động mừng như điên lộ ra ngoài.

Hắn gấp không chờ nổi mà tưởng mình muốn nói cái gì, nhưng lại phát giác chính mình bỗng nhiên trở nên nghèo từ ngữ.

Thăng đến đi tới chỗ lấy nước, hắn mới lại mở miệng nói: "Trần lão sư dạy khá tốt, lúc trước chính là không nghĩ muốn đi học, cố ý tìm lấy cớ, hiện tại ngẫm lại, nhìn qua ý nghĩ không muốn đi."

Nghe qua có vài phần khó được thăng thần thành khẩn.

Vinh Tuyết khom người tiếp nước, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Lời này cậu cùng Trần lão sư nói sao?"

"A?"

"Nếu cảm thấy có lỗi, liền đi gặp Trần lão sư xin lỗi. Tôi không phải lão sư, các cậu đối với công việc của tôi bất mãn, có thể tùy tiện khiếu nại. Nhưng Trần lão sư là lão sư thâm niên, nếu tính đây không phải trường học, các cậu cũng nên tôn trọng bà."

"Không không không, tôi không có đối với cô bất mãn." Thiệu Tê vội không ngừng lắc đầu, hắn từ trước đến nay chán ghét thuyết giáo, ở trường học chính là loại điển hình học sinh đối đầu với môn học mà mình không thích, cũng không phải một học sinh không biết tôn trọng lão sư, nhưng ngay bây giờ chính mình bị một sinh viên so hơn vài tuổi giáo dục, hắn một chút đều không tức giận, "Tôi... Chờ lát nữa đi gặp Trần lão sư xin lỗi."

May mắn Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên không ở đây, bằng không nhìn thấy bộ dạng nói năng lộn xộn này của hắn, chỉ sợ rằng đều sẽ cười rớt hàm.

Vinh Tuyết không ở trong vấn đề này dây dưa nữa, lấy nước xong ngồi dậy lui ra phía sau một bước, nhìn hắn một cái, chỉ chỉ bình tiếp nước uống, đạm thanh nói: "Cậu lấy đi!"

Thiệu Tê "ừ" một tiếng, thất thần mà khom người đi tiếp nước.

Nước lộc cộc lộc cộc chảy vào cái ly, không biết khi nào đầy, hắn cũng chưa cảm thấy. Thăng đến khi trên tay truyền đến một trận nóng rực, hắn mới giật mình mà hoàn hồn, thở nhẹ một tiếng, bị bỏng lửa theo bản năng thu tay lại. Lại không cẩn thận luống cuống tay chân đụng phải cái ly, nước chảy ra tới càng nhiều, loảng xoảng một tiếng, cái ly từ trong tay bốc ra rơi trên mặt đất.

Âm thanh cái ly rơi xuống đất, đem Vinh Tuyết đứng ở bên cạnh phát giác kéo thần trí về, cô quay đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Thiệu Tê cầm vết bỏng ở tay hít hà một hơi.

Không cần hắn trả lời, Vinh Tuyết cũng biết rõ ràng sao lại thế này.

Mày cô nhíu lại, cầm cổ tay của hắn, nhanh chóng đem hắn kéo đến trước ống nước máy bên cạnh, mở ra vòi nước, đem bàn tay mình đang cầm đặt ở lưu động nước máy chảy xuống.

Động tác cô liền mạch lưu loát, chờ đến Thiệu Tê phản ứng lại, trên tay phỏng đã bởi vì nước lạnh mà chậm lại.

Mà cái tay nắm trên cổ tay của hắn kia, mang theo độ ấm nhu hòa, giống như trực tiếp chảy tới trong lòng rồi.

Tìm Thiệu Tê bỗng nhiên nhảy đến lợi hại.

Chỉ là giây tiếp theo, Vinh Tuyết đã buông lỏng tay ra.

Thiệu Tê bị phỏng tay không tự chủ được hoạt động rời tay cùng nhau đi theo cô.

"Đừng cử động, ở dưới nước để mười phút." Vinh Tuyết thấy thế, chạy nhanh cầm cổ tay của hắn, thả xuống lại nước lạnh.

"A!" Thiệu Tê lúng ta lúng túng nói.

Vinh Tuyết lại lần nữa buông tay ra, sau đó hơi hơi cúi người, nhìn về phía vòi nước chảy xuống cái tay của Thiệu Tê, đi kiểm tra tình huống bị phỏng của hắn.

Thiệu Tê thò tay đứng thẳng thân mình, vẫn không nhúc nhích.

Hắn so cô cao hơn một cái đầu, khi ở cô cúi người, ánh mắt vừa lúc dừng ở sườn mặt cô cùng cái cổ trắng nõn.

Ánh đèn nhu hòa hạ, cô gái tuổi trẻ da thịt trơn bóng như là mỡ dê ngọc tốt nhất, mang theo điểm trơn bóng mê người.

Gần khoảng cách như thế, cho dù là trên mặt cô có mắt kính, cũng che dấu không được nửa điểm trời sinh lệ chất.

Thiệu Tê bỗng nhiên cảm thấy chỗ bị phỏng không chỉ là tay, mà là ngực, bằng không hắn làm sao cảm thấy hô hấp càng ngày càng nóng rực, trong lòng giống như có đoàn lửa muốn vụt tới.

Vinh Tuyết nghe được hô hấp hắn biến trọng, quay đầu xem hắn, hỏi: "Rất đau?"

Thiệu Tê chạy nhanh chốt dạ không dám nhìn ánh mắt chính mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm gật đầu.

Kỳ thật phỏng tại chỗ đã bị nước lạnh xoa bóp, nơi nào sẽ có bao nhiêu đau!

Vinh Tuyết không chú ý tới dị thường của hắn, chỉ đạm thanh nói: "Tôi nhìn thấy hắn là không nghiêm trọng, hướng nước lạnh một lát sẽ không khác biệt lắm."

Thiệu Tê gật đầu.

Vinh Tuyết trở lại kê bên chỗ lấy nước, đem cái ly nhặt lên, dùng nước rửa sạch, đặt ở bên cạnh hắn: "Tôi về văn phòng, cậu hướng nước lạnh vài phút cảm thấy không thấy đau thì trở về học."

Thiệu Tê "Ừm" một tiếng, chờ cô xoay người sau, lén lút quay đầu, nhìn theo bóng dáng cô ra cửa.

Vinh Tuyết trở lại văn phòng không bao lâu, liền thấy Thiệu Tê cầm cái ly ló đầu ở cửa.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, đối diện cặp mắt đen nhánh thâm thúy kia, đạm thanh hỏi: "Có việc?"

Thiệu Tê gật đầu: "Phương pháp cô giáo nhỏ thật dùng được."

Vinh Tuyết gật đầu: "Không thấy đau, thì trở về học đi, đừng làm cho Trần lão sư chờ."

"Ừm" Thiệu Tê nhìn nhìn cô, cũng không biết nghĩ đến cái gì, khoe môi hơi hơi gọi lên, xoay người cùng nhọc trí đưa trẻ giống nhau, nhảy nhót trở về phòng học.

Vinh Tuyết tuy rằng nhìn không tới thân ảnh hắn, nhưng từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cũng có thể đoán được động tác của hắn, không khỏi có chút buồn cười lắc đầu.

Quả nhiên vẫn là đứa trẻ nhỏ.

-

Tiết khóa này cùng tiết khóa đầu giống nhau, không gọn sóng.

Vinh Tuyết khi xem xét, chỉ ở ngoài cửa sổ hơi dừng lại một chút liền rời đi.

Hết khóa, Vinh Tuyết đi vào phòng học cùng Trần lão sư tạm biệt.

Thiệu Tê bởi vì tay bị phỏng không tiện, thu dọn cặp sách liền có điểm thông thả.

A, cố ý thông thả.

Hai cậu bạn tốt thấy thế thò qua tới, nhìn đến mu bàn tay hồng hồng một mảnh của hắn, Đỗ Viễn tiện hề hề cười nói: "Tay phải vạn năng quang vinh bị thương, anh em tới đối với cậu tỏ vẻ vạn phần đồng cảm"

Thiệu Tê một tay đem hắn đẩy ra, thấp giọng nói: "Cậu cút!"

Hắn lại ngẩng đầu, phát giác bụi giảng phía trước người không biết khi nào đã không còn nữa.

Ba người ra cửa, khi đi ngang qua văn phòng, Thiệu Tê gấp không chờ nổi đi vào mở rộng cánh cửa bên trong xem.

Vinh Tuyết đang ở thu dọn, đại khái cảm thấy được có học sinh đi qua, ngẩng đầu nhìn, hướng bọn họ vẫy vẫy tay: "Gặp lại!"

"Cô giáo nhỏ, gặp lại!" Đỗ Viễn giơ lên tay lớn tiếng nói.

Thiệu Tê đạp hắn một chân, vốn đang tưởng ở văn phòng được lưu lại trong chốc lát, lại bị hai tên bạn vây quanh đẩy đi rồi.

- HẾT CHƯƠNG 3 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tới gần

Edit: @fanbaoyuan

Vinh Tuyết trên danh nghĩa là 10 giờ tan tầm, nhưng là chờ ca đêm của các lão sư dạy cho học sinh rời đi, sau đó kiểm tra quanh cửa sổ khóa lại, ít nhất cũng đã hơn mười phút sau.

Trở về kí túc xá rửa mặt lên giường, đã qua 11 giờ.

Cô từ kệ sách ở đuôi giường rút ra một quyển nghiệp thư, tính toán thừa dịp 12 giờ tắt đèn trước xem vài tờ.

Không quá vài phút, di động đặt ở một bên bỗng nhiên lóe sáng, có tin nhắn gửi vào.

Cô vừa cầm lấy tới vừa thấy, là cái dãy số xa lạ, tin tức trong khung nhắn ngắn ngủn một hàng chữ: *Cô giáo nhỏ, tôi bị phỏng ở tay còn rất đau làm sao bây giờ?*

Cô thoáng sùng sốt mới phản ứng lại, đây là Thiệu Tê gửi tới.

Trung tâm cung cấp cho học sinh số điện thoại, trừ bỏ nhậm khóa lão sư, còn có phương thức liên lạc nhân viên công tác, Thiệu Tê biết số điện thoại của mình không có gì kỳ quái.

Cô nghĩ nghĩ, là khi này: *Nói bột nước sao?*

Đầu dây bên kia rất nhanh phản hồi lại đây: *Có một chút.*

Vinh Tuyết: *Tìm thuốc khử trùng thoa xung quanh vết phỏng rồi nặn hoặc lấy kim sạch phá nước dịch ra, nhớ kỹ đâm vào mới tiêu độc, sau đó thoa thuốc mỡ kháng sinh lên và dùng cần gạt với băng keo y tế băng lại. Nếu thật sự nghiêm trọng, đi vào điểm bán mua thuốc bị phỏng cao. Nếu không nghiêm trọng không cần băng bó, sẽ khỏi mau một chút.*

Thiệu Tê: *Được, cảm ơn cô giáo nhỏ.*

Tuy rằng không phải lão sư, nhưng đi làm ở trung tâm phụ đạo, hành chính hay hậu cần đều sẽ bị bọn học sinh kêu lão sư, cô cũng đã quen những học sinh đó kêu cô một tiếng lão sư. Bất quá Thiệu Tê đi đầu kêu chính mình là cô giáo nhỏ.

Cái cách gọi này, thật là... Có một phong cách riêng.

Đái khái xem cô là sinh viên, không quá thừa nhận thân phận của cô là lão sư, lại không muốn quá không lễ phép. Đương nhiên, có lẽ còn có một chút cổ tình trên chọc.

Bất quá cô cũng không phải là lão sư.

Cô trả lời hần: *Không cần cảm ơn.*

Sau đó đưa điện thoại di động đặt ở một bên, tiếp tục đọc sách.

Qua đại khái hai mươi phút, di động lại lóe sáng.

Cô cầm lấy xem, vẫn là dãy số khi này: *Tôi đã nghe theo lời dặn của cô, không còn đau nữa. Cô giáo nhỏ ngủ ngon.*

Vinh Tuyết: *Ngủ ngon.*

Cô nhú mày nhìn di động, có chút khó có thể đem tin nhắn tính cách trẻ con mà loại ngữ khí đàn ông này, cùng lần đầu tiên nhìn thấy Thiệu Tê liên tưởng đến.

Cô lắc đầu, tắt đi di động.

-

Chạng vạng thứ tư, trường trung học thời gian vừa đúng lúc tan học.

"Thiệu Tê, cậu tính làm gì?"

"Ăn cơm, sau đó đi khóa lớp học phụ đạo."

Đỗ Viễn chạy nhanh giữ chặt hần: "Hạ Như thi đấu đoạt giải, nói đêm nay mời chúng ta đi ăn cơm đi ca hát, cậu đã quên?"

Thiệu Tê thu dọn xong cặp sách trên lưng: "Các cậu đi đi, tớ phải đi học bỏ túc."

"Cậu cần gì phải đi đâu?" Đỗ Viễn ôm lấy bờ vai của hắn, cười nói: "Cậu không đi có ý tứ gì? Hạ Như là người nào ai mà không biết đến, những người khác so với chúng ta chính là xách dép."

Thiệu Tê bất chính liếc mắt hắn một cái: "Các cậu yêu thì đi xách dép, dù sao tớ không rảnh."

Đang nói, bên cửa sổ xuất hiện một thiếu nữ cao gầy xinh đẹp, cô ta đến phía sau phòng học có vài người qua lại, cười nói: "Các cậu đã xong chưa? Đi thôi!"

Đỗ Viễn đối cô ta vẫy tay: "Cậu tới đúng lúc, Thiệu Tê nói cậu ấy không đi."

Lúm đồng tiền Hạ Như khẽ biến, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp: "Vi cái gì? Tuần trước tớ không phải cùng các cậu nói tốt sao?"

Thiệu Tê không chút để ý nói: "Buổi tối tớ có khóa bỏ túc học tiếng anh."

Hạ Như cười khê: "Cậu không phải ghét nhất tiếng anh sao? Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên đều không đi, cậu trốn một khóa chuyện này lớn bao nhiêu!"

Thiệu Tê nói: "Tớ trốn thoát được đủ nhiều. Lại nói sang năm liền thi đại học, tớ đem tiếng anh bồi dưỡng đi lên không được sao?"

Nói xong liền đeo cặp sách đi.

Tiểu Mặc Nhiên ở phía sau hắn cười nói: "Fuck Thiệu Tê, cậu đây là muốn vội vàng thi đại học để thành Trạng Nguyên đi a?"

Nói xong liền cùng Đỗ Viễn trêu chọc kêu lên: "Ai nha, chúng tớ cảm ơn đại soái ca muốn đi đương chức Trạng Nguyên giúp đỡ!"

Thiệu Tê xoay người mắt trắng liếc một cái, lại so ngón giữa: "Lão từ muốn thi cử Trạng Nguyên thật, hai người các khanh đi ăn phân cho ta."

Hai người không để bụng, cười đến càng sâu.

Thiệu Tê mới vừa đi ra cửa sau, liền bị Hạ Như đi lên tới ngăn lại.

"Thiệu Tê, bỏ trốn khóa một lần không được sao? Lần đoạt giải này đối với tớ rất quan trọng, tớ muốn cùng các cậu tụ lại chúc mừng."

Hạ Như điển hình sinh ra đã là nghệ thuật, lớn lên xinh đẹp, khí chất xuất trần, tóc chải cao đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng, mang theo điểm thiếu nữ thanh thuần cùng kiêu căng.

Nữ sinh mười bảy tuổi xinh đẹp dùng ngữ khí hờn dỗi khi năn nỉ, sẽ làm người khác cảm thấy cự tuyệt cô ta là một sự kiện tàn nhẫn.

Chỉ tiếc người cô ta đối mặt chính là một nam sinh cùng tuổi cô ta, cậu nam sinh tâm tư đơn giản này sẽ không nghĩ đến chuyện thương hương tiếc ngọc đâu.

Trên mặt Thiệu Tê đã xuất hiện tia không kiên nhẫn: "Nói không đi, các cậu chính mình tự chơi vui vẻ."

Dứt lời liền vòng qua cô ta hướng cửa thang lầu đi.

Hứa Như nhìn bóng dáng cao dài của hắn, buồn bực dậm chân kêu lên: "Thiệu Tê! Thiệu Tê!"

Thiệu Tê cũng không quay đầu lại mà xua xua tay, bước nhanh đi đến thang lầu, chỉ chớp mắt không thấy thân ảnh.

Hạ Như oán trách nhìn về phía hai người trong phòng học: "Các cậu cũng không giúp tớ khuyên nhủ cậu ấy!"

Bị oán trách hai người vô tội vĩa hè buông tay.

Đỗ Viễn cười nói: "Cá tính Thiệu Tê cậu không phải không rõ ràng lắm? Cậu ấy muốn làm cái gì? Chúng ta có thể khuyên được?"

Hạ Như nói: "Cậu ấy khi trước không phải nói không nghĩ lên ban phụ đạo sao? Tại sao hiện tại như thế nào cũng phải muốn đi?"

Đỗ Viễn nhún nhún vai: "Ai biết được?"

Tiểu Mặc Nhiên vô tâm không phối phụ họa: "Phòng chừng thật muốn thi cử Trạng Nguyên đi!"

Đỗ Viễn đi tới cửa, cười nắm đuôi tóc đem Hạ Như nói: "Thiệu Tê không đi, còn có chúng tớ đâu? Đều là bạn bè, đừng nặng bên này nhẹ bên kia a!"

Hạ Như bực bội mà mở ra tay hắn: "Là bạn bè còn không giúp tớ đem Thiệu Tê ở lại?"

Đỗ Viễn hắc hắc cười.

-

Thiệu Tê bây giờ xuất đầu liền chạy tới ban phụ đạo.

Hắn cùng đại bộ phận nam sinh mười bảy mười tám tuổi giống nhau, yêu thích rộng rãi, hiếu động ham chơi, từ lúc vào cấp ba, về sau việc học nặng nề. Mỗi ngày sau tan học về giờ là thời gian để đứa trẻ chơi đùa, với hắn mà nói tựa hồ nháy mắt liền đi qua.

Nhưng hôm nay lại làm hắn cảm thấy sống một ngày bằng một năm.

Vinh Tuyết còn chưa tới văn phòng, hắn liền vẫn luôn đứng bên ngoài hành lang.

Rõ ràng đợi hơn nửa tiếng, lại giống như qua một vùng thế kỷ vậy, cả người như con kiến trên chảo nóng, tin gan còn cào xao động bất an.

Thẳng đến thấy dưới lầu thân ảnh kia xuất hiện ở dưới đèn đường, bỗng nhiên cảm thấy có một trận thanh phong phát qua trong lòng hắn, cả người nháy mắt bình tĩnh trở lại.

Hắn hít sâu một hơi, dịch đến hàng hiên cửa đứng yên.

Vài phút sau, tiếng bước chân Vinh Tuyết từ phía dưới truyền đến, hắn ló đầu mắt nhìn ra, lại chạy nhanh đến làm bộ làm tịch mà cầm "Bổn Phụ Đạo Thư" ở dưới đèn cửa thang lầu mà xem.

"Cậu tại sao ở chỗ này đọc sách?" Vinh Tuyết đi lên tới, nhìn đến người đứng ở cửa cầu thang, kỳ quái hỏi.

Thiệu Tê buông quyển sách: "Chào cô giáo nhỏ! Còn chưa đến giờ học, tôi ở bên ngoài nhà trạm, hoạt động thân thể chút."

Mắt cô nhìn nam sinh cao lớn mảnh khảnh vẻ mặt nháy nhót, lại nhìn nhìn phía sau hành lang hắn đứng, đạm thanh nói: "Tối rất sớm. Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên đâu?"

Thiệu Tê nói: "Bọn họ có việc hôm nay tới không được, kêu tôi cùng cô xin nghỉ."

Vinh Tuyết nhíu nhíu mày: "Cậu quay lại chuyển lời cho bọn họ, không cần tùy tiện trốn học hoặc xin nghỉ, bởi vì khóa lớp nhỏ bỏ lỡ là không thể một mình bổ sung, nộp học phí sẽ lãng phí."

Thiệu Tê cười nói: "Không có việc gì, dù gì bọn họ cũng không để vào bụng."

Vinh Tuyết âm thầm lắc đầu, thật là một đám đang ở bên trong phúc không biết đứa trẻ có phúc.

Thiệu Tê theo phía sau cô đi hướng văn phòng, khi tới cửa, hắn thỉnh thoảng đem tay phải duỗi ở trước mặt cô: "Cô giáo nhỏ, tay của tôi tốt đến không khác biệt lắm, cô học y đúng là giống nhau, theo phương pháp quả nhiên dùng được."

Vinh Tuyết mắt nhìn cánh tay duỗi ở trước mặt của mình, bị phồng ở tay ngoại trừ màu sắc thoáng thâm một chút, thoạt nhìn xác thật tốt đến không sai biệt lắm, cô gật gật đầu: "Cũng không phải phương pháp học y gì, chỉ là một chút kinh nghiệm sinh hoạt, tốt là được."

Cô mở cửa văn phòng ra, nhìn thời gian trên tường, rõ ràng tám giờ chỉ kém vài phút: "Không có sai biệt lắm thì nên đi học, cậu chạy nhanh vào phòng học đi, đừng làm cho Trần lão sư đợi lâu."

Thiệu Tê gật đầu: "Được."

Lớp học một người, hiển nhiên so lúc trước tốt rất nhiều.

Thời điểm Vinh Tuyết tuần tra, nhìn thấy dáng vẻ Thiệu Tê nghiêm túc nghe giảng, rốt cuộc xem như yên tâm.

-

Mười giờ tan học.

Vinh Tuyết nghe được lão sư dạy học không có gì khác biệt, đứng dậy đi rửa tay đến phòng học tắt đèn khóa cửa.

Khóa dạy ban đêm không nhiều lắm, tổng cộng không đến mười lớp.

"Cậu? Như thế nào còn chưa đi?" Nhìn đến trong phòng học Thiệu Tê còn ở chỗ ngồi nhìn chăm chăm trên mặt bàn giáo viên.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vinh Tuyết: "Tôi có mấy vấn đề không quá hiểu được, sợ chậm trễ Trần lão sư về nhà, nên không lười kéo bà ấy ở lại hỏi, nghĩ chính mình cân nhắc lại cân nhắc." Hắn dừng một chút, cầm sách giáo khoa đứng dậy đi đến trước bục giảng, "Nghe Trần lão sư nói cô thi đại học tiếng anh gần 140, bằng không cô giúp tôi nhìn xem."

Vinh Tuyết đang ở bục giảng cúi đầu thu dọn đồ nhìn về phía sách giáo khoa hắn: "Cái vấn đề nào?"

Thiệu Tê tiến đến bên cạnh cô, tùy tiện chỉ vào một chỗ của bài giảng: "Chính là từ câu định ngữ này, tôi không quá hiểu cho lắm!"

Hắn đến cơ hồ mà mạnh mẽ thò qua tới, thiếu chút nữa liền dán lấy Vinh Tuyết ở bên cạnh.

Nam sinh tuổi trẻ hơi thờ ập vào trước mặt, không thể nói là cảm giác gì, nhưng nhất định là tươi mát bông bột, có lẽ đây là hương vị hormone tuổi trẻ.

Tuy rằng thiếu niên mười bảy tuổi, nhưng hẳn so Vinh Tuyết cao hơn phân nửa cái đầu, như vậy gần gũi, quanh hơi thở kia lại là hơi thở thiếu niên xa lạ, Vinh Tuyết liền cảm thấy có chút cảm giác áp bách nói không rõ.

Cô bất động thanh sắc mà thối lui một chút khoảng cách, bắt đầu giảng bài cho hắn.

Thiệu Tê lúc nghe lúc gật đầu, ánh mắt không quá an phận, dừng ở chỗ cổ trắng nõn của cô, bỗng nhiên liền cảm thấy miệng khô lưỡi rát, mà loại cảm giác xa lạ này, hẳn không sử dụng tự chủ được tiến tới gần cô.

Nói xong ba đề bài, Vinh Tuyết đã bất tri bất giác thối lui đến bục giảng bên cạnh, cô đương nhiên sẽ không cho rằng nam sinh trước mặt này là vì cố ý. Ở kinh nghiệm nhân sinh của cô có hạn, không đến mức đi phỏng đoán một nam sinh mười bảy tuổi. Huống chi cô so với hắn lớn hơn ba tuổi, cũng không có bất luận điểm nào giống nữ sinh.

Cô chỉ nghĩ hắn là hành động vô ý thức.

Thiệu Tê liền tiếp hỏi vài cái vấn đề, tuy rằng không phải phạm vi công việc của Vinh Tuyết, nhưng đối mặt đại gia tiêu tiền, cô chỉ có thể tiếp tục cho hắn giải đáp.

"Bảng không cậu ngồi ở chỗ của mình, cũng tiện cho việc hiểu bài." Cô mở miệng đề nghị.

Thiệu Tê gật đầu, trở lại chỗ ngồi.

Phải trì hoãn thêm, bất tri bất giác lại qua hơn mười phút.

Thiệu Tê nghe cô nói xong một vấn đề, làm bộ làm tịch nhìn xuống đồng hồ đeo tay, a một tiếng: "Đã qua mười giờ rồi a! Cô giáo nhỏ, thật sự là rất xin lỗi!"

Vinh Tuyết nhận nhặt nói: "Không sao, cậu nguyện ý nghiêm túc học là chuyện tốt."

Thiệu Tê chạy nhanh thu dọn cặp sách: "Chúng ta đây đi nhanh đi!"

Vinh Tuyết gật đầu.

Lúc này nguyên tầng lầu chỉ có hai người, hành lang cùng hàng hiên đèn âm thanh hoạt động thật miễn cảm, bởi vì tiếng bước chân vang lên, lại vì tiếng bước chân quá nhẹ mà tắt.

Thiệu Tê thoáng đi ở phía trước, bước chân thận trọng, có điểm giống như là nhảy nhót, vì thế ở hắn phiên động tĩnh hạ(*), đèn đi đường liền vẫn luôn thành thành thật thật sáng lên.

() lúc mạnh lúc nhẹ.*

Nhìn nam sinh phía trước sức sống bắn ra bốn phía, Vinh Tuyết nhìn không được có điểm muốn cười. Rõ ràng chính mình cũng bắt quá vẫn là học sinh, lại đối với thanh xuân như thế cực kỳ hâm mộ, có lẽ là cô chưa từng có thanh xuân dào dạt quá như thế.

Tới dưới lầu, Vinh Tuyết cùng hắn nói gặp lại liền tránh ra, chỉ là còn chưa đi vài bước, một chiếc xe đạp bỗng nhiên từ phía sau nhảy đi lên, che ở trước mặt cô.

Thiệu Tê nghiêng người đeo cặp sách, một chân đạp trên mặt đất: "Cô giáo nhỏ, tôi đưa cô đi về trường học."

Đèn đường hạ trên nam sinh soái khí tiêu sái.

Bởi vì thanh xuân niên thiếu, như thế nào động tác vì cố tình này, đều sẽ không làm người cảm thấy biệt nữ phù hoa.

Vinh Tuyết thoáng sùng sốt, vội vàng xua tay: "Không cần, tôi đi trở về chỉ nửa tiếng, cậu cũng chạy nhanh về nhà đi!"

Thiệu Tê cười nói: "Nhà tôi ở không xa. Hôm nay là tôi hại cô muộn như vậy mới tan làm, hơn nữa đã trễ thế này cô nữ sinh một mình không an toàn, mau lên đây đi!"

Nói xong còn vỗ vỗ cái yên sau.

Hắn nhưng thật ra không nói dối, sau lên cao trung, bởi vì không nghỉ trọ ở trường, ba hắn liền ở trường trung học phụ thuộc không xa tiểu khu mua phòng, dọn lại đây.

Vinh Tuyết nói: "Thật sự không cần."

Thiệu Tê cười: "Đi lên đi! Xe đạp so cô đi đường nhanh hơn nhiều!"

Vinh Tuyết vẫn là do dự.

Thiệu Tê dứt khoát đem yên sau xe dịch đến trước mặt cô, người thiếu niên trên mặt mang theo nụ cười trong sáng, hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Vinh Tuyết suy nghĩ một lát, rốt cuộc vẫn đi lên ngồi.

- HẾT CHƯƠNG 4 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đêm về

Edit: @fanbaoyuan

"Cô giáo nhỏ, ngồi vững!"

Vinh Tuyết đỡ lấy chỗ ngồi hắt.

Dưới chân Thiệu Tê dùng một chút lực, xe đạp đón gió rồi đi.

Hắn chạy không nhanh, lời nói lại có điểm nhiều.

Từ cô là người ở nơi nào hỏi đến việc tai trái mà cô yêu thích.

Vinh Tuyết không phải một nữ sinh tùy tiện cùng người khác thân cận, khi phía trước không quen thuộc, cô thói quen cùng người ta bảo trì khoảng cách thích hợp. Cho nên đối mặt một cậu học sinh cao trung và các loại vấn đề, cô trả lời thật sự một chút có lệ.

Trung tâm phụ đạo kỳ thật ở nghiêng đối diện cửa phía Tây trường Giang Đại, nhưng từ cửa phía Tây đến khu ký túc xá, lại còn phải bị dài dòng quá nhiều câu hỏi.

-

Tối nay trăng sáng sao thưa, đèn đường màu trắng hạ xuống, che phủ bóng cây.

Trên đường chỉ còn thưa thớt học sinh trở về, nhiều nhất là các cặp đôi.

Xe đạp chạy qua một đoạn liền giảm tốc độ, thật mạnh xóc nảy một chút.

Vinh Tuyết không có phòng bị, thiếu chút nữa là ngã xuống hàu tòa, theo bản năng bắt lấy quần áo Thiệu Tê.

Hè tuần tháng chín, cho dù là đêm tối, cũng còn không tính lạnh. Nam sinh tuổi dậy thì khí huyết can trở, ăn mặc tự nhiên đơn bạc.

Thiệu Tê hôm nay chỉ mặc một tay áo thun, Vinh Tuyết ở trong hoảng loạn đang tay bắt lấy hai bên sườn quần áo của hắn, ngón tay từ bên hông cơ bắp hắn xẹt qua.

Trái tim hắn run rẩy, còn không có kịp cảm thụ, tay bắt lấy quần áo chính mình đã buông ra.

Tiếp theo hắn thử giảm tốc độ, Vinh Tuyết đã có chuẩn bị.

Dự đoán đúng vào không có đến, Thiệu Tê không khỏi có điểm hậm hực.

Xe chạy đến một đoạn chỗ yên tĩnh không có vật kiến trúc, trừ bỏ bóng đêm, bóng người càng không.

Thiệu Tê mở miệng hỏi: "Cô giáo nhỏ, cô thường xuyên một mình trở về ký túc xá như vậy, trên đường vắng rất nhiều người, không sợ sao?"

Vinh Tuyết thuận miệng trả lời: "Tôi chỉ có tối hôm nay, ngày thường mười giờ xuất đầu liền tan tằm, vườn trường người còn rất nhiều."

Thiệu Tê a một tiếng: "Hôm nay là tôi sai, không nên lôi kéo cô hỏi bài."

Vinh Tuyết nhận nhặt nói: "Không quan trọng, chăm học hỏi là chuyện tốt."

Thiệu Tê hắc hắc cười cười, bỗng nhiên đổi chuyện khác, giống như tùy ý nói: "Kỳ thật nếu ra trễ, cô có thể cho bạn trai đi đón cô a!"

Vinh Tuyết cười khê, không để ý lắm mà trả lời hắn: "Tôi không có bạn trai."

"Phải không?" Thiệu Tê gật đầu, ngữ khí nghe tới tùy ý, khoe miệng lại không chế không được cong lên.

Tôi khu ký túc xá, Vinh Tuyết chỉ chỉ phía trước cổng: "Dừng ở phía trước cửa."

"Được."

Thiệu Tê đang chạy xe đạp đến, bỗng nhiên dường như lại nghĩ đến cái gì giảm bớt tốc độ.

Một đoạn ngắn ngủn khoảng cách, lại bị hắn kéo dài hai phút, nhưng rốt cuộc vẫn tới nơi.

Chân hắn đạp lên trên mặt đất dừng xe.

Vinh Tuyết từ yên xe sau nhảy xuống: "Cảm ơn cậu. Cậu sớm một chút trở về nghỉ ngơi, bằng không cha mẹ cậu sẽ lo lắng."

Cô kỳ thật có chỗ kỳ quái, một đường này, giống như cũng không có người gọi điện thoại thúc giục hắn trở về. Đối với một cậu cao trung từ nhỏ nói, tựa hồ không quá bình thường.

Thiệu Tê cười cười: "Ba tôi đi công tác không ai quản tôi."

Thì ra là thế, Vinh Tuyết cười khê, không quá để ở trong lòng. Trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hơi hơi do dự xuống, mở miệng nói: "Cái kia... Có chuyện tôi muốn cùng cậu nói một chút."

"Cô nói!" Cô lời còn chưa dứt, Thiệu Tê đã gấp không thể chờ mà đáp.

"Trần lão sư hơn sáu mươi tuổi, vốn là nên an hưởng tuổi tác lúc về già, chỉ là năm trước con trai địa vị cao tai nạn giao thông đã liệt nửa người, con dâu mất, còn có đứa cháu trai ba tuổi, trong nhà cần tiền, cho nên tuổi lớn như vậy còn tới kiểm chức ban khóa phụ đạo buổi tối, chính bà thân thể kỳ thật cũng không phải thật tốt. Tôi không phải muốn các cậu làm cái gì, chính là hy vọng lớp học về sau nên tôn trọng người lớn tuổi một chút. Trần lão sư đi dạy khá tốt, nếu các cậu nghiêm túc một chút, thành tích có thể đề cao, đối với bà sẽ có trợ giúp rất lớn."

Vinh Tuyết kỳ thật không phải là người thích lo chuyện bao đồng, bị sinh hoạt phí bao bọc phía trước, học tập rồi kiểm chức những việc này đã làm cho tâm thần và thể xác cô đều mệt mỏi, nơi nào có tình yêu tràn lan như vậy. Nhưng tạo ngộ Trần lão sư, rất khó làm người thờ ơ.

"A? Hả!" Thiệu Tê thoáng sững sốt mới phản ứng lại đây, "Tôi không biết... Nếu biết như thế, khóa lần đầu tiên khẳng định sẽ không như vậy. Cô yên tâm, tôi sẽ nghiêm túc."

Hắn không xem như một cậu nam sinh lòng tràn đầy sự đồng tình, có lẽ đối lại người khác nói chuyện này, hắn có lẽ cũng sẽ không có bao lớn xúc động, nhưng nếu là Vinh Tuyết nói ra, lại làm hắn lần đầu tiên đối chính mình tùy hứng có thật sâu tự cảm trách.

Vinh Tuyết xưa nay mặt có chút sơ đạm, khó được nảy lên một tầng nhàn nhạt ý cười: "Cậu cũng đừng có áp lực, học tập tốt là vì chính mình, nghe nói cậu là học sinh mũi nhọn, cũng không nghĩ thi đại học bị kéo chân sau đi?"

Dưới đèn đêm cô gái mặt hiem thấy nhu hòa, bỗng nhiên tìm Thiệu Tê đập gia tốc đến lợi hại, dùng sức gật đầu lung tung, muốn nói thêm cái gì, lại phát giác trong đầu trống rỗng.

Vinh Tuyết nhìn nhìn hắn: "Tôi lên lầu đây, thứ sáu gặp lại."

Thiệu Tê gật đầu, nhìn cô xoay người vừa đi vừa đem mắt kính tháo xuống, vuốt tay xoa mũi, đại khái là có chút mệt mỏi.

"Chờ một chút!" Hắn bỗng nhiên gọi cô lại.

Vinh Tuyết quay đầu: "Còn có việc?"

Bởi vì cách vài bước khoảng cách, cô lại tính theo thói quen mà hơi hơi híp mắt nhìn về phía hắn. Không có mắt kính che đầy khuôn mặt, ở tối tăm có đèn đường hạ xuống, thoát nhìn nhu nhược động lòng người.

Thiệu Tê vừa mới gọi cô lại, đại não hoàn toàn chưa kịp hoạt động mà buột miệng thốt ra, lúc này thấy cô nhìn qua, trong đầu càng là một đoàn keo hồ, ấp úng nửa ngày chưa nói ra lời muốn nói.

Vinh Tuyết cảm thấy kỳ quái, cho rằng hắn có vấn đề khó mở miệng, dứt khoát tiến lên hai bước, nghiêng đầu xem hắn: "Là đi học có vấn đề gì sao?"

Thiệu Tê lắc đầu: "Không đúng không đúng, cũng không có chuyện gì."

Vinh Tuyết bất động thanh sắc đánh giá hắn một chút: "Tôi đây phải lên rồi, nếu có vấn đề gì gửi tin nhắn gọi điện thoại cho tôi đều có thể."

Thiệu Tê gật đầu.

Nhưng cô vừa mới xoay người, nam sinh phía sau lại gọi cô lại: "Chờ một chút!"

Vinh Tuyết không thể không lần nữa di chuyển qua tới, lúc này không tự chủ được nhún mồm: "Cậu có chuyện gì nói thẳng đi!"

Thiệu Tê nhìn cô, vẫn là không nghĩ tới muốn nói cái gì, nhu chiếp miệng lại không có lời phía sau.

Lúc này ở ngoài khu ký túc xá, trừ bỏ hai người, còn có mấy đôi tình chàng ý thiếp lưu luyến không rời nữa kia.

Đã tới mười một giờ, dì quản lý ký túc xá theo thường lệ ra tới nhắc nhở.

"Gần khóa cửa, mau chạy nhanh về ký túc xá!"

Mấy đôi tình lữ bị kinh động tách ra, vội vàng hôn một lúc, rồi các nam sinh nhìn theo tổ chim nhỏ nữ sinh chạy tiến ký túc xá, sau đó quay người rời đi.

Xung quanh một chút trống trải hiện lên, đèn đường hạ chỉ còn lại có Vinh Tuyết cùng Thiệu Tê hai người.

Vinh Tuyết có chút bất đắc dĩ mà nhìn về phía nam sinh trước mặt muốn nói lại thôi kia: "Rốt cuộc có chuyện gì mau nói đi, bằng không tôi phải về ký túc xá."

Thiệu Tê ậm ừ một lát, thỉnh thoảng mở miệng nói: "Cô ở lâu mấy a?"

Vinh Tuyết mặt ngẩn ra, bật cười: "Lâu hai, cũng mặc kệ ở lâu mấy, tôi đều phải lập tức trở về, bằng không dì quản túc sẽ đóng chặt cửa. Cậu có chuyện gì thì nói nhanh."

Thiệu Tê a một tiếng. Hắn kỳ thật chỉ không nghĩ lập tức rời đi, chính là đầu óc lại nhất thời trống rỗng, tìm không thấy lý do thích hợp để lấy cớ kéo dài.

Dì quản túc thấy hai người này còn thờ ơ, cách mấy mét khoảng cách lớn tiếng nói: "Các cô cậu hai cái tiểu tình lữ, có nói cái gì không thể ngày mai nói sau?"

Vinh Tuyết nghe được ba chữ tiểu tình lữ, trên mặt không khỏi đỏ một mảng.

Cô thấp giọng nói: "Cậu rốt cuộc có muốn nói hay không? Tôi thật muốn lên lầu."

Thiệu Tê bỗng nhiên câu môi bật cười, lắc đầu: "Cũng không có việc gì, chính là tôi sẽ nghiêm túc nghe giảng khóa Trần lão sư, tôi phải đi rồi!"

Nói xong khởi động xe, nhanh như chớp chạy đi rồi.

Vinh Tuyết không hiểu ra sao, lắc đầu xoay người tiến lên lầu.

Bởi vì kỳ nghỉ cô có ở ký túc xá vừa học vừa làm, dì quản túc đối cô còn tính quen thuộc, khi cô đi ngang qua trước mặt dì, cười thuận miệng hỏi: "Vinh Tuyết, khi nào đã có bạn trai rồi?"

Vinh Tuyết chạy nhanh lắc đầu: "Dì, không phải bạn trai."

Đi cùng một người nam sinh cao trung bị hiểu lầm, thật sự là có chút vớ vẩn vừa buồn cười.

Dì quản túc hiểu rõ gật gật đầu: "Kia khẳng định là người ở lại theo đuổi đi! Hiện tại nam sinh cũng thật là, đã trẻ như thế này còn lười kéo không cho con trở về ký túc xá."

Vinh Tuyết lười không muốn giải thích, chỉ cười cười: "Dì, con lên lầu đây,"

Dì quản túc "ai" một tiếng: "Nghỉ ngơi sớm một chút a."

-

Thiệu Tê chạy một chặng đường, dường như bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, từ trống trải yên tĩnh liền quay đầu xe chạy ngược lại.

Sau đó ở ký túc xá của nữ sinh vừa mới này dừng xe.

Lí trí thì sai bảo nhìn lên ban công ký túc xá, nhà vệ sinh trên ban công vào thời gian này đúng là náo nhiệt, ký túc xá đều có nhiều nữ sinh ra ra vào vào.

Bởi vì đèn sáng, từ bên ngoài mơ hồ xem tới được động tĩnh ban công.

Thiệu Tê vừa đi vừa đẩy xe, một bên ngẩng đầu hướng gian lầu hai ký túc xá nhìn.

Nhưng mà đi qua đi lại một lần, cũng không thấy được người chính mình muốn thấy.

Nghĩ nghĩ, không cam lòng mà đi trở về, rồi lại xem tỉ mỉ lần nữa.

Rốt cuộc... Ở một cái ban công bên trong hẳn nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Hắn nhón chân đuỗi thẳng cổ, sợ bỏ qua.

Vẫn là cách tám kính pha lê, kỳ thật xem đến không rõ ràng như vậy, nhưng Thiệu Tê vẫn là nhận ra đó là Vinh Tuyết.

Cô mặc một thân váy ngủ, tóc cô cột cao lên, cầm lấy xà phòng đồ đem một cái quần lót treo ở không trung, sau đó bung một cái thau nhỏ đi vào buồng vệ sinh.

Thiệu Tê thu hồi gót chân đang nhón, dựa vào trên xe đạp yên lặng chờ.

Ước chừng qua hơn mười phút, Vinh Tuyết từ buồng vệ sinh đi ra, không có ở ban công dừng lại, trực tiếp trở lại trong phòng.

Thiệu Tê chạy nhanh nhảy dựng lên hướng bên trong xem.

Thật đáng tiếc, cửa sổ ban công cùng cửa sổ ký túc xá sát đất, bên trong cái gì đều không nhìn thấy tới.

"Làm gì đấy?"

Hắn hành động lén lút dị thường khiến cho bảo an tuần tra chú ý, khẽ quát một tiếng, đi tới xem tình huống.

Thiệu Tê chạy nhanh cười lên xe đạp: "Không có việc gì không có việc gì, vừa mới đưa người về."

Nói xong bay nhanh trốn mất.

Bảo an ước chừng nhìn ra hắn bắt quá là cậu nam sinh hơn mười mấy tuổi, ăn mặc không giống như làm chuyện xấu, rốt cuộc không đuổi theo hắn.

Bởi vì vừa mới trở về không lâu, Vinh Tuyết bò lên trên giường, đã 12 giờ, ký túc xá đúng giờ tắt đèn. Khi cô cầm lấy di động chuẩn bị tắt máy, bỗng nhiên nhảy vào tới một cái tin nhắn.

"Cô giáo nhỏ, tôi đã về đến nhà. Ngủ ngon!"

Vinh Tuyết khẽ cười một tiếng, gửi lại: "Ngủ ngon!"

Tác giả có lời muốn nói:

Thiệu mười bảy tuổi tâm trí thật sự mười bảy tuổi, không thể lại nhiều.

- HẾT CHƯƠNG 5 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Buồn bực

Edit: @fanbaoyuan

Bởi vì Trần giáo sư thân thể không được tốt, vào thời gian có khóa, Vinh Tuyết đều sẽ đi qua lớp học xem tình hình, giúp bà lấy chút nước uống hoặc cái gì đó.

Khi vào cửa, nhìn thấy lão bà đang ở tiết khóa tận dụng thời gian chỉ đạo ba cậu học sinh viết bài tập văn.

Nhìn thấy cô tiến vào, cười nói: "Mấy cái đứa trẻ này là thật không tồi, bố cục viết văn không chỉ có đúng thời hạn viết xong, còn viết đến độ khá tốt, đặc biệt là Thiệu Tê của chúng ta."

Thiệu Tê đứng trước bục giảng, có chút đắc ý nhằm hướng Vinh Tuyết cong cong môi.

Vinh Tuyết cười cười: "Phải không?"

Cô đem ly nước Trần lão sư đặt trên bàn, tùy tay cầm lấy ba quyển sách bài tập kia quét mắt.

Kỳ thật Tiểu Mạc Nhiên cùng Đỗ Viễn viết văn thật sự không thể xưng là giỏi, từ ngữ đại khái dừng lại ở trình độ Cao Trung, câu chữ đều là điển hình chủ ngữ gọi kiểu mới Trung Quốc - Tiếng Anh. Bất quá hai người này trải nghiệm đúng vào đa phần năm mươi phần trăm, ngày thường đi học cũng không tập trung nghe giảng, Thiệu Tê thật sự là có viết nhiều chữ cho Trần lão sư, mới thật nể tình mà vất hết óc viết xong bài tập này.

Cô cười cười ngẩng đầu hướng mắt nhìn Đỗ Mạc Nhiên cùng Tiểu Mạc Nhiên, nói: "Hai người các cậu không tồi, đáng giá khen ngợi, tiếp tục theo Trần lão sư, thành tích khẳng định sẽ đi lên."

Đỗ Viễn hắc hắc cười, cùng Tiểu Mạc Nhiên trăm miệng một lời tiện hề hề nói: "Cảm ơn cô giáo nhỏ khích lệ."

Vinh Tuyết bật cười: "Trần lão sư người nghỉ ngơi, có việc cứ kêu em."

"Được rồi."

Thiệu Tê chờ cô đến một câu cũng không khích lệ, thậm chí không nhận được một cái ánh mắt tán dương, liền trở mắt nhìn cô ra cửa.

Hắn sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại đây, từ trên bục giảng rút ra sách bài tập của mình, mau vội vàng đi ra ngoài, khi đến cửa văn phòng hắn đem Vinh Tuyết ngăn lại, đem vở đi về phía trước duỗi ra: "Cô giáo nhỏ, tôi bài tập viết tốt nhất, cô tại sao không khen tôi, chỉ khen hai đứa viết lung tung rối loạn kia?"

Vinh Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, đem vở cầm lấy, mở ra nhìn vào những câu từ nói: "Viết văn từ ngữ phong phú khá tốt, câu thức chuẩn xác, kết cấu hoàn chỉnh, đặt ở thi đại học, không khác biệt lắm có thể đến đặc cách."

Khóe môi Thiệu Tê cong lên, là che dấu không được đắc ý: "Thật tốt đến vậy sao? Cô vừa nãy một câu khen ngợi cũng không nói, lòng tôi không thiếu chút nữa thì rất buồn."

Vinh Tuyết thần sắc bình tĩnh nhìn về phía đối diện cầu thang khen ngợi nam sinh: "Cậu là muốn tôi khen ngợi cậu một chữ cũng không bỏ sót đem tiêu chuẩn phạm văn sao chép trích từ bài văn mẫu sao?"

Thiệu Tê ngẩn mặt ra, tức khắc ứa oai xuống, thu hồi vở, gãi gãi đầu, nhỏ giọng hỏi: "Cô đã nhìn ra a?"

Vinh Tuyết nói: "Nếu cậu có thể viết ra loại văn này, hẳn là cũng không cần tới học bổ túc. Trần lão dạy Cao Trung nhiều năm như vậy, cậu cho rằng bà nhìn không ra cậu viết văn là từ sao chép à? Bà là cho cậu giữ mặt mũi, không nghĩ trực tiếp vạch trần ra. Tôi biết cậu nghe xong câu chuyện của Trần lão sư, muốn ở lớp biểu hiện thật tốt, để bà không cần quan tâm nhiều. Kỳ thật cậu chỉ cần đi học thật chăm chỉ, làm bà nhìn thấy cậu tiến bộ thì tốt rồi."

Thiệu Tê "a" một tiếng, chỉ cảm thấy chính mình giống ngu ngốc, gục đầu xuống hậm hực vòng qua cô hướng phòng học đi.

Hắn xác thật là muốn ở trước mặt Trần lão sư biểu hiện một chút, bởi vì chỉ cần Trần lão sư đối với hắn vừa lòng, cô khẳng định cũng liền vừa lòng.

Vinh Tuyết nghĩ nghĩ, quay đầu nói: "Trích sao chép cũng không phải chuyện xấu, ngày thường trích từ bài văn mẫu vài câu hay, thời gian dài tự nhiên sẽ suy một ra ba câu."

Thiệu Tê muộn thanh nói: "Được."

Vinh Tuyết nhìn bóng dáng cao lớn kia lắc lắc đầu nói.

Thiệu Tê đi vào phòng học, sau thật mạnh ngồi xuống, ủ rũ cụp đuôi ghé vào trên bàn.

Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên thấy thế, thò qua tới.

"Tớ nói cậu vừa mới đi học không phải rất hưng phấn sao? Tại sao tan học nhưng thật ra cùng chó chết giống nhau?" Đỗ Viễn cười chụp lấy hắn.

Thiệu Tê đem tay cậu ta mở ra: "Đừng phiền tớ."

"Mẹ nó!" Tiểu Mạc Nhiên ôm lấy bờ vai hắn, "Làm sao vậy?"

"Buồn bực."

Đỗ Viễn có tinh thần đứ đả nhóc: "Cậu cũng có thời điểm buồn bực? Cùng anh em nói sao lại thế này? Vừa rồi không phải còn rất tốt sao?"

Thiệu Tê nói: "Ai nha đừng phiền tở, tở buồn bực một chút cũng không được a?"

"Đi đi đi, không phiền cậu!" Hai người thấy hần như là tâm tình thật không tốt, thức thời mà tản ra.

Thiệu Tê xác thật buồn bực, bởi vì hần vừa làm một chuyện ngu xuẩn lớn.

Hần cảm thấy chính mình ấu trĩ tựa như đứ đả trẻ nhỏ, bởi vì muốn từ trong tay đại nhân được một viên đường, liền sẽ dùng các loại biểu diễn vụng về, bao gồm bịa đặt một ít đồng ngôn từ nói dối không cổ kị, không nghĩ tới các đại nhân đã sớm liếc mắt một cái nhìn thấu.

Nhưng hần rốt cuộc không phải đứ đả trẻ nhỏ, đứ đả trẻ nhỏ là ngây thơ đáng yêu nói sao toàn cục vẫn không ảnh hưởng, mà loại nói dối vụng về này đặt ở trên người một cậu nam sinh mười bảy tuổi, liền thật sự là buồn cười.

Hần nhớ tới Vinh Tuyết vừa mới nãy lãnh đạm biểu tình cùng ngữ khí, đại khái là đối với hành vi ngu xuẩn của hần thực khinh bỉ đi.

-

Sau tan học, Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên đều giống như thoát ra khỏi lồng nhốt chim nhỏ, thu hồi cặp sách liền từ trên ghế nhảy dựng lên chạy ra bên ngoài, chạy đến cửa phát giác Thiệu Tê không nhúc nhích, lại lộn trở lại bên cạnh bàn hần.

"Tan học! Chạy nhanh đi a!"

Thiệu Tê chậm rì rì thu dọn cặp sách.

Đỗ Viễn mắt nhìn Tiểu Mạc Nhiên, thanh thanh giọng nói: "Thiệu Tê cậu hôm nay thật không thích hợp a! Rốt cuộc làm sao vậy?"

Thiệu Tê đứng lên, liếc mắt hần một cái: "Thiếu niên Thiệu Tê rất chi phiền não, các cậu không hiểu."

Đỗ Viễn cười to: "Cậu có thể có cái gì phiền não chúng tở không biết chứ, trừ phi cậu bỗng nhiên phát xuân, chúng tở đây nhưng thật ra có khả năng không hiểu. Rốt cuộc quen biết nhiều năm như vậy, còn không có gặp qua."

Thiệu Tê trừng hần một cái, đem người đẩy ra: "Về nhà!"

Hai người hi hi ha ha đuổi kịp, bởi vì không ở cùng một phương hướng, ba người ở dưới lầu lấy xe đạp, liền đường ai nấy đi.

Thiệu Tê cười lên xe, chạy một đoạn, cũng không biết nghĩ đến cái gì, lại quay trở lại, không tự chủ được hướng cửa phía Tây Giang Đại chạy đi qua.

Còn chưa tới cửa, liền thấy được phía trước hình bóng quen thuộc kia dưới ánh đèn đêm.

Thiệu Tê đem xe chạy chậm lại, không xa không gần đi theo Vinh Tuyết, chỉ cách mấy mét khoảng cách.

Mười giờ xuất đầu lộ diện, vườn trường đại học người cũng không tính thiếu.

Vinh Tuyết vẫn như cũ là trang điểm mộc mạc bình đạm, dưới chân mang giày bệt vải, quần jean cũ đã không còn ôm thân, áo màu xanh biển lông lẻo gắn vào trên người, cô có vẻ cả người đơn bạc gầy yếu.

Thân ảnh của cô vào ban đêm ở trong đám người, không chút nào thấy được, nhưng lại cô đơn kiết lập(*), tựa hồ liếc mắt một cái là có thể làm người nhìn thấy.

()đứng một mình.*

Ở ít nhất lui tới nhiều học sinh, Thiệu Tê chỉ thấy được cô chỉ một người.

Chỉ tiếc, Vinh Tuyết cũng không biết, chính mình đang bị một người con trai đi theo.

Thời điểm gần đến ký túc xá, bỗng nhiên có một nam sinh từ phía sau nghiêng người nhanh chóng đi lên trước, cùng cô sánh vai mà đi.

Là bạn học Triệu Hàm

"Mới vừa tan tầm?"

Vinh Tuyết vốn dĩ ở trong chính mình trầm ngâm, bị người khác kéo về hiện thực, ngăn ra kịp phản ứng tại đây, mắt nhìn Triệu Hàm, mỉm cười gật đầu: "Cậu ở lớp tự học?"

Triệu Hàm gật đầu, lại hỏi: "Kiêm chức mệ sao?"

Vinh Tuyết đậm thanh nói: "Còn tốt."

Triệu Hàm cười: "Không gặp được học sinh rất nghịch ngợm khó quản sao?"

Trong đầu Vinh Tuyết xuất hiện Thiệu Tề với bộ dáng vài người khác, cười cười lắc đầu: "Vẫn tốt đi! Còn có nhậm khóa lão sư đâu! Tớ chính là người phía sau, đánh tạt mà thôi."

Triệu Hàm trầm mặc một lát, chuyển qua chuyện mới: "Buổi chiều thứ bảy này cậu có rảnh không?"

Vinh Tuyết nhìn về phía hắn ta: "Hắn là rảnh, có việc?"

Buổi sáng thứ bảy cô mang học sinh dạy học, giữa trưa lúc sau liền không có việc gì.

Triệu Hàm nói: "Thanh Hòa Xã diễn tuồng muốn tới trường học chúng ta làm biểu diễn công ích, tớ lấy được mấy tấm vé, nghe nói cậu thích xem diễn tuồng, nếu cậu có thời gian, tớ đưa một tấm vé cho cậu."

Vinh Tuyết cười: "Phải không? Kia thật cảm ơn cậu!"

Thanh Hòa Xã diễn tuồng ở xưa nay như vậy rất có danh tiếng, Vinh Tuyết rất thích xem bọn họ biểu diễn, chỉ là cô ngày thường việc học kiêm chức rất bận rộn, cũng không thể nào đi chú ý hướng đi của bọn họ. Nghe được nói biểu diễn ở trường học, lại có người vội tặng vé cho mình, đương nhiên thật cao hứng.

Triệu Hàm cười: "Bạn học chung lớp không cần khách khí, trong tay tớ vốn dĩ cũng có mấy tấm vé, đều đã phát đi ra ngoài, hiện tại chỉ còn một vé. Rất nhiều bạn học đều hỏi qua tớ, tớ cho ai đều không dám, sợ bọn họ có mấy vé lại xin thêm, dứt khoát cho cậu, đến lúc đó thay tớ bảo mật, đừng nói là tớ phát là được!"

Vinh Tuyết bật được: "Được đi!"

Triệu Hàm từ cặp sách móc ra tấm vé diễn tuồng đưa cho cô.

Vinh Tuyết tiếp nhận vé: "Có rảnh mời cậu ăn cơm."

Triệu Hàm cười nói: "Vé lấy miễn phí đôi cậu một bữa cơm, thật là quá có lời."

Hai người câu được câu không trò chuyện, không nghĩ tới phía sau đi theo một thiếu niên sắc mặt đen như so với đêm tối hôm nay.

Bởi vì cách đến không xa, lại là ở buổi tối yên tĩnh.

Hai người ở giữa nói chuyện, Thiệu Tề nghe được rõ ràng.

Hắn có chút căm giận mà nhìn hai người nam nữ phía trước chỉ đứng cách nhau khoảng nửa bước, nhin xuống con tít thật lớn không đạp xe trực tiếp chạy đi tới.

Ký túc xá Triệu Hàm so Vinh Tuyết xa một chút, hắn ta đưa cô đến dưới lầu, hai người lại nói mấy câu mới dừng.

Tiền Vinh Tuyết đi lên lầu, hắn ta tiếp tục hướng phía trước đi.

Thiệu Tề dưới chân vừa giẫm, tốc độ nhanh hơn, xe từ bên người Triệu Hàm cọt qua, cô ý đụng phải hắn ta một chút.

Lần này không tính nghiêm trọng, nhưng cũng không nhẹ, Triệu Hàm nhất thời không đề phòng, lao đảo một vòng đi nhanh, cũng may không té ngã.

Hắn ta ngẩng đầu đi xem phía trước, lại thấy người gây họa không nhanh không chậm cũng không dừng lại, liền bực bội lớn tiếng nói: "Đâm trúng người như thế nào không phản ứng à?"

Thiệu Tề một chân chấm đất, đem xe đạp dừng lại, quay đầu nhìn về phía hắn ta, không hề có thành ý nói: "Thật ngại a, không chú ý!"

Triệu Hàm nghe hắn nói không để ý chút ngữ khí gì, càng thêm tức giận: "Cậu đụng vào tôi còn làm thái độ này à?"

Thiệu Tề nói: "Kia muốn cái thái độ gì? Muốn hay không bởi anh đi bệnh viện kiểm tra a?"

Triệu Hàm yên lặng mắt nhìn nam sinh này, thân ảnh mười bảy tuổi, mặt đầy sự bất cần đời, bộ dáng rất không giống dễ chọc. Hắn ta nhú nhú mày, quyết định bắt hòa so đo cậu, trầm khuôn mặt vòng qua hắn tiếp tục phía trước đi.

Mà đồng thời ở cậu ta đánh giá Thiệu Tề, Thiệu Tề cũng ở trên người hắn ta đánh giá.

Sau đó tổng kết ra bốn chữ: Dung mạo bình thường.

Cái tổng kết này làm trong lòng hắn sung sướng không ít, thế cho nên không tự chủ được thổi tiếng huýt sáo.

Triệu Hàm quay đầu không thể hiểu được nhìn hấn một cái.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Không lẽ thấy quá đẹp trai a?" Thiệu Tê kêu căng mà xuy một tiếng, khởi động xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo chạy đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi còn muốn thanh minh một chút, tuy rằng nam chính giai đoạn trước là cái ngốc bạch ngọt, nhưng bản văn này không phải lộ tuyến đi theo tiểu bạch ngọt, nó là một bản văn rất đứng đắn, một lý tưởng tràn ngập tình cảm, tìm kiếm ý nghĩa nhân sinh, trợ giúp mọi người tạo ra chính xác giá trị quan điểm nhân sinh không ai mà không gặp phải... Kết thúc hoàn hảo a.

Ps: Thiệu mười bảy tuổi xem như học bá tất cả, trong nhà nhất là có tiền, rất cuộc đầu bảng cùng cậu ấy đều là tự lực cánh sinh. Bất quá mười bảy tuổi gia cảnh tương khoa trương như vậy trong mắt người khác, ba cậu ấy chính quân lí tài chính lớn, tính tình anh không tính thô hào. Bởi vì nếu là gia tộc xí nghiệp loại này nói phú nhị đại, liền không có biện pháp làm cho người con một như cậu ấy tự do lựa chọn nghề nghiệp.

- HẾT CHƯƠNG 6 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Ghen ghét

Edit: @fanbaoyuan

Buổi sáng thứ bảy, Vinh Tuyết nhận được điện thoại Trần lão sư, nói cô quản lý ba cậu học sinh kia, bởi vì buổi tối thứ hai có việc, tạm thời đem khóa dời đến buổi chiều thứ bảy, hỏi cô có thể hỗ trợ sắp xếp hay không.

Buổi chiều Vinh Tuyết vốn đã có kế hoạch đi xem diễn tuồng, nhưng Trần lão sư thỉnh cầu, cô không thể cự tuyệt. Công việc hiển nhiên so một hồi với diễn tuồng miễn phí càng quan trọng, mà những học sinh đó giao tiền tới học bổ túc thì chính bọn họ phải cần thiết phục vụ tốt hộ khách, cô chỉ có thể từ bỏ xem diễn tuồng hỗ trợ an bài.

Giữa trưa trở lại trường học, trong ký túc xá chỉ còn cô cùng bạn cùng phòng Giang Ngưng hai người, cô từ trong túi lấy ra tám vé diễn tuồng Triệu Hàm phát: "Đi xem Thanh Hòa Xã diễn tuồng tới đi không được, cậu đi xem sao?"

Giang Ngưng biết cô thích diễn tuồng, ồ một tiếng: "Vì cái gì đi không được? Cậu không phải rất thích sao?"

Vinh Tuyết nói: "Kiểm chức bên kia có khóa nhỏ buổi tối thứ hai muốn tạm thời dời cho tới buổi chiều hôm nay, ban kia là tổ quản, tớ phải đi sắp xếp."

Giang Ngưng a một tiếng, lấy tám vé, cười: "Đồng tình cậu."

Vinh Tuyết cũng cười: "Không có sao, với tớ mà nói vật chất với thức ăn so tinh thần và thức ăn quan trọng hơn."

-

Buổi chiều ba giờ đi học, Vinh Tuyết trước tiên đi làm hơn mười phút.

Đi đến cửa thang lầu, loáng thoáng nghe được có mấy nam sinh đang nói chuyện.

"Buổi tối thứ hai xem《 Tinh Chiến 》đã không muốn tới đi học rồi. Đã vậy còn dời cho tới hôm nay? Vốn đang muốn đi chơi bóng đây!"

Đây là thanh âm Đỗ Viễn.

Vinh Tuyết dừng chân lại.

Thiệu Tê nói: "Các cậu không muốn lên lớp liền cút xéo cho tớ, thiếu dong dài!"

Tiểu Mặc Nhiên cười nói: "Ai nha! Kia làm sao có thể học? Chơi bóng cậu không đi có ý tứ gì? Lại nói muốn chúng tớ chính mắt mình chứng kiến Trạng Nguyên thi đại học ra đời như thế nào! Có phải hay không a Đỗ Viễn!"

Đỗ Viễn cùng cậu bạn kẻ xướng người họa: "Cần thiết a! Sau đó có phóng viên phỏng vấn bạn học Trọng Nguyên, chúng ta có thể thật ngấm mà nói, Thiệu Trọng Nguyên là anh em chúng ta, cậu ấy a danh xưng Thiệu đẹp trai, sát thủ mỹ thiếu nữ số một trường Giang Đại, đã từng có kỉ lục chơi game ba ngày ba đêm không ngủ, đại hội thể thao luôn đứng hạng cao, chơi bóng rổ ở đội chủ lực. Tần suất trốn học xem sắc thái giữa trưa tại nhà ăn trường học mà định, đánh người lý do không quen nhìn làm cơ sở. Tóm lại trừ bỏ không yêu sớm, mặt khác chuyện xấu nên làm đều trải qua. Đến nỗi lý do không yêu sớm, là bởi vì mỗi ngày soi gương, đều sẽ bị chính mình do đẹp trai mà khóc, cảm thấy thế gian con gái ai cũng không xứng với người ưu tú như cậu ấy vậy."

"Tớ đánh chết cậu!" Thiệu Tê cười mắng.

Vinh Tuyết nhú nhú mày, có chút bất đắc dĩ mà than một tiếng, hóa ra đòi khóa chỉ là bởi vì muốn đi xem phim điện ảnh.

Được rồi! Bọn họ là người tiêu tiền, có quyền lợi tùy hứng.

Cô đi lên hàng hiên, Đỗ Viễn đang chạy nhanh bị Thiệu Tê nắm lấy đánh toi bởi liên buông tay, dù bạn vẫn ung dung đứng yên, ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Chào cô giáo nhỏ!"

Vinh Tuyết gật gật đầu, nhẹ nhàng bằng quơ nhìn hấn một cái.

Trên mặt người thiếu niên mang theo chút ý cười, một đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn cô.

Vinh Tuyết không thể không thừa nhận, mới này ba người lời nói vui đùa, rất nhiều điều là sự thật. Tỷ như Thiệu Tê xác thật là một bộ dáng thiếu niên đẹp đến cực điểm.

Không phải cái loại thiếu niên diện mạo ôn lương tốt, hấn đôi mắt hẹp dài, môi mang theo điểm thiên nhiên thượng kiều độ cung, vào lúc không cười, có chút ngạo mạn khó có thể ở chung, lúc cười thật ra rất giống ánh mặt trời, nhưng lại mang theo tuổi cao siêu tà khí.

Tóm lại không giống như là học sinh tốt.

Cô tưởng, nếu là nam sinh như vậy thật đến thi đại học thành Trọng Nguyên, đại khái sẽ ngã phá không ít người mù đeo kính đi!

Bất quá ý nghĩ như thế cũng chột lóe mà qua, dù sao cũng là cùng cô không có quan hệ đồng nghiệp.

Bởi vì là tạm thời điều khóa, không có dư phòng học, Vinh Tuyết đưa bọn họ sắp xếp đến trung tâm duy nhất trong phòng học.

Đối với chuyện này, Vinh Tuyết không biết là cao hứng hay là không cao hứng.

Vì lúc khác họ kỳ thật đều cũng có thể xem phim điện ảnh, bọn họ liền phải điều khóa tùy ý.

Nghe tới thật là cũng đủ tùy hứng.

Nhưng ít ra bọn họ đưa ra đề nghị điều khóa, mà không phải trực tiếp trốn học.

Giống như cũng không tính quá tùy hứng.

Cô bỏ qua thời gian đi xem diễn tuồng, chỉ là có chút lo Trần lão sư không có thuận tiện tới đây. Nhưng nhìn đến cô, giống như đối mấy cậu học sinh đó bởi vì có việc, mà trước tiên xin điều khóa chuyện này còn cảm thấy vui mừng.

Đại khái đây chính là một người làm lão sư Cao Trung có tâm trách nhiệm ba mươi mấy năm.

Cô nghĩ, may mắn tương lai chính mình không phải đi đương chức lão sư, bằng không sớm hay muộn sẽ hỏng mất.

-

Hai giờ đồng hồ qua thật sự nhanh, khóa dạy một lúc đã xong, Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên liền kéo Thiệu Tê từ trong lầu ra tới.

Khi lấy xe đạp, Đỗ Viễn hưng phấn nói: "Đúng rồi, phía sau trường học chúng ta vừa mới mở trận đấu đua xe, đêm nay đi suốt đêm thế nào?"

Tiểu Mạc Nhiên nói: "Được a được a, đúng lúc ba mẹ mấy ngày nay không ở nhà."

"Thiệu Tê, cậu thì sao?" Thấy Thiệu Tê cúi đầu mở khóa không phản ứng, Tiểu Mạc Nhiên chụp lấy hấn hỏi.

Thiệu Tê vẫn luôn thất thần mà nhìn hàng hiên không mở miệng nói, căn bản không nghe hai người nói chuyện, bị chụp sau mới phản ứng lại đây: "Cái gì?"

"Đi đua xe, có đi hay không a?"

Thiệu Tê xua xua tay: "Không a, tớ còn có chút việc."

Đỗ Viễn cười: "Trở về làm bài? Wtf! Cậu thật là muốn đi đương chức Trạng Nguyên a?"

Thiệu Tê mắt tròn trăng: "Các cậu có thể cut!"

Hai người hi hi ha ha cười lên xe, lung lay rời đi.

Đỗ Viễn không quên tiện hê hê quay đầu lại trêu ghẹo: "Thiệu Đại Trạng Nguyên, cầu phú quý chó tương quen, chúng tớ đi suốt đêm"

Thiệu Tê xuy một tiếng, hướng hai người giờ ngón giữa.

Nghe được hàng hiên có thanh âm truyền đến, chạy nhanh thu hồi tay lại, làm bộ làm tịch khom người đi mở khóa.

Vinh Tuyết ra cửa nhìn thấy hấn, thuận miệng hỏi: "Cậu còn chưa đi?"

Thiệu Tê ngồi dậy: "Đi ngay. Cô về trường học sao?"

Vinh Tuyết gật đầu.

Thiệu Tê nói: "Đúng lúc, nhà tôi không có ai, đang định đi nhà ăn Giang Đại ăn com."

Vinh Tuyết cười khê: "Tôi cũng đang muốn đi ăn com, cùng nhau đi thôi!"

"Được a được a!" Thiệu Tê cười đem xe đạp chuyển lên bên cạnh cô, "Tôi chờ cô."

Vinh Tuyết mới phản ứng lại thì hấn đã chạy xe đạp đến, cô cười lắc đầu: "Hiện tại người nhiều, đạp xe chờ người không tốt lắm. Nếu cậu đói bụng, liền đi trước đi!"

Thiệu Tê vội không ngừng nói: "Còn chưa có đói, dù sao cũng không vội, tôi cùng cô đi."

Vinh Tuyết nhẹ nhàng cười cười.

Hai người đi ở giao lộ khi chờ đèn xanh, bởi vì đói mắt có chút mệt nhọc, Vinh Tuyết tùy tay đem mắt kính lấy xuống, cúi đầu xoa nắn mũi.

Động tác cô vừa lúc dừng ở trong mắt Thiệu Tê bên cạnh.

Suôn mặt bên kia nhắm mắt lại, làm trong lòng hấn mãnh liệt đến vừa động dậy, bật thốt lên kêu: "Cô giáo nhỏ!"

Vinh Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía hấn, vừa mới tháo mắt kính xuống con ngươi hơi hơi híp, như là che một tầng sương mù nhàn nhạt.

Thấy hấn nhìn chính mình lại không nói lời nào, Vinh Tuyết hơi chau mày, kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

Thiệu Tê giật mình hoàn hồn, chạy nhanh chỉ chỉ đèn xanh đối diện: "Có thể qua đường cái!"

Vinh Tuyết quay đầu nhìn đèn xanh đối diện chột lóe, phản ứng lại đây, cất bước chạy nhanh.

Thiệu Tê khẩu khí lạng lẽ buồn chán, hấn thật là có điểm si ngốc!

Bởi vì đi bộ, đi đến nhà ăn dùng com sau nửa tiếng không khác biệt lắm.

Lúc này đúng là thời điểm ăn com, nhà ăn người rất nhiều, bởi vì không có com nhiều loại khác nhau, Thiệu Tê đang muốn xếp hàng đi mua phiếu, lại bị Vinh Tuyết ngăn lại: "Khoan đã, xếp hàng rất nhiều người, tôi mời cậu ăn đi!"

Thiệu Tê cười nói: "Kia như thế nào không biết xấu hổ!"

Nhưng mà trong giọng nói không biết xấu hổ, Vinh Tuyết đều nghe được cả.

"Đi thôi!" Cô nói.

Thiệu Tê đi theo cô xối com.

Đang ở tuổi phát triển thân thể thiếu niên ăn khá nhiều, hấn cũng không khách khí. Trên thực tế hận không thể ăn nhiều hơn cô một chút, phảng phất như vậy, hai người mới có quan hệ càng thân mật.

Hấn lấy hai phần thịt hung khói, hai phần rau dưa hơn nửa bốn phần com, bàn ăn đôi tràn đầy.

Hai người tìm được vị trí ngồi xuống, Thiệu Tê chạy nhanh nói: "Lần tới tôi mời cô."

Vinh Tuyết nhìn hấn cười một cái: "Nhà ăn trường học cậu người ngoài có thể vào chưa?"

Thiệu Tê nói: "Tôi ở bên ngoài mời cô a, bên cạnh ban phụ đạo không phải có mấy nhà mở quán ăn khá tốt sao?"

Vinh Tuyết cười lắc đầu, không để ý lắm nói: "Không cần, chỉ là một bữa ăn cơm mà thôi."

Hai người đang chuẩn bị ăn, bỗng nhiên một giọng nói nam ở bên cạnh vang lên: "Vinh Tuyết, cậu chiều nay không đi xem diễn tuồng sao?"

Đúng là Triệu Hàm, hắn ta bụng khay đựng đồ ăn, nói xong ở kế bên cô ngồi xuống.

Vinh Tuyết nói: "Ban phụ đạo tạm thời có việc đi không được, liền đem vé cho Giang Ngưng."

Triệu Hàm gật đầu: "Kia thật là đáng tiếc, lần sau Thanh Hòa Xã lại đến trường học chúng ta, không biết là khi nào đâu?"

Vinh Tuyết cười cười: "Không sao, chờ có rảnh tớ đi mua vé xem bọn họ biểu diễn, bất quá vẫn là muốn cảm ơn cậu."

Triệu Hàm lắc đầu cười: "Dù sao tớ lấy vé cũng là miễn phí."

Khi hắn ta nói chuyện vẫn luôn nhìn Vinh Tuyết, cũng không có chú ý tới nam sinh đối diện, lại càng không biết hắn cùng Vinh Tuyết là đi cùng nhau, thẳng đến khi cảm thấy có ánh mắt sáng quắc nhìn chính mình, mới ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Không biết là hắn ta ký ức không tồi, hay là Thiệu Tê hôm gặp ở trường làm người xem qua khó quên mặt, Triệu Hàm liếc mắt một cái liền nhận ra nam sinh đối diện.

Hắn ta vốn dĩ cũng không quá để ý, cho rằng mình là ngẫu nhiên gặp được nam sinh đụng phải chính mình.

Nào biết, Vinh Tuyết dường như bỗng nhiên nhớ tới cái gì ngẩng đầu hỏi người đối diện: "Đừng rồi, cậu muốn uống nước giải khát gì?"

Nam sinh tuổi này thời điểm giống như ăn cơm đều thích uống Coca hoặc đồ uống linh tinh khác.

Thiệu Tê không cùng cô khách khí: "Tôi muốn uống Coca!"

Quả nhiên.

Vinh Tuyết cười khê, đứng lên: "Tôi đi mua. Triệu Hàm cậu uống gì?"

"Không cần." Triệu Hàm lắc đầu, thế mới biết nam sinh đối diện này là người đụng chính mình còn làm thái độ ác liệt, cùng Vinh Tuyết đi chung, cô lấy ly nước trước bàn, hắn nhìn không được hỏi, "Cậu này chính là ai a?"

Người được hỏi tự nhiên là Thiệu Tê.

Vinh Tuyết nhẹ nhàng băng quơ nói: "Học sinh ở ban phụ đạo học bỏ tức."

Trả lời ngắn gọn, cô luôn luôn không thích trước mặt nhiều người phải giải thích.

Vinh Tuyết đi đến chỗ phục vụ mua đồ uống, Thiệu Tê chau mày nhìn nghiêng về phía đối diện Triệu Hàm: "Anh là bạn học Vinh Tuyết?"

Triệu Hàm cau mày, gật đầu.

"Không phải là muốn theo đuổi cô ấy đi?"

Thiếu niên hơn mười mấy tuổi hoàn toàn không hiểu chính mình cũng không che dấu địch ý kinh thường, này ở trong mắt Triệu Hàm xem ra, liền có chút ầu ầu buồn cười, hắn ta không trả lời vấn đề của Thiệu Tê, chỉ khê cười một tiếng: "Mặc kệ việc cậu bởi nhộ thế nào? Nhàn hạ như thế? Xem ra học tập quá ít."

Thiệu Tê từ trước đến nay rõ ràng chỉ có mình khinh thường người khác, lần đầu bị người ta khinh thường lại, vẫn là thoát nhìn nam sinh không chịu được, trong lòng hắn đương nhiên rất là khó chịu.

Bất quá so với chính mình hơn mấy tuổi thôi! Hắn nghĩ.

Nhưng mà hắn cùng biết, do đúng là vài tuổi chênh lệch này, làm hắn cùng Vinh Tuyết ở giữa có một đường ranh giới rõ ràng, chính mình đang đứng đầu, mà cái nam sinh dung mạo bình thường này, lại có thể đứng ở ngang hàng Vinh Tuyết.

Hắn đang muốn mở miệng nói vắn lại Triệu Hàm, Vinh Tuyết đã mua đồ uống trở về.

Tuy rằng Triệu Hàm vừa mới nói không cần, cô vẫn mua cho hắn ta một ly Coca.

Thiệu Tê nhìn Triệu Hàm trước mặt cùng đồ uống chính mình giống nhau, tức khắc toàn ăn không vô, đồ uống không có mùi vị, ăn mấy miếng cơm liền buồn ngủ.

"Ăn no?" Vinh Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn.

Thiệu Tê gật đầu.

Ánh mắt Vinh Tuyết dừng ở bàn ăn chỉ động một phần ba của hắn, cùng với một phần cơm lớn, đồ uống cơ đồ không nhúc nhích đụng qua, mà không tự chủ được mà nhú nhú.

Bất quá cô rốt cuộc chưa nói cái gì.

Nhưng thật ra Triệu Hàm mắt nhìn Thiệu Tê, xem thường mà cười cười.

Nếu không phải Vinh Tuyết ở đây, Thiệu Tê cảm thấy chính mình sẽ một quyền bạo đánh vị bạn học Triệu Hàm dung mạo đầu chó bình thường này.

-

Cơm nước xong, Vinh Tuyết đi thư viện, Thiệu Tê cũng không có lấy cớ ở lại trường học, tạm biệt lúc sau, liền đạp xe đi rồi.

"Nam sinh mới vừa rồi học năm mấy?" Triệu Hàm trở về ký túc xá, cùng cô có một đoạn chung đường.

Vinh Tuyết nói: "Cao Tam."

Triệu Hàm cười: "Cao Tam còn nhân hạ như vậy?"

Vinh Tuyết nhún nhún vai, không để ý lắm nói: "Ai biết được!"

Cô cũng cảm thấy rất kỳ quái, cô là người từ trong lò luyện ngục Cao Tam đi tới, một năm kia đừng nói có rảnh hay không, chính là thời gian ngủ đều không đủ.

Triệu Hàm trầm mặc một lát, lại nói: "Cậu học sinh này cảm giác là cái loại rất hỗn loạn!"

Vinh Tuyết cười: "Còn được đi, hắn là học sinh mũi nhọn của trường Giang Đại, hắn là hỗn loạn không đến chạy đi đâu!"

"Học sinh mũi nhọn phải nhất định thuần lương?" Triệu Hàm cũng cười: "Tin tớ đi! Cùng loại nam sinh này vẫn là bảo trì khoảng cách tốt, tránh việc chọc phải phiền toái."

Vinh Tuyết không cho là đúng mà cười khê: "Cậu ấy cũng chính là học sinh Cao Trung bình thường, có thể có cái gì phiền toái?" Dừng một chút, nói tiếp, "Lại nói tớ cũng chỉ là ở trung tâm phụ cận bên ngoài, cũng không có dạy bọn họ học, cùng học sinh bên trong không có lén lút liên lạc gì."

Triệu Hàm gật đầu, quay đầu bắt động thanh sắc nhìn về phía cô.

Hắn biết loại này cô không thêm đề ý, cũng không phải bởi vì đơn thuần vô tri, mà là thật đến không bỏ trong lòng.

Liền tính lúc này có người dứt khoát nói cho cô, cái cậu nam sinh vừa nãy kia đối cô rắc tâm bất lương, cô phản ứng, đại khái cũng là như thế.

Nữ sinh viện y học xem như tương đối nhiều ngành viện hệ khoa học và công nghệ, cho nên nữ sinh không phải động vật hiếm có, tự nhiên cũng không thiếu nữ sinh xinh đẹp.

Ngoại trừ thành tích ưu tú, Vinh Tuyết ở trong đám nữ sinh cũng không xông ra. Tính cô không hướng nội, nhưng cũng hoàn toàn không thể xưng là sinh động, trừ bỏ bạn chubg phòng của cô, cô cùng bạn học ở lớp kết giao hời hợt, không tranh không đoạt không yêu làm nổi bật, thời điểm thành tích mỗi năm chỉ sở hữu nổi bật. Nhìn qua hình như là người con gái rất hòa thuận, rồi lại có loại khó có thể làm người tiếp cận, xa cách đạm mạc.

Cô ăn mặc mộc mạc đến quá phận, ánh mắt đầu tiên sẽ làm người nhìn cảm thấy bình phàm vô vị, nhưng mà khi nam sinh ký túc xá đêm nói nhắc tới mỹ nữ, không có người sẽ không nhắc tới cô.

Trời sinh người con gái có lệ chất, tất nhiên bị người khác chú ý tới.

Nhưng chính cô giống như chưa bao giờ sẽ đề ý.

Tựa như bây giờ, bị người ta thích lại không cho là đúng.

- HẾT CHƯƠNG 7 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thiếu niên

Edit: @fanbaoyuan

Thời gian qua thật sự mau, trong nháy mắt, đã là tháng 11. Cao Trung muốn tổ chức thi cử để xét mức học, khóa phụ đạo liền ngừng một ngày.

Trở lại giờ dạy học, Thiệu Tề bọn họ ở giữa khảo thí thành tích cũng ra tới.

Học sinh ở học ra thành tích, là kiểm nghiệm thành quả tiêu chuẩn học bổ túc. Bất quá Thiệu Tề và hai người này mấy tháng thành quả thật sự thâm không nổi nhìn.

Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên đều tới 60 điểm, Thiệu Tề cao một chút, miễn cưỡng nhiều nhất 80 điểm, cũng không đạt tiêu chuẩn, cùng người trình độ trắc nghiệm lúc trước kém quá nhiều.

Bởi vì việc này, buổi tối Lý lão sư tới trung tâm chuyên môn, chờ đến Trần lão sư tan học, nói cô gọi bà ấy vào phòng họp.

Vinh Tuyết đi lấy hai cốc nước chuẩn bị đưa vào.

Đang muốn đẩy cửa mà đứng lúc, nghe được bên trong nói chuyện, lại dừng bước chân.

Cô nghe được thanh âm Lý lão sư: "Trần lão sư, người là đặc giáo ở Nhị Trung, chúng tôi có thể mời người đến thật vinh hạnh. Nhưng người mang ban khóa dạy cũng bất quá hai tháng, tôi biết ba đứa trẻ này học không tốt lắm, nhưng một cái đều nhìn không tới khôi sắc, chúng tôi bên này cùng người đứng đầu thật sự không làm tốt công đạo cho lắm."

Trần lão sư nói: "Cái này là vấn đề của ta, ta về hưu đã mấy năm, mấy năm nay vừa mới một lần nữa dạy học, có thể là cùng hiện tại khảo thí học tập có điểm tách rời, bất quá tri thức đều là những cái đó, ta sẽ mau chóng điều chỉnh lại đây."

Lý lão sư ừ một tiếng: "Bọn tôi chỉ là người nhận dạy học, sẽ vẫn luôn liên tục kiểm tra kết quả. Nếu lại quá một tháng, trung tâm cho trắc nghiệm, thành tích bọn họ vẫn là không có tiến bộ, cũng chỉ có thể đổi lão sư. Chúng tôi tôn trọng Trần lão sư người, nhưng ra không được thành tích tốt, cho đến cùng là chính chúng tôi chiêu bài. Chúng tôi không thể so trường công, là tự chịu trách nhiệm lỗi, dựa vào học sinh ăn cơm."

Trần lão sư thanh âm có chút vâng vâng dạ dạ: "Ta hiểu ta hiểu."

Một lão sư đặc giáo đã từng dạy ở trường trung học trọng điểm, chỉ vì kiếm tiền nhiều một chút khoản thu nhập thêm, không thể không đem tư thái chính mình giảm đến thật sự thấp rất thấp.

Vinh Tuyết bỗng nhiên có điểm chua xót.

Cô đang muốn gõ cửa đi vào, bỗng nhiên bên cạnh có người duỗi tay trước cô, phanh một tiếng dùng sức liền đẩy cửa ra.

Không chỉ có người bên trong, người đứng cạnh cửa Vinh Tuyết cũng bị hoảng sợ, phản ứng lại đây, nhìn thấy Thiệu Tề đã tùy tiện xông vào đi vô.

"Thiệu Tề! Có việc?" Mày Lý lão sư nhều lại.

Thiệu Tề đi đến trước bàn, quay đầu mắt theo kịp nhìn Vinh Tuyết, sau đó đối mặt Lý lão sư nói: "Em vốn là muốn tìm cô giáo nhỏ cùng Trần lão sư thương lượng điều chỉnh chương trình học tập, đúng lúc lãnh đạo cũng ở đây, vậy cùng nhau nói đi."

Lý lão sư cho rằng hẳn là đối với Trần lão sư không hài lòng, trên mặt đôi mắt không quá tự nhiên cười: "Sự việc lão sư, chúng tôi sẽ tận lực giúp các cậu điều chỉnh, nhất định trung tâm sẽ điều ra lão sư ưu tú nhất."

Thiệu Tề mở to hai mắt: "Em khi nào nói muốn đổi lão sư?"

Lý lão sư nói: "Cậu điều chỉnh chương trình học, không phải muốn điều lão sư sao?"

Thiệu Tề mặt tron trắng: "Đương nhiên không phải, Trần lão sư dạy rất khá, vì cái gì phải đổi?"

Ngửi khí hân có điểm không tốt, cơ hồ đem theo chút trách móc nặng nề hương vị.

Đối mặt Lý lão sư loại trường bối này, như cũ thịnh khí lăng nhân(*).

(*)*chỉ nét mặt giận dữ khiến ai nhìn thấy cũng khiếp vía.*

Niên thiếu khinh cuồng, chó quá như thế.

Vinh Tuyết yên lặng đem cốc nước đặt lên bàn, đứng ở một bên.

Trung tâm phụ đạo là giao dịch làm ăn, học sinh này đó là Thần Tài của bọn họ, Lý lão sư tự nhiên sẽ không bùng cái giá, chỉ cười hi hi gật đầu, cũng coi như nhẹ nhàng thờ ra: "Vậy cậu muốn điều chỉnh chương trình học như thế nào?"

Thiệu Tê nói: "Em đây quá kém, tuy rằng Trần lão sư dạy rất khá, nhưng một tuần ba lần khóa, phải có đề cao rõ ràng, không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào, cho nên em muốn thêm giờ dạy học, thứ ba thứ năm buổi tối cũng tới."

Tiền tài tới cửa, Lý lão sư tất nhiên là đại hi: "Cậu muốn thêm giờ dạy học? Kia Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên đâu?"

Thiệu Tê xua xua tay: "Hai người bọn họ chính là hỗn đản, không cần phải xen vào. Yên tâm đi, liên tính thành tích đi lên không được, gia trưởng của bọn họ cũng sẽ không tới tìm. Cho báo danh hai người bọn họ ban phụ đạo, cũng chính là làm cho họ chăm học, ít đi chơi lêu lổng bên ngoài. Tiểu Mặc Nhiên tốt nghiệp Cao Trung sẽ trực tiếp xuất ngoại, đến lúc đó phải đi học ban tiếng anh, Đỗ Viễn ba cậu ấy đã liên hệ tốt cho khoa dự bị ban đại học của Giang Đại, chỉ cần rớt một môn là có thể đi liền."

Lý lão sư nghe hần nói như vậy, càng thêm nhẹ nhàng thờ ra, đùa giỡn nói: "Hóa ra bọn họ là bồi hai Thái Tử đọc sách."

Nhưng Thiệu Tê thật ra không có nói bậy, Tiểu Mặc Nhiên cùng Đỗ Viễn đã có lót đường ra, trong nhà đã an bài tốt. Mà chính hần đương nhiên cũng có nhiều lựa chọn, hần có nhiều ưu điểm khác, thể dục cũng có thể cộng điểm thêm, nếu tự bản thân tham gia khảo thí chiêu sinh cũng sẽ không có quá lớn vấn đề. Lui một bước nói, liên tính vào không được trường học trọng điểm tốt, ba hần cũng có thể an bài hần xuất ngoại. Chỉ là hần đối xuất ngoại không có hứng thú thôi, hần tình nguyện đi thi sát hạch đại học nhìn xem thực lực của chính mình.

Hần xác thật không thích tiếng anh, bất quá hiện tại đã có không tính thích cũng có thể vì lý do này nỗ lực.

Vinh Tuyết nhìn thoáng qua, âm thầm cười khê.

Đúng vậy! Bọn họ ở thành phố lớn, con trai cưng được gia đình hậu đãi, thi đại học không phải cầu độc mộc, chỉ là một hồi không quan trọng biểu diễn khoe khoang như thế.

Lý lão sư quay đầu hỏi Trần lão sư: "Người bên này thời gian có vấn đề gì không?"

Trần lão sư vội vàng cười gật đầu: "Không thành vấn đề không thành vấn đề."

Hiển nhiên là thật cao hứng chính học sinh mình có quyết tâm nỗ lực cải tiến, cũng cao hứng bởi vì thu nhập một phần nhiều hơn.

Lý lão sư gật đầu: "Kia tốt, liền như vậy định rồi, Vinh Tuyết em đi đăng ký bài xếp khóa."

"Được."

-

Mấy người từ trong phòng họp đi ra, đã qua 10 giờ rưỡi.

Cùng Lý lão sư từ biệt lúc sau, Vinh Tuyết đang muốn hướng trường học đi, Thiệu Tê đã chạy xe đạp ngăn ở trước mặt cô, vỗ vỗ yên sau, tự nhiên như vậy nói: "Cô giáo nhỏ, đi lên."

Vinh Tuyết bật cười, vẫn là ngồi trên xe hần.

Thời tiết này, buổi tối nhiệt độ không khí đã rất thấp. Gió đêm hô hô thổi tới, mạnh đến lợi hại.

Thiệu Tê đem áo khoác mở rộng, đón gió mà đi.

Vinh Tuyết kỳ quái hỏi: "Gió mạnh như vậy cậu như thế nào lại đem áo khoác mở ra?"

Thiệu Tê nói: "Chấn gió cho cô."

Vinh Tuyết dở khóc dở cười, kéo kéo áo hần: "Đừng có náo loạn, nhớ không bị cảm mạo, mau mặc vào nhanh đi."

"Không có việc gì, tôi không lạnh." Vừa nói vừa dùng sức đạp xe.

Vinh Tuyết nghĩ nghĩ, duỗi tay vòng đến phía trước hần, như là một tư thế ôm. Thiệu Tê nửa người trên tức khắc cứng đờ, dưới chân đạp xe động tác cũng chậm chạp lại.

Vinh Tuyết duỗi tay sờ đến khóa kéo của hần, cúi sát một chút đem áo khoác hần kéo lên. Bởi vì ngồi ở phía sau không có thuận tiện, cô chỉ kéo được đến một nửa, sau đó buông lỏng tay: "Chính cậu kéo lên đi."

Thiệu Tê a một tiếng, một bàn tay không đem khóa kéo lên, cũng không biết là mặc xong áo khoác rồi, vẫn là vừa nãy cái tư thế ôm kia rất gần, hần chỉ

cảm thấy trên người bỗng nhiên nóng đến lợi hại.

Khoảng cách mười phút, thật nhanh liền đến.

Sau khi xe dừng lại, Vinh Tuyết nhảy xuống: "Cảm ơn cậu!"

Thiệu Tê giả làm bộ dáng không nghe hiểu: "Cái gì?"

Vinh Tuyết cười khê: "Tôi biết cậu là vì trợ giúp Trần lão sư."

Thiệu Tê sờ sờ đầu, hắc hắc cười cười: "Trần lão sư xác thật dạy rất khá, so với ban giáo viên tiếng anh chúng tôi khá hơn nhiều. Tôi cũng là thật sự hy vọng có thể đem tiếng anh nhắc lại, chỉ do mình học quá kém, khi trước cũng không có hứng thú, hiện tại một tuần lại học năm lần khóa, tôi cũng không tin sẽ không có hiệu quả."

Vinh Tuyết cười: "Trần lão sư phụ trách, chỉ cần cậu có tâm, nhất định có thể đề đi lên. Nếu có vấn đề gì, cậu cũng có thể hỏi tôi."

Thiệu Tê gật đầu, hướng cô vờn tay: "Liền nói như vậy định rồi."

Vinh Tuyết buồn cười mà nhìn nhìn bàn tay hắn, vỗ nhẹ nhẹ một chút: "Được, cậu chạy nhanh trở về nghỉ ngơi."

Bàn tay đặt lên có độ ấm, giây lát lướt qua, Thiệu Tê chạy nhanh cầm lấy nắm tay, ý đồ nắm lấy hơi ấm còn lại để tìm cảm giác tiếp xúc gián tiếp. Sau khi nhìn Vinh Tuyết vào ký túc xá, mới lên xe đạp chạy, lòng tràn đầy sung sướng đón gió mà đi.

-

Vốn dĩ Thiệu Tê một tuần thứ ba và thứ năm đúng giờ đi học bỏ túc ban phụ đạo tiếng anh, Đỗ Viễn cùng Tiểu Mạc Nhiên cũng đã mở rộng tầm mắt đã lâu, thói quen còn chưa thuộc, hẳn dứt khoát một tuần năm ngày buổi tối đều đi học bỏ túc.

Hai người bọn họ cảm thấy mắt kính rơi xuống đất cũng không cần nhặt lên.

Chờ đến thứ ba tan học, nhìn thấy hắn thu thập sách giáo khoa, tính toán lao tới ban phụ đạo, Đỗ Viễn về mặt chịu không nổi hắn mà thò qua tới: "Cậu là điên rồi sao? Một tuần thứ ba và năm đi học bỏ túc tiếng anh còn chưa đủ, còn đi một chơi một, cậu đây thật là muốn vội vàng thành Trạng Nguyên đi à?"

Thiệu Tê nhìn hắn liếc mắt một cái: "Tớ không thể thi Trạng Nguyên à?"

Đỗ Viễn cột nhà nói: "Có thể có thể có thể! Cũng không biết cậu đem chính mình khiến cho khổ như vậy ha ha ha có ý đồ gì? Trạng Nguyên có thể ăn sao?"

Thiệu Tê về mặt khinh bỉ: "Trạng Nguyên có thể ăn được hay không tớ không biết, bắt quá cậu một học sinh tương lai khoa dự bị đại học, không sợ mất mặt à!"

"Học sinh đại học khoa dự bị có làm sao? Về sau vẫn là ở Giang Đại đường đường chính chính tốt nghiệp, còn có thể tại đại học chơi nhiều hơn một năm."

Thiệu Tê xuy một tiếng: "Không có tiền đồ!"

Đỗ Viễn một mặt sợ bộ dáng của hắn: "Được được được, cậu là nhất!" Sau đó thoáng đổi sắc, "Bất quá Hạ Như bên kia chính là cho tớ oán giận rất nhiều lần, cậu ấy gửi cho cậu tin nhắn, cậu đều không trả lời lại, tiểu công chúa đều phải sinh khí."

Thiệu Tê đứng lên, đem sách vở học phụ đạo nhét vào cặp sách, xuy một tiếng: "Công chúa còn nhỏ? Đề tại các cậu nuông chiều cho cậu ấy một thân mắc bệnh công chúa, dường như ai đều cũng phải đến nghe lời cậu ấy. Tuy rằng mọi người là từ Sơ Trung một đám đi tới làm bạn bè, nhưng tính tình kia của cậu ấy, tớ đây lười quan tâm đến"

Đỗ Viễn nói: "Cậu ấy đối với cậu..."

"Ai? Dừng lại!" Thiệu Tê vẫy vẫy tay, "Cậu ấy tâm tư gì cùng tớ không quan hệ, dù sao với tớ mà nói, cậu ấy chính là bạn bè cùng nhau chơi chung."

"Tớ nói cậu không thể khai thông suốt? Tớ từ mừng một đã quen biết cậu, từ trước đến nay chưa từng thấy cậu đối nữ sinh nào có ý tứ. Cậu có phải hay không là đàn ông à?" Nói, cậu ta nhướn đầu mày, tiện hê hê nói, "Hay là nói cậu kỳ thật khác biệt yêu thích cùng với chúng tớ? Không có việc gì, lời nói thật thì cứ nói thật, anh em không kỳ thị."

Thiệu Tê một cái xem thường lên trời cao: "Tớ đối ai có ý tứ, chẳng lẽ còn phải cùng cậu báo cáo?"

"Mẹ nó! Cậu có à?"

Thiệu Tê đắc ý gật đầu.

"Ai a ai a?"

"Audrey. Mã Lệ Liên. Tô Phi. Tô Hiền."

"Tớ khinh!" Đỗ Viễn đối hán giờ ngón giữa.

Thiệu Tê hướng cậu ta dương dương nắm đấm tay, vừa mới đi đến cửa phòng học, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì mà trở lại tựa chỗ ngồi, từ bàn phía dưới lấy ra một cái túi, móc ra bên trong một bộ đồ ngày thường, đem thay thế đồng phục.

"Tớ nói! Cậu đi khóa học phụ đạo đổi quần áo làm cái gì?"

"Bởi vì buổi tối lạnh a! Cậu không biết à!"

Sau đó bay nhanh phòng học rồi đi.

Hắn đương nhiên không phải sợ lạnh, thời tiết tháng 11, đối với thiếu niên huyết khí phương cương tới nói, còn hoàn toàn không thể xưng là rét lạnh.

-

Trung tâm ở đại sảnh lầu một, có dựng một cái gương để sửa sang lại khuôn mặt.

Thời điểm Thiệu Tê tới, khóa 7 giờ đã hạ một đoạn thời gian, mà khóa 8 giờ lại còn có chút sớm. Cho nên trong đại sảnh không có người nào. Hắn nhìn nhìn chung quanh, đi vào trước gương nhìn ảnh phản chiếu lại mặt mình.

Kiểu tóc là mấy ngày hôm trước đi tiệm cắt hết 200 tệ, sạch sẽ lưu loát, còn mang theo cảm điểm thời thượng. Áo khoác màu lam mới nhất là cuối tuần trước vừa được tung ra trên thị trường trong năm nay, hắn chính mình đã chạy tới khu thương mại để mua.

Hắn kỳ thật là điển hình nam sinh cầu thả, cho dù bằng tuổi hắn bây giờ, các nam sinh đã bắt đầu đối với ngoại hình đều để ý, nhưng hắn từ trước đến nay không quá để ở trong lòng, người khác nói hắn lớn lên đẹp trai, hắn cũng là nghe xong liền tính, dù sao từ nhỏ đến lớn nghe theo thói quen, hắn soi gương đều không quá nhiều. Quần áo thông thường là thư ký của ba hắn mua cho hắn, trước nay đều sẽ không thường xuyên mặc. Duy nhất cảm thấy hứng thú chính là giày thể thao, nhìn thấy các loại giày mới ra phiên bản giới hạn, đều sẽ không chút do dự mà mua.

Nhưng hắn đối với xấu đẹp vẫn là có năng lực phân biệt, lúc này nam sinh trong gương, thanh xuân thời thượng, còn tràn đầy hơi thở vận động khỏe mạnh, thế nào là ai hắn gặp qua cũng yêu mê một bộ dáng soái ca này.

Hắn thật phần tự luyện thường thức một trận, nghe được có bước chân tiến vào, chạy nhanh chột dạ nhảy lên lầu.

- HẾT CHƯƠNG 8 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoạt động

Edit: @fanbaoyuan

Một đoạn thời gian kể tiếp, lớp học bỗng tức gió êm sóng lặng.

Tuy rằng Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng biết hai người căn bản là không cần cùng người tể cầu độc mộc, lãnh đạo trung tâm không thêm để ý, Trần lão sư cũng liền không có gì áp lực, chuyên tâm phụ đạo Thiệu Tê, hiệu quả thật lộ rõ.

Tuy rằng còn chưa chính thức kiểm nghiệm thành quả, nhưng ở lớp học làm trắc nghiệm nhỏ, Vinh Tuyết đều rõ ràng có thể cảm thấy được trình độ tiếng anh của hắn đã tiến bộ vượt bậc.

Duy nhất làm cô không biết nên bắt đầu dĩ hay là vui mừng chính là, mỗi đêm tan học, Thiệu Tê đều ở lại khá muộn so với những người khác, Trần lão sư rời đi, hắn còn muốn ngồi ở trong phòng học làm bài tập trong chốc lát.

Thoạt nhìn như là học bá điển hình thuộc con nhà người ta.

Mỗi lần đều ở tới khi khóa cửa Vinh Tuyết vào nhắc nhở, mới vội vàng thu thập sách giáo khoa cùng cô rồi đi. Sau đó lấy lý do buổi tối trời lạnh ít người

không an toàn, thế nào cũng phải đạp xe đưa cô về trường học.

Vinh Tuyết cự tuyệt qua rất nhiều lần, đều không lay chuyển được nam sinh nhiệt tình càn quấy, chỉ phải thừa nhận lúc này là do thiếu niên thân sĩ có ý tốt.

Cũng may lộ trình cũng chỉ tới mười phút, cô cũng không đến mức quá để ở trong lòng.

-

Tháng 1 là khảo thí học sinh, đêm khóa vào tháng mười hai ở trung tâm kết thúc, Vinh Tuyết cũng liền nghỉ.

Năm nay Giáng Sinh vừa lúc gặp thứ bảy, cô khó được có thời gian rảnh rỗi để thả lỏng, nên cùng bạn chung phòng Giang Ngưng đi khu trung tâm thương mại xem phim điện ảnh, ăn cơm rồi dạo phố.

Giang Ngưng là người tiến thủ, tới hơn tám giờ, liền tạm biệt về nhà trước.

Vinh Tuyết nghĩ thời gian còn sớm, một mình ở tại trung tâm thương mại tiếp tục đi dạo.

Ngày Giáng Sinh đông người tụ tập bầu không khí náo nhiệt, cây thông Noel treo đèn màu tùy ý có thể thấy được, trong không khí tràn ngập vui sướng âm nhạc Giáng Sinh, nhân viên hóa trang thành ông già Noel, ngăn đón người trẻ tuổi lui tới, ra sức đẩy mạnh lượng hàng tiêu thụ.

Vinh Tuyết đứng ở lâu ba, ghé vào rào chắn hướng đại sảnh nhìn lại, chỉ cảm thấy nơi nơi đều tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Chính giữa đại sảnh là một sân trượt băng rộng, bên trong rất nhiều người trẻ tuổi đang chơi đùa.

Cô vốn chỉ là tùy ý thoáng nhìn, lại bỗng nhiên nhìn thấy mấy hình bóng quen thuộc. Lại tập trung nhìn vào, quả nhiên là Thiệu Tê cùng Đỗ Viễn bọn họ.

Cả trai lẫn gái ở bên nhau chơi đùa, mỗi người đều hoạt rất khá, khi thì thi đấu, khi thì kết đội tạo thành tiểu xe lửa, tiếng kêu tiếng cười, ở toàn bộ tiếng động lớn khác nhau trong đại sảnh, cũng rất là rõ ràng.

Đại khái đây chính là thanh xuân đi!

Có lẽ thanh xuân của cô thái bình đạm không thú vị, Vinh Tuyết nhìn những người này, không tự chủ được cong lên khóe miệng.

-

Thiệu Tê trượt trong chốc lát, cảm thấy có điểm không thú vị, liền đi vào bên cạnh lan can dựa vào nghỉ ngơi.

Hạ Như đi theo hần uyển chuyển nhẹ nhàng mà lướt qua tới, hướng hần vươn tay: "Thiệu Tê, chúng ta cùng nhau hai người tới biểu diễn xem thế nào?"

Thiệu Tê móc ra điều thuốc, nhìn cô ta liếc mắt một cái, tức giận nói: "Cậu thích biểu diễn như thế à? Ba ngày hai đầu ở sân khấu biểu diễn còn chưa đủ, gặp băng tuyết còn phải biểu diễn? Tớ đây không đối cái này yêu thích, chính mình tìm Đỗ Viễn đi!"

Hạ Như có điểm bức bối mà dậm chân một cái: "Thiệu Tê! Cậu có cần như vậy hay không? Gần đây nhất là học càng lúc càng nhiều, thật vất vả cùng nhau ra tới chơi một chuyến, cậu cũng không thể làm tớ vui vẻ chút!"

Thiệu Tê chấp tay trước ngực: "Tớ nói đại tiểu thư, ra tới chơi một chuyến, có phải hay không muốn tớ hầu hạ cậu, cậu mới cao hứng a!"

Hạ Như đối nói: "Ồ trước mặt cậu tớ nào dám xưng đại tiểu thư, cậu chính là Trạng Nguyên tương lai."

Thiệu Tê vẩy vẩy tay: "Được rồi được rồi, cậu muốn chơi thì tìm Đỗ Viễn phục vụ cậu, tớ thật không hứng thú."

Nói xong, vừa lơ đãng nhắc đầu, bỗng nhiên nhìn đến lâu ba có một hình bóng quen thuộc. Bởi vì đúng lúc xoay người, hần không dám xác định, nhưng theo bản năng thờ nhẹ một tiếng, đem giày trượt băng dưới chân tháo ra, một tay chống đỡ lan can nhảy đi ra ngoài, trong tay còn có cái bật lửa cùng điều thuốc ném sang hướng thùng rác bên cạnh, tìm đôi giày lung tung ở giá giày kế bên để thay, sau đó giống như trận gió mà chạy mất.

Một loạt động tác này, trước sau bất quá tới mười giây.

Chờ hần chạy ra gần mười mét, Hạ Như mới phản ứng lại đây, ở phía sau kêu lên: "Ai! Cậu đi đâu đấy?"

Thiệu Tê cũng không quay đầu lại nói: "Các cậu chơi đi, tớ có chút việc."

"Thiệu Tê! Thiệu Tê!"

"Làm sao vậy?" Đỗ Viễn lướt qua tới hỏi.

Hạ Như bức bối nói: "Ai biết được? Không thể hiểu được liền chạy đi, làm như gặp phải quỷ."

Đỗ Viễn cười to: "Phòng chừng cảm thấy cậu là quý đi!"

"Cậu mới là quý!" Hạ Như không chút khách khí mà giơ tay đánh cậu ta một quyền.

-

Thiệu Tê một hơi chạy lên lầu ba. Rất nhiều cửa hàng mặt tiền đang làm hoạt động, toàn bộ lầu ba kín người hết chỗ. Hắn hướng mắt nhìn xung quanh, vội vàng vòng một vòng, lại không thấy được người chính mình muốn tìm.

Hắn trở lại cửa thang máy dừng lại, có điểm hậm hực mà gõ đầu, thăm nghĩ: Chẳng lẽ là bản thân nhìn lầm rồi?

Đang muốn ừ ừ cụp đuôi rời đi, ánh mắt bỗng nhiên liếc đến phía trước một nhãn hiệu cửa tiệm đang làm vận động, chen chúc ồn ào từng cặp đôi, thân ảnh đứng một mình cô cút bất động.

Cửa hàng nọ tựa hồ đang làm hoạt động gì đó, cửa bị người đổ vào chật như nêm cối, người bị tuột ở phía sau mỗi người nhón chân hướng bên trong xem. Chỉ duy nhất thân ảnh kia, lẳng lặng đứng ở bên cạnh, tựa hồ cũng tò mò đang xem náo nhiệt, chỉ là so với người xung quanh mình, lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Thiệu Tê ngẩn ra giây lát mới phản ứng lại đây, chạy nhanh đến, ở đầu vai Vinh Tuyết chụp một chút: "Cô giáo nhỏ!"

Vinh Tuyết hoảng sợ, quay đầu nhìn đến người tới, buông thả khẩu khí, cười nói: "Tại sao cậu ở chỗ này?"

Vừa mới này không phải còn ở dưới lầu cùng bạn bè trượt băng sao?

Thiệu Tê nói: "Tôi tới nơi này tùy tiện đi dạo, không nghĩ tới sẽ gặp được cô, thật khéo a!"

Vinh Tuyết cười.

Thiệu Tê tò mò mà nhón chân: "Nhìn cái gì đâu?"

Bởi vì vóc dáng cao, hắn một chút liền thấy rõ ràng tình hình bên trong. Hóa ra là chủ tiệm đang làm hoạt động Giáng Sinh, người xuất sắc nhất hôm nay có thể đoạt được áo khoác lông vừa mới được đưa ra thị trường. Yêu cầu tham gia hoạt là cặp đôi phối hợp, đàn ông ôm phụ nữ ngồi xổm xuống bắt đầu vận chuyển động, ai làm được nhiều nhất, người đó sẽ chiến thắng.

Vừa lúc thi đấu xong một tổ, Thiệu Tê chạy nhanh kéo Vinh Tuyết nói: "Đi, chúng ta cũng đi tham gia."

"Khoan đã!" Vinh Tuyết muốn tránh thoát, bắt đắc dĩ sức con trai quá lớn, đối cô phản đối thờ ơ, trực tiếp lôi kéo đẩy ra đám người vây xung quanh cô, chui vào trong tiệm.

Tổ dự thi đôi lần thứ hai có năm cặp, Vinh Tuyết nhìn đến những cặp đôi yêu nhau thân mật, thật sự là cảm thấy chính mình cùng cậu nam sinh Cao Trung thật giả lẫn lộn, rất có chút thẹn thùng, thừa dịp chủ cửa hàng còn chưa kêu bắt đầu, lặng lẽ lôi kéo quần áo Thiệu Tê: "Đừng, chúng ta đi thôi!"

"Không có việc gì, khẳng định có thể chiến thắng!" Thiệu Tê mặt đầy hưng phấn, hai mắt sáng lên chờ chủ cửa hàng phát lệnh.

Chờ đến một tiếng "Bắt đầu" vừa dứt, hắn trực tiếp đem Vinh Tuyết chặn ngang bẻ lên.

Vinh Tuyết tuy rằng đã có chuẩn bị, lại vẫn là thờ nhẹ một tiếng.

Ở khi hắn ngồi xổm xuống, bởi vì thân thể treo trên không trung không có cảm giác an toàn, theo bản năng ôm lấy cổ hắn.

Người con gái độc hữu hương thơm đến khoảng mũi, Thiệu Tê chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào lên, so với đã từng tham gia bất luận thi đấu trọng đại gì, đều càng làm cho cả người hưng phấn.

Tham gia hoạt động tuy rằng đều là người trẻ tuổi, nhưng rất nhiều đều là người người không quen thuộc với loại vận động này, còn có người so quá khổ với Thiệu Tê loại này còn thua cả nam sinh.

Có hai người đàn ông, làm không đến mười mấy cái, liền ôm bạn gái thờ hồng hộc ngồi dưới đất.

Đến một lúc sau, cũng chỉ dư lại Thiệu Tê cùng Vinh Tuyết và một khác một đôi sinh viên bộ dáng yêu nhau.

Thiệu Tê vốn dĩ liền nổi lên ý tranh cường hạo thắng, đối mặt với nam sinh kia bằng ánh mắt khiêu khích, càng thêm hăng hái.

Nam sinh rốt cuộc so bất quá, lại cắn răng kiên trì mấy cái, thấy cậu nam sinh nhỏ này dây cốt dường như đuổi kịp, chỉ có thể từ bỏ.

Cuối cùng chỉ còn lại có Thiệu Tê, chủ cửa hàng thấy hắn giống như còn không tới cực hạn, cười nói: "Đêm nay sở hữu người dự thi làm được nhiều nhất là hai người, còn có thể đạt được thêm một phần vào giải thưởng lớn. Tiểu soái ca, cậu có muốn hay không lại kiên trì một chút?"

Thiệu Tê lớn tiếng nói: "Muốn!"

Người vậy xem cười to, vì đây là tuổi trẻ bông bột.

Vinh Tuyết nghe được tiếng thở dốc hần càng ngày càng thô nặng, khẽ cắn môi từ trên tay hần tránh thoát nhảy xuống: "Đủ rồi đủ rồi!"

"Tôi còn có thể kiên trì trong chốc lát!"

Vinh Tuyết không phản ứng hần.

Bị một nam sinh Cao Trung ôm lâu như vậy, cái loại nan kham cùng biệt nữ(*), cô không nghĩ có thể ở tư thế đó thêm một giây nào nữa.

()nan kham: khó lòng chịu đựng nổi - Biệt nữ: có khá nhiều nghĩa, như là khó chịu, kỳ cục, khó tính rồi còn cả rắc rối, rầy rà (nhất là khi nói đến quan hệ giữa 2 người trở lên).*

Chủ cửa hàng nhìn xuống kỷ lục: "Trước mắt mới thôi, tiểu soái ca là làm được nhiều nhất. Chúng ta có hai tổ còn cơ hội, xem có người hay không có thể đánh vỡ kỷ lục của hai người!"

Thiệu Tê cười hi hi lôi kéo Vinh Tuyết đứng ở một bên, gương mặt là sau khi vận động chuyển sang màu đỏ.

Hần thì thầm khẽ với Vinh Tuyết nói: "Khi này cô không nhảy xuống, tôi ít nhất còn có thể làm nhiều thêm mười mấy cái, nói vậy, khẳng định sẽ không có người vượt qua tôi."

Vinh Tuyết nói: "Cậu như vậy là tốt rồi."

"Không biết nữa."

Cũng may mấy người dự thi sau, không có một đôi nào vượt qua hai người.

Trừ bỏ đạt được áo khoác lông sản phẩm mới nhất sau buổi hoạt động, còn được tặng thêm giải thưởng lớn thì ra là vé VIP xem Thanh Hòa Xã cuối tuần biểu diễn.

Lúc này không chỉ có Vinh Tuyết, ngay cả Thiệu Tê đều có điểm vui mừng khôn xiết.

Hần từ trong tay chủ cửa hàng tiếp nhận phần thưởng, đem áo khoác lông nữ cùng tám vé đưa cho cô: "Cô không phải rất thích tuồng nói của Thanh Hòa Xã sao?"

Vinh Tuyết chợt sững sốt: "Cậu làm sao biết tôi thích Thanh Hòa Xã?"

Thiệu Tê bị hỏi đến ngẩn ra: "Cái kia... có một lần tan học trên đường về trường, cô cùng tôi nói qua a!"

Vinh Tuyết nhú mày, cô luôn luôn sẽ không cùng học sinh bạn phụ đạo đàm luận chuyện của chính mình, tuy rằng Thiệu Tê đưa cô về trường học nhiều lần như vậy, nhưng suy nghĩ sau một lúc lâu, cũng không nhớ tới bản thân đã nói tới khi nào.

Bất quá đây cũng không phải chuyện gì lớn, cô cũng không rối rắm suy nghĩ nhiều.

Hai người đi ra thang cuốn xuống lầu, Vinh Tuyết nhìn cái túi trong tay: "Quần áo đồ bằng không vẫn là cậu lấy về đưa cho người khác đi? Là cậu thắng đem trở về, tôi cũng không ra sức gì nhiều."

Nhãn hiệu này tuy rằng không tính quá xa hoa, nhưng một vật phẩm là áo khoác lông cũng phải bảy tám trăm tệ, so cô một tháng sinh hoạt phí còn nhiều, đối với cô tới nói, xác thật có điểm quý.

Thiệu Tê cười nói: "Nếu không có cô, tôi ngay cả tư cách tham gia hoạt động đều không có, phần thưởng này vốn dĩ chính là nam nữ đều có phần. Nói nữa, nhà tôi không ai có thể mặc, lấy về cũng là uống phí."

"Vậy được rồi! Cảm ơn cậu!" Vinh Tuyết nghĩ nghĩ, "Kia ngày nào đó tôi mời cậu ăn một bữa lớn."

"Được a!" Thiệu Tê một chút không khách khí, "Vậy xem diễn tuồng ngày đó đi!"

Vinh Tuyết gật đầu: "Được."

-

Hai người xuống lầu, vừa lúc gặp được Đỗ Viễn bọn họ mấy người tới tìm hần.

"Con mẹ nó! Thiệu Tê, cậu đi chết nơi nào?" Đỗ Viễn chạy đi lên, "Ôi chao? Đây không phải cô giáo nhỏ sao?"

Vinh Tuyết hướng cậu ta cười cười.

Thiệu Tê nhẹ nhàng băng quơ nói: "Tớ chỉ tùy tiện đi dạo."

Đỗ Viễn thấy trên tay hắn cầm theo cái túi, duỗi tay đi lấy: "Cậu có bệnh đi? Một người thoát cả nhóm, chạy tới mua quần áo?"

Vinh Tuyết nói: "Đây là làm hoạt động, Thiệu Tê thắng."

Khi nói chuyện, bỗng nhiên cảm giác có một đôi mắt sáng quắc nhìn cô, quay đầu qua xem, đối với cô chính là, một cô gái nữ sinh cực kỳ xinh đẹp, nhìn về phía chính mình khi cô tìm kiếm ánh mắt.

Cô hướng cô ta cười cười, lại đối Thiệu Tê cùng Đỗ Viễn nói: "Các cậu chơi tiếp, tôi phải đi rồi, thứ hai gặp."

"Cô giáo nhỏ, hẹn gặp lại." Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên lớn tiếng nói, sau đó lôi kéo Thiệu Tê hướng trên lầu đi.

"Các cậu muốn làm gì?" Sai khi lên thang cuốn tầng một, Thiệu Tê tránh ra hai người.

Đỗ Viễn nói: "Không phải nói đi chơi trò chơi, sau đó lại đi ăn khuya sao? Thật vất vả ra tới, chỉ chớp mắt cậu liền một bóng người cũng không thấy." Lại nói, trên tay hắn lại có thêm cái túi, "Hoá ra là chạy tới giành quần áo, không có tiền đồ!"

Thiệu Tê đem tay sau thu lại: "Tớ dựa vào sức lao động đoạt được, có vấn đề?"

"Cái gì lao động?"

"Ai cần cậu lo?"

Hạ Như đi ở phía sau, nhìn thấy có đôi người yêu cầm cái túi giống như Thiệu Tê, sấn đến người phía trước không chú ý, giữ chặt hai người nọ hỏi: "Anh chị cái này là tham gia hoạt động thắng sao?"

Cô gái gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá hoạt động đã kết thúc."

"Cái dạng gì hoạt động?"

Cô gái cười: "Chính là bạn trai ôm bạn gái ngồi xổm bắt đầu vận chuyển động, ai làm được nhiều người đó thắng."

"Vâng, tôi đã biết, cảm ơn!"

"Hạ Như! Cậu làm gì đấy?" Đỗ Viễn cảm thấy người ở phía sau tụt lại, quay đầu cao giọng nói.

Hạ Như đi lên trước, thần sắc mặc biện nhìn mắt Thiệu Tê, lại hỏi Đỗ Viễn: "Khi nãy đó là lão sư ban phụ đạo các cậu? Không phải nói là đặc giáo hơn sáu mươi tuổi đã về hưu sao?"

Đỗ Viễn gật đầu: "Cậu nói mỹ nữ vừa mới này? Chị ấy không phải lão sư chúng tớ, chỉ là sinh viên kiêm chức trợ giúp ban phụ đạo bên kia."

Thiệu Tê nhú mày nhìn cô ta một cái: "Cậu hỏi cái này để làm gì?"

Hạ Như nhếch miệng lộ ra một nụ cười giả tạo, thẳng tắp nhìn về phía hắn, âm dương quái khí nói: "Nguyên do là ban phụ đạo bên kia có mỹ nữ a, khó trách cậu mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa mà đi học!"

Thiệu Tê mắt tròn trăng: "Bệnh tâm thần!"

Đỗ Viễn cười to: "Thôi đi! Trường học có mấy người xinh đẹp đâu, ở trong miệng Thiệu Trọng Nguyên chúng ta đánh giá liền nói không một câu xuôi tai người nghe. Hắn có thể bởi vì ban phụ đạo bên kia có cô mỹ nữ, nên mỗi ngày chạy tới học bỏ tức tiếng anh? Cậu đừng nói chê cười!"

Tiểu Mặc Nhiên nói: "Không sai không sai, Thiệu Trọng Nguyên chúng ta căn bản đã đối với con gái xấu đẹp không có năng lực phân biệt."

Hạ Như nhìn Thiệu Tê hơi có chút lập loè biểu tình, lạnh lùng cười một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Thiệu mười bảy tuổi đặc biệt không có loại tính chất rụt rè này đâu, hiện tại không thổ lộ là bởi vì biết bản thân là cậu học sinh cao tam, Vinh Tuyết khẳng định sẽ không đáp ứng, hơn nữa chính cậu ấy cũng muốn thi đại học, không rảnh yêu đương, cho nên trước tích cốp. Cậu ấy chính là học bá thật sự.

Ngày hôm qua nói mười bảy tuổi con đường rước vợ về nhà thật dài lâu, có phải rất nhiều người đã bị dọa tới rồi hay không. Kỳ thật trong mấy cậu học bá tại đây, hắn là yêu đương sớm nhất ăn thật sớm nhất cũng là kết hôn sớm nhất, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đánh thức

Edit: @fanbaoyuan

Thời gian biểu diễn là ngày Nguyên Đán buổi tối hôm đó bảy giờ.

Không đến năm giờ, Vinh Tuyết liền nhận được tin nhắn của Thiệu Tê, nói ở dưới lầu chờ cô.

Bởi vì là ngày nghỉ, bốn người ở ký túc xá, chỉ còn lại có cô cùng Giang Ngưng do muốn đuổi kịp bảng báo cáo thực nghiệm còn chưa có về nhà.

Nhìn thấy cô thay quần áo ra cửa, Giang Ngưng thuận miệng hỏi: "Buổi tối có việc?"

Vinh Tuyết nói: "Ngày trước không phải trúng một vé kịch nói Thanh Hòa Xã sao, chính là hôm nay."

Giang Ngưng cười: "Tớ thiếu chút nữa đã quên." Nhìn thấy cô thay áo khoác lông màu lam mới kia, cô ấy a một tiếng, "Cái áo này có chút quen mắt, khi nãy ở dưới lầu có nhìn thấy một cậu nam sinh dường như cùng cậu khoác cái áo y chang nhau, giống như là cặp người yêu mặc đồ đôi."

"Phải không? Có thể là áo mới được tung ra thị trường đi!" Vinh Tuyết không quá để ở trong lòng.

Giang Ngưng buột miệng, nhìn nhìn cô, dù bận vẫn ung dung nói: "Vinh Tuyết, trong khoảng thời gian này cậu mỗi đêm từ ban phụ đạo trở về, có phải có người nam sinh chạy xe đạp đưa cậu về hay không? Tớ nhìn thấy qua vài lần, sớm muốn hỏi cậu, nhưng vẫn luôn chưa hỏi."

Vinh Tuyết ngẩng đầu nhìn cô bạn, gật đầu: "Là học sinh bỏ túc bên kia, cậu ấy chạy xe đạp, mỗi lần đi về tương đối trễ, thấy tớ một người đi đường về trường học, nên đưa tớ đoạn đường, rất nhiệt tâm."

Giang Ngưng nói: "Chỉ là nhiệt tâm sao? Vừa nãy tớ đi lên nhìn thấy cậu nam sinh đó khoác cùng cái áo giống y cậu, hẳn chính là người học sinh kia."

Vinh Tuyết nhấp miệng trầm mặc một lát, mày hơi hơi nhún lại: "Cậu muốn nói cái gì?"

Giang Ngưng nói: "Nam sinh đó mỗi ngày đưa cậu trở về, mặc áo giống như cặp đôi đang yêu nhau, còn muốn cùng đi xem kịch nói?"

Vinh Tuyết thấp giọng nói: "Quần áo cùng vé xem biểu diễn là tham gia hoạt động Giáng Sinh được phần thưởng."

Giang Ngưng cười: "Cho nên hai người còn cùng nhau tham gia hoạt động Giáng Sinh?"

Vinh Tuyết cũng cười: "Giang Ngưng, tớ biết cậu suy nghĩ cái gì, nhưng thật không phải như vậy, cậu ấy chỉ là một cậu học sinh bình thường. Nói trở về, tớ cùng một người học sinh Cao Trung đi chung, có thể có cái gì?"

Giang Ngưng trên dưới đánh giá cái áo cô mới thay, không đeo mắt kính, tóc mái bởi vì hơi dài, nghiêng nghiêng tách ra, không hề ở phía trước che đậy cái trán xinh đẹp.

Làn da cô trắng nõn, đôi mắt to đen bóng, thời điểm nhìn người khác bởi vì cận thị, sẽ hơi hơi híp mắt, mang theo nói không rõ cảm giác khiến người ta say đắm vào.

Cùng cô ở ký túc xá hơn hai năm, quan hệ tốt nhất, Giang Ngưng quá hiểu biết người bạn chung phòng là mỹ nhân mà lại không tự biết. Cô cũng không phải là tri diện, chỉ là trước nay không đem tâm tư đặt ở quá cao loại chuyện này.

Bởi vì nguyên nhân gia đình, cô từ bỏ việc học chính là kiếm chức để kiếm tiền, ở trong thế giới của cô không có quần áo xinh đẹp hay các màu son môi, càng thêm không có phong hoa tuyết nguyệt, lớp học cũng có nam sinh ý đồ đối cô biểu lộ tâm tư qua, nhưng đều bị cô xa cách cùng lý do không thú vị dọa lui. Thế cho nên hiện tại tất cả mọi người cảm thấy, nữ sinh Vinh Tuyết đã như vậy, chỉ sợ sẽ không ở vườn trường yêu đương.

Giang Ngưng đem ghế dựa kéo đến trước mặt cô: "Cậu là không có gì? Nhưng còn cậu nam sinh nhỏ kia đâu?" Nói, lại cười cười, "Kỳ thật nếu cậu muốn yêu đương, tớ sẽ gờ hai tay hai chân tán thành. Nhưng nếu là học sinh Cao Trung, loại tuổi nam sinh này dính vào chính là phiền toái, cậu ngàn vạn phải xử lý tốt."

Vinh Tuyết nhìn cô bạn, nhất thời không nói gì. Lúc trước, cô xác thật không nghĩ bản thân cùng Thiệu Tê quan hệ quá nhiều.

Cô thấy qua hần đối với Trần lão sư có chuyển biến, cảm thấy đây là cậu nam sinh rất thiện lương. Nam sinh hơn mười mấy tuổi nhiệt tâm một chút, ở cô xem ra cũng không có cái gì kỳ quái.

Chỉ là khi Giang Ngưng vừa nhắc nhở, lại bỗng nhiên ý thức được hai người giống như thật sự có điểm không thích hợp. Mấy ngày nghỉ này, cô cùng Thiệu Tê chưa từng gặp mặt qua, nhưng mỗi ngày buổi tối vẫn là có thể nhận được tin nhắn hần nói ngủ ngon.

Có lẽ cô kỳ thật có thể cảm giác được, chỉ là cô chưa từng có suy nghĩ qua loại sự tình như vậy, vì thế đối cô tới nói, cũng liền hoàn toàn không thể gọi cái vấn đề này là cái gì.

Cô như ở trong mộng mới tỉnh hít hà một hơi, thay đổi cái áo khác, hướng Giang Ngưng nói: "Cảm ơn cậu nhắc nhở tớ."

Giang Ngưng cười: "Cậu có thể ý thức được vấn đề, vậy là tớ thuyết trình có tiến bộ rồi." Nói xong lại chớp chớp mắt, "Bất quá cậu nam sinh nhỏ kia lớn lên thật đúng là đẹp. Nếu cậu ta không phải học sinh cao tam, tớ nhất định xúi giục cậu cùng cậu ta ở bên nhau."

Vinh Tuyết bật cười: "Hiệp hội những người nghiêm cảm yêu đương thật đáng sợ."

"Tớ nói thật."

"Được rồi, tớ xuống lầu một chuyến."

Cậu nói chuyện có điểm khéo léo a! Đừng để thiếu niên đẹp trai bị tổn thương."

Vinh Tuyết cười: "Tớ đây còn chưa nói cái gì, đều là cậu ở chỗ này ảo tưởng đoán mò. Dù sao tớ cùng cậu ấy bảo trì thỏa đáng khoảng cách không khác biệt lắm là được rồi."

Giang Ngưng cười to.

-

Đi xuống dưới lầu, Thiệu Tê quả nhiên mặc một thân áo khoác lông khi hoạt động trúng thưởng lần trước. Cái áo phi thường vừa người, rõ ràng cũng không phải kiểu dáng mới gặp được, nhưng mặc ở trên người hần, chính là có loại cảm giác thanh xuân bông bông.

Nhìn thấy cô, hần lập tức đi lên trước: "Hiện tại còn sớm, chúng ta trước cùng nhau ăn cơm đi, cô không phải muốn mời tôi sao?"

Vinh Tuyết nhìn cậu thiếu niên nhảy nhót mặt đầy hưng phấn, môi nhu chớp một lát, thấp giọng mở miệng: "Thiệu Tê, thật ngại, đêm nay trong viện y học chúng tôi tạm thời có việc, tôi không đi xem biểu diễn được."

"Cái gì?" Sắc mặt Thiệu Tê đại biến, vừa mới tươi cười, giờ như là bị người ta dội một chậu nước lạnh xuống đầu, nháy mắt động lại, "Chuyện gì? Không thể không đi sao? Buổi biểu diễn này hiệu ứng rất tốt, hôm nay chỉ một màn đề lúc khác chính là đến sau tuần, khi đó chúng ta đang ở thi cử cuối kỳ, tôi chỉ sợ cũng không có thời gian."

Vinh Tuyết đem vé đưa cho hần: "Cậu kêu bạn bè cùng cậu đi chung là được rồi."

Thiệu Tê vội la lên: "Làm sao có thể giống nhau! Cô đi vào trong viện xin nghỉ được không a? Nói là có việc gấp."

Vinh Tuyết nói: "Trong viện có việc rất quan trọng."

Thiệu Tê nhìn cô biểu tình nghiêm túc, biết không có đường sống xoay chuyển, có chút thất vọng nói: "Được rồi!"

Hần đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên Vinh Tuyết dường như lại nghĩ đến cái gì gọi hần lại, "Ừ từ!"

"Cái gì?"

Vinh Tuyết từ trong bóp tiền lấy ra hai trăm tệ: "Lúc trước đồng ý mời cậu ăn một bữa lớn, hôm nay tôi đi không được, cậu cùng bạn bè rủ nhau ăn, coi như tôi mời."

Thiệu Tê cúi đầu mắt nhìn tiền giấy màu hồng nhạt, thật tự nhiên đem tiền tiếp nhận: "Được rồi!"

Vinh Tuyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cái áo khoác lông đỏ chính mình không thể trả lại, dùng hai trăm tệ này, đối với cô tới nói, giống như là bán đứt về điểm ái muội.

Mà đối với Thiệu Tê tới nói, tiền loại đồ vật này xác thật tượng trưng cho người cùng người ở giữa thân mật, cho nên nhận lấy tiền cô đưa, thật giống như là cùng cô càng tiến thêm một tầng quan hệ.

Hần đem tờ tiền thật cẩn thận nhét vào cặp sách, ngừng đầu nói: "Đúng rồi, tôi cùng mấy bạn bè thương lượng tốt, chờ khảo thí kết thúc cùng đi ra bờ sông gần nhà tôi nướng BBQ. Cô giáo nhỏ cũng đi thôi!"

Vinh Tuyết cười: "Đứa trẻ nhỏ các cậu tụ tập cùng nhau chơi, tôi đi làm gì?"

Thiệu Tê nhũn nhũn mày, có chút bất mãn nói: "Cái gì đứa trẻ nhỏ? Cô cũng so với tôi lớn hơn hai ba tuổi đi!"

Vinh Tuyết nói: "Chờ cậu lên đại học, liền sẽ biết, được sinh ra dưới Cao Trung đã là đứa trẻ."

Thiệu Tê bĩu môi, nhưng thật ra không cùng cô cãi cọ.

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ: "Còn không như vậy đi? Nếu thành tích kiểm tra tiếng anh cuối kỳ tôi tốt, cô liền tới."

Vinh Tuyết do dự một lát, vẫn là gật đầu: "Được, nếu thành tích tiếng anh cậu có thể đạt một trăm điểm rồi nói."

Thiệu Tê nhướng mày: "Đã nói như vậy định rồi, nếu tôi kiểm tra hơn một trăm điểm, cô không chỉ có tới cùng chúng tôi cùng nhau chơi, còn phải cho tôi quà tặng khen thưởng."

Vinh Tuyết gật đầu: "Có thể."

Nói xong cùng cô phất tay, cười lên xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo chạy đi.

Tâm tư thiếu niên chính là đơn giản như vậy, vui vẻ cùng không vui có thể tùy ý cất bỏ. Rõ ràng một giây trước còn bởi vì Vinh Tuyết không thể đi xem biểu diễn mà phiền lòng, giây tiếp theo lại bởi vì tìm được một hy vọng khác mà vui sướng nhảy nhót.

Vinh Tuyết nhìn bóng dáng hắn đi xa, thở dài, quay đầu hướng ký túc xá đi vào.

Cô cũng không biết khi này vì cái gì đáp ứng yêu cầu của hắn, bản thân mình biết rõ dưới tình huống như vậy động cơ hắn không đơn thuần là bình thường.

Có lẽ là cô quá hy vọng vì Trần lão sư làm một chút chuyện gì đó.

-

Kỳ thật không chỉ là Cao Trung, tháng một cũng là thời gian khảo thí của đại học. Vinh Tuyết bận tới mày tới măt, cũng liền dần dần đem chuyện của Thiệu Tê ném ở sau đầu.

Đại học nghỉ so trung học hơi sớm. Mà vừa đến nghỉ, Vinh Tuyết lại bắt đầu chuẩn bị kỳ nghỉ kiểm chức. Năm nay chiêu sinh thật thuận lợi, trung tâm sắp xếp rất nhanh chương trình học cho cô.

Nhập học trước hai ngày, ký túc xá sớm đã chỉ còn lại có cô một người.

Khảo thí kết thúc, kiểm chức lại còn chưa có bắt đầu, cô chính một mình ở ký túc xá chán muốn chết, bỗng nhiên nhận được điện thoại Thiệu Tê.

Nguyên Đán lúc sau, hai người đã nhiều ngày không gặp, tuy rằng Thiệu Tê vẫn là mỗi đêm sẽ gửi lời nói chúc ngủ ngon, nhưng Vinh Tuyết có đôi khi xem cũng chưa xem liền trực tiếp xóa đi.

Cô vốn không phải một người tình cảm dư thừa, là cô gái thích tưởng tượng đông tưởng tượng tây, cho nên cơ hồ không suy nghĩ quá người này.

"Cô giáo nhỏ, cô xuống dưới đi. Trong thanh âm điện thoại, nghe tới có điểm hưng phấn.

Vinh Tuyết chợt sững sốt: "Cậu ở dưới lầu tôi?"

"Ừm, cô mau xuống dưới!"

Đi xuống dưới lầu, Vinh Tuyết vừa mới đi ra cổng lớn ký túc xá, liền thấy Thiệu Tê trong tay cầm một sấp bài thi xa xa hướng cô vẫy vẫy, sau đó gấp không chờ nổi chạy tới gần cô: "Cô giáo nhỏ, thành tích cuối kỳ chúng tôi đã ra tới."

"A." Vinh Tuyết hỏi, "Kiểm tra như thế nào?"

Thiệu Tê đem phiếu điểm trong tay đưa cho cô, khóe mắt đuôi lông mày đều là đắc ý chi sắc: "Chính cô xem."

Vinh Tuyết tới tiếp nhận, cúi đầu nhìn lại, đó là một bảng phiếu điểm xếp hạng toàn ban, Thiệu Tê tên rất dễ tìm, bởi vì hắn xếp hạng thứ nhất.

Mà tiếng anh kia một chẵn, thành tích ẩn một trăm linh một điểm.

Không thể không nói, Vinh Tuyết đối cái thành tích này vẫn là rất có chút ngoài ý muốn, thế nhưng gần đây nhất Thiệu Tê ở trường Giang Đại có thể đạt hạng nhất, thứ hai là tiếng anh giữa kỳ hắn mới tám mươi điểm, cuối kỳ trực tiếp nhảy đến một trăm, có thể nói là bay vọt lên cao.

Mấy ngày hôm trước Trần lão sư còn gọi điện thoại hỏi qua cô, hiện tại xem như hoàn toàn yên tâm.

Cô ngẩng đầu, khẽ cười nói: "Chúc mừng cậu!"

Thiệu Tê thấy cô phản ứng bình đạm, duỗi tay chỉ vào một hàng điểm tiếng anh: "Cô giáo nhỏ, cô sẽ không quên đã đáp ứng tôi cái gì đi?"

Vinh Tuyết thật đúng là không một chút nhớ tới, nhìn hẩn chỉ vào con số một trăm linh một điểm, mới bừng tỉnh thông suốt, khẽ cười một tiếng: "Cậu không nói tôi thật đúng là đã quên."

Thiệu Tê cũng không sinh khí: "Vậy cô hôm nay có thời gian đi, bạn học tôi bọn họ đã đi qua, tôi là tới đón cô."

Vinh Tuyết cũng không phải là một người quá thích náo nhiệt, đặc biệt là còn cùng giúp mấy đứa trẻ vị thành niên này ở cùng nhau, ngấm lại liền có điểm đau đầu. Cô lúc ấy cũng chỉ là thuận miệng đáp ứng, chỉ là hy vọng hẩn an tâm học tập khảo thí. Trên thực tế cô cũng không nghĩ tới hẩn có thể kiểm tra hơn một trăm điểm, ấn trình độ của hẩn, đại khái cũng chính là vừa mới đạt bộ dáng tiêu chuẩn.

Hiển nhiên, cô vẫn là xem nhẹ năng lực học tập của một học bá trường Giang Đại.

Đã nói qua thì không thể nói là dối ý, cô thoáng do dự, sau thì gạt đầu: "Được, tôi đi lên lấy đồ chút."

Hai mắt Thiệu Tê sáng lên: "Là quà tặng khen thưởng cho tôi sao?"

Vinh Tuyết hơi sừng sốt, không tỏ ý kiên mà cười cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Nữ chính nói như thế nào đâu? Hiện tại cũng đã hai mươi tuổi, có một số việc không có khả năng xử lý tốt đến như vậy.

- HẾT CHƯƠNG 10 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chúc mừng

Edit: @fanbaoyuan

Khi Vinh Tuyết đi xuống, trên vai đeo cái túi đơn sơ mà ngày thường đi học, cái túi nhìn có chút cũ, hiển nhiên là mang theo không ít đồ vật.

Thiệu Tê gấp không chờ nổi muốn biết cô sẽ tặng quà cho mình là cái gì, nhưng lại ngượng ngùng khó mở miệng được, chỉ nhìn không được hai mắt hướng nhìn cái túi kia nhiều lần, sau đó vui rạo rức nhếch môi lên.

Vinh Tuyết không chú ý trên mặt hẩn nhiều vẻ biểu tình phong phú, chỉ thuận miệng hỏi: "Ồ xa trường học sao? Hiện tại đang ngày nghỉ, ký túc xá tôi đóng cửa sớm, tôi không thể trở về quá trễ."

Thiệu Tê cười hướng nghiêng phía trước một lỏng tay: "Không cần lo lắng, tôi phụ trách đón đưa."

Vinh Tuyết theo phương hướng hẩn nhìn lại, nhìn thấy một chiếc xe con màu đen đậu ven đường, mặt cô lộ vẻ ngạc nhiên: "Cậu lái xe?"

Lời nói cô không tính sai, hẩn còn chưa mười tám đi?

Thiệu Tê nói: "Tôi sang năm mới có thể lấy bằng lái, này là tài xế của ba tôi, hôm nay cho tôi mượn dùng."

Hai người ngồi ở ghế sau, bộ thiết kế ở bên trong xe rộng mở thoải mái, tuy rằng Vinh Tuyết không hiểu xe, nhưng cũng biết đây là xe xa hoa.

Cô nghe Lý lão sư ban phụ đạo nói qua Thiệu Tê gia cảnh vượt trội, nhưng hẩn ngày thường không phải mặc giáo phục chính là đồng phục vận động, cùng nam sinh bình thường nhiệt tình yêu thích vận động không có gì bất đồng, cô cũng liền cho rằng hẩn là trong thành thị con trai nhà khá giả thuộc dạng trung sản, nhưng hiển nhiên loại trình độ ưu việt này, chỉ sợ đã xa xa ở phía trên trung sản.

Cô rốt cuộc cũng biết, Thiệu Tê trên cái loại người này hẳn nhiên thiên thành ngạo khí là đến từ nơi nào. Một là lớn lên soái khí, dễ như trở bàn tay là có thể kiểm tra đến thành tích giỏi, người con trai được cưng chiều còn có thêm bối cảnh gia đình tốt, chưa từng bị phí sinh hoạt tra tấn ở phía trước, đại khái rất khó học được cách khiêm tốn.

-

Thiệu Tê thấy Vinh Tuyết ngồi dựa vào cửa sổ xe, bắt động thanh sắc dịch qua đến gần cô một chút, nhưng túi đeo vai của cô đặt ở bên cạnh, chặn hấn đường đi.

Hắn chỉ phải dừng lại, sau đó lại lén lút nhìn xem bên trong túi, bắt đắc dĩ là khóa đã kéo lại, cái gì đều nhìn không tới.

"Cô giáo nhỏ, cô cho tôi....." Hắn gấp không chờ nổi muốn biết Vinh Tuyết chuẩn bị món quà gì tặng chính mình, nhưng lại hy vọng kinh hi cùng chờ mong lưu đến càng lâu một chút.

"Cái gì?" Vinh Tuyết quay đầu nhìn hắn.

Thiệu Tê chạy nhanh lắc đầu:"Không có gì! Chính là..... Ba tôi nghe tôi nói sự tình của Trần lão sư, nhìn đến tôi cuối kỳ tiếng Anh lên một trăm điểm thật cao hứng, liền muốn cảm ơn Trần lão sư, ba cho tôi một số tiền, nên trực tiếp gửi tặng bao lì xì nhưng tôi sợ bà ấy không cần. Cô giáo nhỏ, cô xem tôi có thể như thế nào giúp bà ấy?"

Vinh Tuyết có chút kinh ngạc, tiện đà lại cười nói:"Ba cậu thật là người tốt. Không có quan hệ, đến lúc đó tôi cùng Lý lão sư thương lượng một chút, lấy danh nghĩa cơ cấu phát tiền thưởng cho bà ấy thì tốt rồi."

Thiệu Tê gật đầu:"Tôi cũng có thể yên tâm rồi."

Phía trước tài xế cười nói:"Thiệu tiên sinh nhìn thấy Tiểu Tê kiểm tra đạt hạng nhất, là thật đến cao hứng, vốn đang muốn tự mình mời Trần lão sư ăn cơm, bắt đắc dĩ cuối năm bận quá, nên không có thời gian."

Vinh Tuyết không biết ông ta có phải hay không đang nói lời khách sáo, còn không có đáp lời, Thiệu Tê đã bữu môi oán giận nói:"Cái gì cuối năm bận quá, ông ấy một năm bốn mùa đều không phải có thời điểm vội vàng sao? Cùng con trai ăn bữa cơm đều đến trước tiên ước định thời gian, tôi cũng là phục."

Tài xế ha hả mà cười:"Tài chính chuyên ngành sản xuất còn không phải là như vậy? Năm nay thị trường chứng khoán dề mề, Thiệu tiên sinh áp lực cũng lớn, năm nay cuối năm vừa mới có chuyển biến tốt đẹp, bọn họ liền vội đến lợi hại hơn, còn có cái gì góp vốn thu mua ngoại hối mua bán này đó, dù sao tôi cũng không hiểu, chính là thường xuyên nghe được Thiệu tiên sinh gọi điện thoại nói này đó. Trợ lý Trần mấy ngày hôm trước còn nói ông ấy phải đi công tác liền, Thiệu tiên sinh mỗi ngày chỉ ngủ được hai ba tiếng đồng hồ."

Thiệu Tê hừ một tiếng:"Chính ông ấy vui, có thể trách ai?"

Vinh Tuyết mắt nhìn về mặt nam sinh không cho là đúng.

Chắc là bị ba mẹ sủng ái mà lớn lên, cho nên nam sinh mười bảy tuổi, tuy rằng lớn lên cao to đỉnh đạt, lại tổng vẫn là mang theo người thiếu niên thiên chân.

Hường thụ ba mẹ sủng ái, lại coi như đương nhiên.

Cô không thể không thừa nhận, chính mình kỳ thật có điểm hâm mộ người con trai như vậy, cái gì cũng không thiếu, thậm chí liên thi đại học giả cầu độc mộc kia, với hắn mà nói kỳ thật cũng chỉ là đi khoe ra bản lĩnh chiến trường.

Tài xế cười to:"Thiệu tiên sinh quả không dễ dàng, một người đàn ông lại phải làm sự nghiệp, lại muốn chiều cô con trai, tôi chính là tài xế lái xe cho ông ấy, công việc trong nhà đều là toàn giao cho vợ tôi quản. Bất quá do cậu học tốt cũng may không cần làm ông ấy nhọc lòng vì cậu, bằng không chỉ sợ thật là không có phương pháp phân thân."

"Ai? Lời này ngài liền nói sai rồi, nhiều năm như vậy chiều cô tôi vẫn luôn là bảo mẫu, ông ấy trừ bỏ ra tiền cái gì cũng chưa đã làm." Ngược lại có điểm nổi giận nói, "Bất quá cũng tốt, ông ấy vội vàng như vậy liền không có thời gian quản tôi."

Tài xế bật cười lắc đầu.

Thật là đứa con đang ở trong phúc mà không biết phúc a!

Vinh Tuyết nghe từ hai người nói xuôi tai ra tới, Thiệu Tê là gia đình đơn thân, hơn nữa là đi theo ba, khó trách lúc trước hắn một đứa trẻ vị thành niên thường xuyên buổi chiều mới về, giống như tập mãi thành thói quen.

Khi này mang theo niềm hâm mộ liền có chút thay đổi.

Đại khái trời cao tổng vẫn là thích cùng con người có điểm vui đùa, không muốn làm thế gian tồn tại người hoàn mỹ quá. Tỷ như thoát nhìn Thiệu Tê có được hết thấy, kỳ thật lại có một cái gia đình khiếm khuyết.

Tuy rằng hai người bối cảnh tương đối đi khá xa, nhưng nhiều ít có điểm tương tự, cho nên Vinh Tuyết nhìn hắn, không tự chủ được liền sinh ra điểm đồng bệnh tương liên.

Bất quá loại này vốn dĩ chỉ một ít đồng bệnh tương liên, xe dừng lại, nhìn đến kia biệt thự được xây dựng ở phía sau bờ sông, cơ hồ lập tức liền biến mất hầu như không còn.

Cô thậm chí cảm thấy chính mình vừa mới có chút buồn cười.

"Đi nhanh đi! Bọn họ phỏng chừng đã chờ đến không kiên nhẫn." Vừa xuống xe, Thiệu Tê liền tiếp đón cô đi vào.

Vinh Tuyết đi theo phía sau hần vào cửa, xuyên qua biệt thự, đi vào hậu viện Lâm Giang.

*

Biệt thự đảo mắt nhìn không đến mức xa hoa, nhưng trang hoàng lịch sự tao nhã, không có nửa điểm có mùi người ở, hiển nhiên là hiếm khi cư trú.

Có lẽ là tuổi cô còn ít, còn không có tới kịp gặp qua việc đời, tuy là ngày thường cẩn thận thông dong, đi vào một nơi xa lạ như vậy, hoàn toàn không thuộc về thế giới của cô, cũng khó tránh khỏi có chút lo sợ bất an.

"Tớ dựa Thiệu Tê! Như thế nào chậm như vậy? Chúng tớ đều đã ăn rồi!" Nhìn đến người tới, Đỗ Viễn cầm một cây cánh gà, cười hi hi chạy tới, sau đó một phen hướng Thiệu Tê trong miệng tắc lại đây.

Những người khác cũng ồn ào chào hỏi.

Thiệu Tê không khách khí mà găm hai khẩu súng, nhìn về phía sau trở nên một mảnh sân hỗn loạn: "Tớ dựa, các cậu sói đối xuống núi a! Đừng cái gì cũng không chừa phần cho tớ cùng cô giáo nhỏ đi?"

Đỗ Viễn cười nói: "Như thế nào vậy đâu? Cậu không phải nói hôm nay tính mở tiệc cảm ơn lão sư, Trần lão sư tuổi lớn tới không được, khiến cho cô giáo nhỏ thay thế sao? Biết cô giáo nhỏ muốn tới, chúng tớ có thể thiếu đạo đức như vậy sao? Có phải hay không a cô giáo nhỏ!"

Vinh Tuyết ngượng ngùng mà cười cười, quét mắt ra sân, tổng cộng bảy tám người, trừ bỏ Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên, mặt khác cô đều không quen biết, bất quá nhìn đều là không sai biệt lắm thuộc con nhà khá giả, hẳn đều là bạn học Thiệu Tê.

Có hai nữ sinh cùng đứng bên người nam sinh hành động thực thân mật, hẳn là người yêu.

Học sinh cao trung yêu đương không phải chuyện gì hiếm lạ, chỉ là ở lớp học bổ túc kiêm chức hai năm, ít nhiều sẽ mang theo điểm tâm tính lão sư đi xem này đó học sinh cao trung, cho nên vẫn là có chút khôn lớn thoải mái.

Đặc biệt là những người này vẫn là học sinh cao tam.

"Đi a cô giáo!" Bà vai bị Thiệu Tê chụp hạ, Vinh Tuyết mới từ thất thần phản ứng lại đây.

"Đi đi đi! Đi bên kia!" Thiệu Tê đi lên trước, đem ghế ngồi để ở bàn nhỏ, Tiểu Mặc Nhiên đặt mông xuống ngồi kế bên ăn uống thỏa thích, sau đó vỗ vỗ ghế dựa, "Cô giáo nhỏ ngồi ở đây."

Tiểu Mặc Nhiên tấm tắc một tiếng: "Ồ trường học tớ cũng không gặp cậu đối lão sư chân chó như vậy quá!"

Thiệu Tê nói: "Cậu biết cái gì! Tớ đối Trần lão sư không phải vẫn luôn thực tôn trọng sao? Cô giáo nhỏ hôm nay là đại biểu Trần lão sư."

Vốn dĩ Vinh Tuyết đối với tới tụ tập tham gia tiệc của Thiệu Tê, kỳ thật là có điểm kháng cự. Bất quá nghe hắn nói là làm chính mình đại biểu Trần lão sư, trong lòng nhưng thật ra âm thầm thư khẩu khí.

Mặc kệ Thiệu Tê đánh cái gì bàn tính, nhưng ở trong mắt những người khác, ít nhất sẽ không bị hiểu lầm.

"Ừ ừ ừ!" Tiểu Mặc Nhiên cười to, cầm cái mâm trái cây cố ý tất cung tất kính mà đưa cho Vinh Tuyết đang ngồi xuống, "Cô giáo nhỏ, con đường nhánh của Thiệu Tê Trạng Nguyên chúng tôi phỏng chừng là có trông cậy vào!"

"Cút đi!" Thiệu Tê đạp hần một chân.

Tiểu Mặc Nhiên cười lớn cút đi.

Lúc này, một cô gái xinh đẹp ở đối diện Thiệu Tê cùng Vinh Tuyết ngồi xuống.

Vinh Tuyết theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, hướng cô ta tính lễ phép mà cười cười.

Cô nhớ rõ lần trước ở trung tâm thương mại nhìn thấy cô gái này, xem ra là Thiệu Tê thực sự tốt với bạn học nữ sinh.

Hạ Như nhìn thật kiêu căng, mặt đầy Collagen, không trang điểm cũng xinh đẹp đến làm người không rời được mắt. Cô ta nghiêng đầu nhìn về phía Vinh Tuyết, cười như không cười nói: "Thiệu Tê từ sơ trung bắt đầu đặc biệt chán ghét tiếng anh, liền không đạt tiêu chuẩn quá vài lần, Trần lão sư kia của các cô thật lợi hại a! Làm cho tôi cũng muốn đi học bổ túc."

Vinh Tuyết cười nhạt: "Trần lão sư xác thật rất trách nhiệm, cũng là Thiệu Tê chính mình nỗ lực."

"Phải không?" Hạ Như nhìn về phía Thiệu Tê, cười khanh khách nói, "Tớ thật đúng là không quá hiểu, cậu như thế nào bỗng nhiên liền đối với tiếng anh dễ bụng? Không biết vị lão sư dạy dỗ tớ là hơn sáu mươi tuổi như bà chúng tớ, còn tưởng rằng là con hồ ly tinh đâu? Đồ gia hỏa cậu khi đó chán ghét tiếng anh như vậy giờ đâm ra u mê đến thế, mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa đi học bỏ tớ."

Thiệu Tê còn không có trả lời, Tiểu Mặc Nhiên đang ở bên cạnh thịt nướng đã lớn tiếng thề hấn đáp: "Này có cái gì kỳ quái, đó là bởi vì Thiệu Tê chúng ta phải làm Trạng Nguyên a!"

Hắn vừa dứt lời, trong viện một trận cười lớn.

Hạ Như cười gật đầu: "Chỉ hướng rộng lớn!"

Thiệu Tê xuy một tiếng, quay đầu hỏi Vinh Tuyết: "Cô muốn ăn cái gì? Tôi đi nướng cho cô."

"Không có việc gì, chính mình tôi nướng là được."

Vinh Tuyết chuẩn bị đứng lên, lại bị hắn ấn hạ: "Loại sự tình này như thế nào có thể làm khách mời động thủ?"

Nói xong lại cho đồ cho cô ly trà nóng, mới loát tay áo đi làm việc khác.

Vinh Tuyết từ trước đến nay không có thói quen bị người ta chiều chuộng, nhưng nghĩ nghĩ muốn cùng mấy cái học sinh cao trung sinh không quen biết kia bên nhau cùng nướng BBQ, cô vẫn là lựa chọn trong đại lao để Thiệu Tê làm.

Hạ Như nhìn giả nướng BBQ bên Thiệu Tê liếc mắt một cái, lại quay đầu đối mặt Vinh Tuyết, cười tủm tỉm nói: "Cô giáo nhỏ, nghe nói cô là học sinh của Giang Đại, cô hơn tuổi a?"

Vinh Tuyết nói: "Đại học."

"Đại học a? Kia chẳng phải là so với chúng tôi lớn mấy tuổi."

Vinh Tuyết cười khê: "Đúng vậy! Xem các người liền giống bạn bè nhỏ tuổi."

Hạ Như cười lớn tiếng nói: "Thiệu Tê, cô giáo nhỏ của cậu nói cậu giống bạn bè nhỏ tuổi đâu?"

Vinh Tuyết hơi hơi ngán ra một chút, tiện đà lại bật cười lắc đầu.

Thiệu Tê nghiêng đầu nhìn qua, bởi vì lửa than đang nướng, khuôn mặt trắng nõn phỉm lên một tầng màu đỏ, hắn dùng tay vẩy vẩy bỏ hóng, ho khan hai tiếng: "Ai là bạn bè nhỏ tuổi a? Cô giáo nhỏ tôi cùng cô nói, tôi sang năm mười tám tuổi liền thành niên."

Vinh Tuyết cười cười, không trả lời hắn.

Hạ Như lại hỏi cô: "Cô giáo nhỏ, cô cảm thấy Thiệu Tê người này thế nào?"

Vinh Tuyết uống lên ngụm trà nóng, quay đầu mắt nhìn que nướng cùng sương khói vật lộn với người con trai, khê cười nói: "Rất thông minh, cũng rất nhiệt tâm."

"Phải không?" Hạ Như nói, "Thông minh cái này là mọi người đều biết, nhưng nói đến nhiệt tâm lời nói, nhận thức hẳn nhiều năm như vậy, thật đúng là không thấy ra tới! Cô giáo nhỏ nói, hẳn nhiệt tâm như thế nào?"

Vinh Tuyết ngẩng đầu đối mặt với đôi mắt cô gái. Chính cô tuy rằng chưa hiểu lắm về thế sự, nhưng thiếu nữ mười bảy tuổi tâm tư liền như vậy trần trụi viết ở trên mặt, nàng không tính lại trí tuệ, cũng nhìn ra được Hạ Như tìm tòi nghiên cứu cùng địch ý, cô âm thầm buồn cười, vốn dĩ tưởng nói chuyện Trần lão sư, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, cong cong môi, đậm thanh nói: "Cậu ấy mời các bạn bè tới vui chơi trong nhà, còn không phải là nhiệt tâm sao?"

Hạ Như cười gật đầu: "Nói như vậy nói, giống như cũng là. Thiệu Tê ưu điểm lớn nhất chính là khẳng khái hào phóng, mời khách gì đó chưa bao giờ nương tay."

"Nói cái gì đấy?" Thiệu Tê nướng đầy một mâm thịt xiên đem lại đây, đặt ở trước mặt Vinh Tuyết. Kỳ thật cũng chỉ là thuận miệng vừa hỏi, không chờ cô trả lời, lại hỏi tiếp: "Cô nhìn xem cô thích ăn cái gì? Tôi lại đi nướng."

Trên mặt hắn vừa mới dính chút bụi than, lại không tự biết, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Hạ Như thấy thế đứng lên, đưa tay lấy tờ khăn giấy hương về khuôn mặt hắn định lau đi.

Chỉ là còn không có đụng tới, Thiệu Tê lại phản xạ tính thói lui: "Làm gì?"

"Mặt cậu dính than!"

Thiệu Tê nhú nhú mày, cúi đầu hỏi Vinh Tuyết:"Dơ sao?"

Vinh Tuyết gạt đầu: "Dính bụi than."

Thiệu Tê ôi một tiếng, ở trên bàn lấy tờ giấy, lại hỏi Vinh Tuyết:"Nơi nào?"

"Mặt bên trái."

Thiệu Tê lau vài cái:"Hết chưa?"

"Lại..... Đi lên chút."

Thiệu Tê nghe cô chỉ thị, lại lau hai lần nữa:"Hiện tại thì sao?"

Vinh Tuyết gạt đầu:"Được rồi."

Thiệu Tê ném xuống khăn giấy, cười nói:"Cô còn muốn ăn cái gì?"

Vinh Tuyết nhìn nhìn mâm đồ ăn:"Không sai biệt lắm, chính cậu cũng ăn đi!"

Thiệu Tê nói: "Tôi đây chỉ mới bắt đầu đi nướng." Khi xoay người, dường như nhớ tới cái gì nhìn đến mặt Hạ Như, "Đại tiểu thư của tôi, cậu ngồi ở chỗ này làm gì? Đám người hầu hạ cậu đâu? Chờ lát nữa đại gia đây đem đồ ăn ngon ăn xong rồi, cũng đừng trách chúng tớ!"

"Tớ nhưng không như vậy có bản lĩnh lớn, có thể làm người ta hầu hạ!" Hạ Như đen mặt đứng dậy, thở phì phì mà đi đến trước giá nướng BBQ, bùm bùm làm cho nó rung động.

Thiệu Tê xuy một tiếng, chạy đến bên cạnh cô nghe răng trợn mắt:"Bệnh công chúa lại tái phát đi?"

Vinh Tuyết thờ dãi, có chút dở khóc dở cười. Có lẽ là cô ở tuổi này, chưa từng có tình cảm này đó của thiếu nữ, cho nên nhìn đến người con trai cùng người con gái hồ động, liền cảm thấy rất có chút ý tứ.

Chỉ tiếc nước chảy có ý, mà Thiệu Tê này là một đóa hoa rơi vô tình.

"Thiệu Tê, không phải nói có champagne cùng bia sao? Đừng già rồi làm chúng tớ uống đồ uống a! Lại không phải đứa trẻ nhỏ!"

Vinh Tuyết âm thầm buồn cười, mười bảy tám tuổi liền mau vội vàng biến thành người lớn đâu!

"Trong quầy phòng rượu, chính mình không biết đi lấy a!"

Đỗ Viễn cùng Tiểu Mặc Nhiên thực mau nâng một cái rượu đi ra.

"Tới tới!"

Đỗ Viễn cầm lấy một chai champagne, chạy đến trước mặt Hạ Như hiến vật quý giống nhau, phanh mà một tiếng mở ra. Hạ Như không kịp né tránh, trên mặt phun dính không ít.

Cô ta thét chói tai hai tiếng, lấy tay đoạt cái chai hướng Đỗ Viễn tiêu sái bỏ đi.

Trong viện một mảnh sân thực mau đùa giỡn, đầy đất đều là vỏ bia champagne.

*

Chính trực vào đông, màn đêm dần dần buông xuống, đúng là thời điểm rét lạnh. Ngày đó nam lẫn nữ lại tựa hồ đối rét lạnh hồn nhiên bất giác, hoan thanh tiểu ngữ vui đùa âm ỉ, thoát nhìn khí thế ngất trời.

Vinh Tuyết tự nhiên sẽ không đi theo chân bọn họ cùng nhau đùa giỡn, chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên, cười nhìn tình cảnh này, tuy rằng cảm thấy lãng phí, lại cũng vì như vậy vui vẻ cùng sức sống mà tâm tình sung sướng.

Cô nhớ tới chính mình khi còn ở cao tam, giống như trừ bỏ học tập không thấy ánh mặt trời, liền lại vô mặt khác. Bởi vì thi đại học kia toàn cầu độc mộc, là cuộc sống duy nhất cô có đường ra.

Cô không thể không thừa nhận, chính mình rất là hâm mộ những thiếu niên này đó tùy ý phi dương.

Không bao lâu, Hạ Như cầm nửa chai bia hưng phấn chạy tới, cô gái trên mặt trắng nõn, là sau khi náo động qua nên đỏ bừng, trên mặt cô ta có điểm điểm nước tích, vạt áo trước cũng ướt một mảng, không nghiêm trọng lắm.

Dù sao cũng là mùa đông, đùa giỡn về đùa giỡn, nhưng hiển nhiên tất cả mọi người đều còn có chừng mực.

"Cô giáo nhỏ, cô như thế nào không tới vui chơi?" Cô ta cười hỏi.

Vinh Tuyết cười: "Các cô vui chơi đi!"

Giọng nói còn chưa nói xong, Hạ Như lại cười đem bìa trong tay, đổ bìa từ trên đầu cô rơi nước xuống dưới đất.

Vinh Tuyết trốn tránh không kịp, bị xối vừa vặn, bìa lạnh băng từ đỉnh đầu chảy xuống gương mặt, lại lăn nhập vào bên trong. Cái loại này thỉnh linh xảy ra thấu cốt rét lạnh, làm cô cảm không ngừng đánh cái giật mình.

- HẾT CHƯƠNG 11 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quà tặng

Edit: @fanbaoyuan

"Cậu làm gì đó?!" Thiệu Tê chạy tới, một tay đem Hạ Như kéo ra, ngữ khí đông cứng, trên mặt cực kì tức giận.

Hạ Như chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt vô tội: "Tớ cùng cô giáo nhỏ đùa giỡn, không nghĩ tới cô ấy không tránh đi."

"Có bệnh đi?" Thiệu Tê chạy nhanh lấy tờ giấy, muốn đi giúp Vinh Tuyết lau khô bớt, bất quá bị cô thuận thế tránh né đi qua, chính mình tự lau lung tung.

Bởi vì bị xối nửa chai bìa, lúc này cô thoát nhìn rất có chút chật vật.

Đương nhiên, Vinh Tuyết không thêm để ý hình tượng gì của bản thân, chỉ là cảm thấy thực lạnh.

Cô biết Hạ Như là cố ý, nhưng cô còn không đến mức cùng một cái cô gái hơn mười mấy tuổi đi so đo.

Miền cưỡng đem vệt nước lau khô, Vinh Tuyết ngẩng đầu hỏi Thiệu Tê: "Có máy sấy không? Tôi muốn đi xử lý một chút."

Thiệu Tê chạy nhanh gạt đầu: "Có, tôi đưa cô đi."

Hắn hung hăng quát mắt liếc Hạ Như một cái, mang Vinh Tuyết vào phòng.

Hạ Như chột dạ mà le lưỡi, cô ta vừa nảy kỳ thật cũng là nhất thời xúc động, đến nỗi vì cái gì xúc động, kỳ thật chính cô ta đều có điểm nói không rõ.

Cô ta chỉ biết là, Thiệu Tê giống như càng ngày càng tránh xa cô ta ra. Đã từng là bạn chơi cùng thân mật khăng khít, tựa hồ theo tuổi tác tiệm trường, có chút đồ vật đang ở bỗng chập rã trốn mất, làm sao đều tìm kiếm không được.

Cô ta đối với loại cảm giác này thập phần sợ hãi, muốn thay đổi, nhưng đối mặt Thiệu Tê từ từ lãnh đạm, lại hữu tâm vô lực.

Cho nên cô ta nhìn thấy Thiệu Tê đối xử tốt với một người xa lạ bỗng nhiên xuất hiện ở cuộc sống của bọn họ, hơn nữa cô gái ấy cùng bọn họ hoàn toàn không giống nhau, như thể cổ sức lấy lòng, cô ta cực kỳ sợ hãi.

Đó là Thiệu Tê trước nay cô ta chưa thấy qua.

Đỗ Viễn đi tới: "Cậu cũng quá độc ác đi? Ngày mùa đông cậu xối lên đầu người ta nửa chai bìa?!"

Hạ Như lẩm bẩm nói: "Tớ lại không phải cố ý, nào biết đâu rằng cô ấy né trốn đều không."

"Được được được, chúng ta lại vui chơi, cũng không phải cái chuyện lớn gì."

-

Xác thật cũng không tính chuyện lớn, Vinh Tuyết ngoại trừ tóc, quần áo ướt nhẹp không nghiêm trọng, ở toilet dùng máy sấy thổi vài phút, cũng không khác lắm.

Thiệu Tê vẫn luôn đứng ở bên ngoài chờ, hắn cảm thấy chính mình hôm nay thật sự là thất sách(*), làm cô phải tham gia buổi tụ hội này của chính mình?

Nhìn thấy cô cũng biết loại không khí này cùng cô không hợp nhau, vừa nãy đùa giỡn, còn ở cô thì xem ra phỏng chừng như là một đồng ấu trĩ đi, lại còn có bị Hạ Như ngu ngốc kia xối cho một đầu toàn bìa.

()sai lầm trong việc sắp đặt mưu kế.*

Ngắm lại liền cảm thấy ảo não, vốn nên tìm một cơ hội lấy cớ mời cô cùng hắn đi riêng.

"Không có việc gì đi?" Nhìn thấy Vinh Tuyết ra tới, hắn chạy nhanh tiến lên hỏi.

Vinh Tuyết cười cười, lắc đầu: "Hạ Như cũng chỉ đùa giỡn, là bản thân tôi không phản ứng kịp, làm khô liền tốt." Cô giơ tay nhìn đồng hồ, "Đã 9 giờ, nếu là nói thuận tiện, đưa tôi trở về đi!"

Thiệu Tê cũng không có hứng thú, gật đầu nói: "Được, tôi đi nói một tiếng cho bọn họ."

Sau khi lên xe, Thiệu Tê lặng lẽ đánh giá cô, thấy cô thần sắc bình tĩnh, xác thật không giống như là bộ dáng tức giận, lúc này mới mở miệng nói: "Có phải hay không cảm thấy đêm nay thực nhảm chán a?"

Vinh Tuyết quay đầu xem hắn, cười nói: "Còn tốt a! Cánh gà nướng ăn khá ngon."

Thiệu Tê nhấp môi: "Tôi hẳn phải là một mình mời cô ăn cơm cảm ơn cô, những cái bạn học đó của tôi đều cùng ngu ngốc giống nhau."

Vinh Tuyết bật cười: "Tôi cảm thấy còn rất đáng yêu."

"Phải không?" Thiệu Tê, "Cô không cảm thấy ấu trĩ?"

Vinh Tuyết cười khê: "Còn được, các cậu cũng mới mười bảy mười tám tuổi, tổng không đến mức ghé vào cùng nhau nói nhân sinh triết học đi?"

Thiệu Tê có điểm không thích loại cảm giác cô tựa hồ hướng bọn họ rất nhiều ngữ khí, nghĩ nghĩ nói: "Không sao cả, dù sao lại quá mấy tháng tôi liền vào đại học, cùng cô giống nhau là sinh viên."

Vinh Tuyết cười: "Tôi đây phải trước tiên chúc cậu thi đại học thuận lợi."

Thiệu Tê hắc hắc mà cười: "Tôi lúc trước đều là bị tiếng anh kéo chân sau, hiện tại thành tích đã đề cao lên, thi đại học khẳng định không thành vấn đề."

Về mặt của hắn thực tự tin, không có nửa điểm đối mặt với thi đại học mà sợ hãi.

Cũng là, thi đại học với hắn mà nói đều không phải là câu độc mộc, hắn có gì sợ hãi.

Vinh Tuyết nghĩ nghĩ: "Mặc kệ nói như thế nào, liền mấy tháng, vẫn là không thể chậm trễ."

Thiệu Tê gật đầu: "Tôi biết."

Hai người ở xe sau câu được câu không trò chuyện, ánh mắt Thiệu Tê thường thường sẽ quét cái túi đeo vai đặt ở bên cạnh Vinh Tuyết một chút.

Hắn có điểm hoài nghi cô đã quên, muốn nhắc nhở, cũng không biết như thế nào lại có điểm ngượng ngùng.

Bạn học Thiệu luôn luôn không sợ trời không sợ đất, thế nhưng cũng có thời điểm ngượng ngùng.

Cũng may không ai biết.

*

Mãi cho đến cô đã xuống xe, hắn đưa cô đi đến cửa ký túc xá, vẫn là không mở miệng ra hỏi.

"Cái kia..... Cậu chạy nhanh trở về đi, bạn học cậu chắc còn đang chờ cậu đấy!"

Thiệu Tê lại nhìn về phía cái túi cô đeo trên vai, trong lòng cùng con kiến đang trên chảo nóng giống nhau, nghẹn nửa ngày, mới quanh co lòng vòng mở miệng: "Cô hôm nay có phải hay không còn đã quên cái gì đó?"

Vinh Tuyết nhú nhú mày: "Cái gì đã quên?"

"Cô nghĩ lại?"

Vinh Tuyết lắc đầu: "Không có a!" Nói xong bỗng nhiên dường như nhớ tới cái gì, từ trong túi đeo vai móc ra một cái bao giấy đựng đồ vật: "Đúng rồi, lúc trước đáp ứng cậu kiểm tra qua một trăm điểm liền cho cậu quà tặng để khen thưởng, thiếu chút nữa đã quên."

Thiệu Tê trong lòng căng ra như dây cung rốt cuộc cũng rơi xuống, vui rạo rức tiếp nhận giấy túi, yêu thích tới nỗi buông tay sờ sờ, lại không lập tức mở ra, chỉ nói: "Cô giáo nhỏ, chừng nào thì cô về quê?"

Vinh Tuyết nói: "Tôi còn phải kiêm chức, cũng hai ba năm trước chưa trở về rồi! Có lẽ sẽ về nhưng chưa biết ngày nào."

Thiệu Tê nói: "Tôi đây không có việc gì liên tới tìm cô đi ăn cơm! Tôi còn rất thích nhà ăn Giang Đại."

Vinh Tuyết do dự một lát, nói: "Nghỉ đông nhà ăn thức ăn rất ít, không có gì ăn, tôi đã số vào thời điểm đó đều mua đồ ăn đóng gói đem về ký túc xá úng phỏ."

"Như vậy a!" Thiệu Tê mặt lộ vẻ thất vọng, lại nghe không ra đây là đối phương uyển chuyển cự tuyệt lý do thoái thác với hắn, sau đó lại không cam lòng nói, "Vậy nếu cô không ở ký túc xá ăn, trước tiên nói cho tôi!"

Vinh Tuyết lòng nao nao, kỳ thật lần trước Giang Ngưng nhắc nhở cô về sau, cô có cố tình tưởng tượng qua cô cùng Thiệu Tê ở chung, xác thật là có thân cận, gần gũi một chút như vậy thì không được bình thường.

Cô chưa từng có cùng những nam sinh ban phụ đạo đi chung quá thân cận, nhưng cũng không đến mức đối với nam sinh hơn mười mấy tuổi mà phòng bị, cho nên mới làm Thiệu Tê bất tri bất giác trung được một tác lại muốn tiến một bước, lướt qua tuyến phòng thủ tốt của cô.

Cô đã từng không quá để ý, hiện tại đối với hắn, mới phát giác người con trai hơn mười mấy tuổi trong ánh mắt lại cực nóng rõ ràng như vậy, rõ ràng đến làm cô kinh hồn táng đảm

Cũng may cô từ trước đến nay không phải người có một chút vui mừng lộ rõ hết trên nét mặt, suy nghĩ một lát, dù bạn vẫn ung dung nói: "Cậu lại quá mấy tháng liền thi đại học, thu hồi tâm tư, đừng nghĩ chút có không. Chờ thi đại học lúc sau, muốn làm việc gì cũng không muộn."

Thiệu Tê ánh mắt sáng lên: "Thi đại học lúc sau, tôi liền có thể suy nghĩ sao?"

Vinh Tuyết nói: "Đó là chuyện của cậu muốn làm."

Thiệu Tê gật đầu: "Tôi đã biết."

Vinh Tuyết cười khê: "Mau trở về đi thôi! Tôi lên lầu."

Thi đại học lúc sau?

Chẳng lẽ không phải là ám chỉ hắn cái gì sao?

Nhìn theo bóng dáng cô đi vào ký túc xá, Thiệu Tê mới kim nén không được vui sướng xoay người, đi về hướng chiếc xe đang đậu, rồi mở ra túi giấy trong tay. Đây cồi lòng chờ mong mà đem đồ vật bên trong rút ra.

Là một quyển sách.

Mặt trên thành lĩnh mấy cái chữ to:《5 năm thi đại học, 3 năm làm bài thi》.

- HẾT CHƯƠNG 12 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đưa tiễn

Edit: @fanbaoyuan

Thiệu Tê nhìn quyển sách trên tay, ngây ra một lúc, giống như cùng hắn chờ mong có chút khác xa.

Nhưng nghĩ lại tưởng tượng, này xác thật chính là phong cách Vinh Tuyết, vì thế lại rồi vui vẻ tiếp nhận phần quà tặng này, vui rạo rực mà ở bìa mặt sách hôn xuống.

"Tiểu Tê, chuyện gì như vậy cao hứng?"

Sau khi lên xe, tài xế hỏi.

Thiệu Tê có điểm đặc ý nói: "Mới vừa được cô giáo nhỏ tặng quà cho tôi."

Tài xế thuận miệng hỏi: "Quà tặng là cái gì?"

Thiệu Tê vốn định khoe ra, nhưng ngẫm lại thật sự là không có gì tốt khoe ra, liền nói: "Không nói cho ông."

Tài xế nói: "Ba cậu nói cậu là cái Hồn Thế Ma Vương, tôi xem mới vừa ở trước mặt cổ giáo nhỏ cậu, cậu rất giống đứa bé ngoan a."

"Cần thiết a!"

Tài xế cười to.

Thiệu Tê cầm lấy quyển sách hướng dẫn yêu thích không buông tay mà sờ sờ, giống như này không phải một quyển sách hướng dẫn, mà là cái hi thế trần bảo giống nhau.

Hắn quyết định, kì nghỉ đông này đem quyển sách này làm xong.

Hắn lại là cái Hồn Thế Ma Vương, nhưng mười bảy tuổi tuổi, cuộc sống vượt qua trôi chảy mà đơn giản, làm hắn trước sau vẫn duy trì thiên chân tâm tính. Cho nên hắn yêu thích cũng liền không chút nào phức tạp, thuần túy đến không có nửa điểm tạp chất.

*

Vinh Tuyệt năm trước kiêm chức có hai tuần, mãi cho đến Trừ Tịch(*) trước hai ngày mới kết thúc.

(*) Trừ Tịch còn được gọi tên là đêm ba mươi, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giữa năm mới và năm cũ.

Nghỉ đông người ở lại rất ít, ký túc xá chỉ còn cô một người, cũng may kỳ nghỉ chương trình học đều an bài ở ban ngày, đêm khóa không cần cô quản lý, không đến mức lo lắng buổi tối về trường không an toàn.

Bởi vì buổi sáng buổi chiều đều có khóa, cô lúc trước đối Thiệu Tê nói rất bận, sẽ không ở nhà ăn trường học ăn cơm, thật ra cũng không tính lừa hắn.

Giữa trưa liền ở cơ cấu mua cơm hộp, chẳng vụng về lại trường học, thuận tiện mua thêm đồ ăn đóng gói. Cô đối với đồ ăn không có yêu cầu, một ngày ăn ba bữa cơm no là đã đủ rồi.

Nhưng không nghĩ tới chính là, cô cơ hồ vẫn là mỗi ngày đều nhìn thấy Thiệu Tê.

Mỗi ngày chẳng vụng về lên lớp xong về trường học, cô không phải ở dưới lầu gặp được hắn chạy xe đạp, nói vừa lúc đi ngang qua đưa cô đoạn đường, thì cũng chính là khi đi vào cổng trường, nhìn đến hắn cầm quả bóng rổ, nói vừa lúc đi sân bóng Giang Đại chơi bóng, muốn đồng hành cùng cô.

Biết rõ đều là cố tình vì này lấy cớ, nhưng hắn vẻ mặt tự nhiên mà vậy, phảng phất thật sự chỉ là vừa lúc.

A a, mỗi ngày đều vừa lúc.

Nhưng thật ra Vinh Tuyệt nếu là muốn trực tiếp cự tuyệt, ngược lại là có vẻ chính mình quá miễn cảm.

*

Cũng may hai tuần qua thật sự nhanh.

Về nhà ngày đó, cô kéo rương hành lý đi ra cửa nhà ga.

Vừa mới đi đến cửa cổng trường trạm bài giao thông công cộng, bỗng nhiên một chiếc xe taxi ngừng ở trước mặt cô.

Thiệu Tê từ ghế sau lộ ra một khuôn mặt tuần lãng, lúm đồng tiền doanh doanh nhìn về phía cô: "Cô giáo nhỏ, cô muốn đi nhà ga sao?"

Vinh Tuyệt hơi hơi nhú mày, chỉ cảm thấy đầu có điểm lớn, xả cái nụ cười mất tự nhiên, ừ một tiếng.

Thiệu Tê cười hi hi mở cửa xe nhảy xuống, chưa cho cô cơ hội cự tuyệt, trực tiếp kéo cái rương hành lý qua cô đem lên xe: "Tôi cùng cô chung một phương hướng, mang cô một đoạn đường."

"Thiệu Tê....." Vinh Tuyệt có điểm nói không nên lời chính mình là bối rối vẫn là có điểm bức bối.

Thiệu Tê đem tốt cái rương, phanh một tiếng mà hoàn hảo đóng ở sau cốp xe, cười đi lên trước chui vào bên trong xe: "Dù sao thuê xe phí dụng là giống nhau, thêm một người càng có lời."

Vinh Tuyệt mắt nhìn cốp xe đóng cửa, do dự một lát, chỉ phải ngồi trên xe.

Xe chạy sau, Thiệu Tê từ cặp sách đem kia quyển sách《5 năm thi đại học, 3 năm làm bài thi》lấy ra tới: "Cô giáo nhỏ, cô xem tôi làm được không sai biệt lắm."

Vinh Tuyệt nhìn đến chữ viết trên trang sách, vốn dĩ căng chặt mặt, sắc mặt hơi giãn ra, gật gật đầu: "Vây thật tốt!"

Thiệu Tê đối câu này của cô ngắn gọn khen ngợi rất là thỏa mãn, vừa cười vừa đem cuốn sách gấp lại, nói tiếp: "Cô giáo nhỏ, ở nhà cô lên mạng thuận tiện không?"

Vinh Tuyết do dự hạ lắt đầu: "Nhà tôi ở trấn nhỏ, không phải thực thuận tiện."

"Như vậy a! Vốn đang tưởng cô về nhà mấy ngày này, tôi có phải vấn đề không hiểu, có thể gọi video thỉnh giáo cô! Trần lão sư trong nhà nhiều công việc, kóp học ở ngoài tôi cũng không tốt quấy rầy bà ấy." Thiệu Tê có điểm thất vọng, không biết là hấn tuổi tác còn nhỏ thật sự hay không rành cách đối nhân xử thế, vẫn là có ý đối Vinh Tuyết nói lý do làm như không thấy, nghĩ nghĩ lại nói, "Bất quá cũng không sao cả, tôi gọi điện thoại cho cô đi!"

Vinh Tuyết nói: "Lập tức ăn tết, tôi ở nhà khả năng rất bận, phỏng chừng không có thời gian gì mà nghe điện thoại." Nói xong cảm thấy chính mình như vậy cự tuyệt tựa hồ có điểm quá lãnh ngạnh, lại bổ sung nói, "Dù sao ngày mười sáu tháng giêng khóa ban phụ đạo liền bắt đầu, cậu đem vấn đề cần hỏi nhớ kỹ, năm sau nhập học, cùng nhau ghé vào hỏi Trần lão sư để bà ấy cho cậu câu giải đáp chuyên môn một chút."

Thiệu Tê gật đầu: "Cũng là tôi, ăn tết sự tình đều rất nhiều, hơn nữa thật vất vả thả lỏng mấy ngày, tôi còn làm cho cô giúp tôi giải đáp nghi vấn, giải thích nghi hoặc, xác thật có điểm quá phận." Nói hắc hắc cười cười, "Vậy được rồi, tôi trước đem vấn đề nhớ kỹ, chờ đi học cùng đi hỏi Trần lão sư."

Vinh Tuyết miễn cưỡng xem như nhẹ nhàng thờ ra. Cô bỗng nhiên phát giác, hấn thật đến là một người con trai có cái tâm tư rất đơn giản.

Nhà ga tới trường học không xa, bất quá hành trình chỉ hai mươi phút chạy xe ô tô.

Thiệu Tê đi theo Vinh Tuyết xuống xe, giúp cô từ cốp xe lấy ra hành lý: "Tôi đưa cô vào, đi thôi!"

Vinh Tuyết bật cười: "Có vé mới có thể vào trong."

"Phải không?" Thiệu Tê có điểm ngoài ý muốn, "Còn tưởng rằng có thể đi vào phòng đợi đâu!"

Hấn mỗi năm rồi đi thành phố này cơ hội không nhiều lắm, xa nói sẽ ngồi máy bay, nếu là các thành phố gần đây, còn lại là ba hấn hoặc là tài xế lái xe. Ký ức hấn đi xe lửa, còn dừng lại ở khi còn nhỏ, mơ hồ mà hỗn loạn.

Hấn có điểm lo lắng mà nhìn nhìn đám người ăn mặc rộn ràng nhốn nháo, lại nhìn về phía Vinh Tuyết: "Cô một người không thành vấn đề đi? Nhà ga ngư long hỗn tạp, kẻ lừa đảo ăn trộm người nào đều có, một cô gái như cô nhất định phải cảnh giác cẩn thận một chút."

Tuy rằng một cái con trai hơn mười mấy tuổi loại này cực lực kỳ hảo, làm Vinh Tuyết cảm thấy có điểm buồn cười, nhưng cô từ trước đến nay thói quen đi một người, bỗng nhiên bị người khác quan tâm, khó được cũng có vài phản động dung. Vì thế cô cười cười, gật đầu: "Không có việc gì, tôi sẽ chú ý."

Thiệu Tê ừ một tiếng, dùng cặp mắt hẹp dài đen nhánh hai mắt thật sâu nhìn nhìn cô: "Tôi đây chờ cô trở về."

Vinh Tuyết có điểm không được tự nhiên mà tránh đi ánh mắt nóng rực của hấn, kéo cái rương, xoay người hòa nhập cùng đám đông, thực mau không thấy bóng dáng.

Thiệu Tê quay về xe taxi.

Ông chú tài xế lái xe cười nói: "Tiểu tử, cậu nói nghe theo lời cậu đưa đi tới đây, vẫn luôn nói thẳng là được, hiện tại chúng ta đi nơi nào?"

Thiệu Tê nói: "Quay đầu lại đi!"

Ông chú nói: "Hoá ra cậu là tìm lấy cái cơ đưa con gái nhà người ta đi về a!"

Thiệu Tê không tỏ ý kiến, ghé vào bên cửa sổ nhìn nhìn lại hướng quảng trường bên trong nhà ga, chính là người quá nhiều, hấn lại không thấy được thân ảnh Vinh Tuyết.

- HẾT CHƯƠNG 13 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Về nhà

Edit: @fanbaoyuan

Vốn dĩ Vinh Tuyết quê ở tỉnh lớn nhất phía tây Lô Thành, bên dưới một cái tên Lô Thành là đầu nguồn biên thủy ở trấn nhỏ. Ngồi xe lửa sáu tiếng đồng hồ, lại phải thừa ra hai đến ba tiếng nữa để đi xe về đến nhà.

Buổi sáng xuất phát, về đến nhà đã trời tối.

Từ xe nhỏ bước xuống dưới, Vinh Tuyết liếc mắt một cái liền nhìn đến một thân ảnh lưng gù đang chờ ở ven đường kia, chạy nhanh kéo cái rương đi qua: "Bà nội, trời đang lạnh, bà ở trong nhà chờ là được, làm gì phải đứng bên ngoài?"

Bà nội Vinh nhìn đến cháu gái, cười đến vui vẻ: "Ta này không phải tưởng sớm một chút nhìn thấy Tiểu Tuyết nhà ta sao? Cậu với mợ cháu làm com xong đang ở nhà chờ cháu đấy!"

Vinh Tuyết cười, đỡ lấy bà nội cùng đi trở về.

Đầu nguồn rất nhỏ, tiểu nhân chỉ có một cái phố. Vinh gia liền ở sát đường, là một cái lâu hơi cũ kỹ có số tuổi đã lâu.

Nhà này đã lâu từ là khi ba của Vinh Tuyết còn trên đời cùng cậu hùn tiền với nhau sửa sang lại, người hai nhà đều ở chung một chỗ.

5 năm xây xong lúc ấy, ba mất, không lâu về sau mẹ cô tái giá đi trấn nhỏ khác lại có con, Vinh Tuyết vẫn như cũ luôn ở lại nơi này cùng ông nội bà nội và cậu một nhà sinh hoạt.

Lại nói tiếp không tính ăn nhờ ở đậu, nhưng cha mẹ có con cái ở chung, này ước chừng cũng coi như nhà không còn hiu quạnh.

"Ai nha! Tiểu Tuyết đã trở lại!" Vinh Tuyết cùng bà nội mới vừa đi đến dưới lầu, mợ Lý Tú Nguyệt liền từ bên trong đi ra chào đón, "Nhanh lên tiến vào, cậu của con cố tình làm món mà con thích ăn, một nhà đều chờ con đó!"

Vinh Tuyết cười: "Các người ăn trước là được, không cần chờ con!"

"Kia không được, con ngồi một ngày xe, khẳng định vừa mệt vừa đói, chúng ta ăn trước giống cái gì, người một nhà thì phải cùng nhau ăn."

Lý Tú Nguyệt là người may vá, liền ở trước mặt lầu một mở cái cửa hàng may vá. Là điển hình phụ nữ trấn nhỏ, gần bốn mươi tuổi, đánh đá nhiệt tình, ăn mặc có tục khí kiểu dáng phụ nữ trung niên.

Bởi vì có người lớn chờ, Vinh Tuyết không cất hành lý trước, trực tiếp đi tới phòng bếp.

Ở phía sau là phòng bếp nhỏ trong nhà.

Trên bàn đã dọn xong đồ ăn nóng hôi hổi, cậu Vinh Kiến đang múc canh từ trong nồi chưa tắt lửa nên còn cháy rần rật. Nhìn thấy Vinh Tuyết trở về, mặt đầy tươi cười nói: "Tiểu Tuyết, chạy nhanh ngồi xuống ăn com. Tiểu Tuấn, mau đi xối com cho chị."

"Vâng ạ." Ngồi ở bên cạnh bàn một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi nhảy dựng lên, hi hi hướng Vinh Tuyết cười, "Chị, em múc com cho chị."

Vinh Tuyết vỗ vỗ vai thằng bé, cười nói: "Chị đến ngay!"

Cô ở nhà xưa nay cần mẫn, cậu bé cũng không tranh giành, biết nghe lời phải lại ngồi xuống, mắt trông mong nhìn trên mỹ vị trên bàn chờ đợi thúc đẩy.

Đồ ăn bung lên xong, người một nhà ngồi xuống.

Vinh Tuyết ngồi ở bên cạnh bà nội gấp thức ăn, Vinh Kiến mới vừa cười nói: "Bà nội con mỗi ngày ngóng trông con trở về, nhìn đến con nhà đối diện bên kia vào đại học, trở về đều đã hơn mười ngày, liền luôn nhắc con trước mặt cậu mãi hỏi tại sao còn chưa trở về. Con lúc này ở nhà có thể được bao lâu?"

Vinh Tuyết mắt nhìn bà nội tóc phát bạc phơ, nhấp nhấp môi nói: "Con năm sau làm công có khóa ban phụ đạo, mùng bốn sau phải về trường học."

Bà nội Vinh "ai" một tiếng: "Mùng bốn sau liền đi? Không thể ở nhà thêm vài ngày nữa sao?"

Vinh Tuyết mặt lộ vẻ áy náy, cô từ nhỏ xem như được ông nội bà nội nuôi lớn, ba mất mẹ thì tái giá, sau không quá hai năm ông nội cũng mất, bà nội chính là người thân duy nhất trên thế giới này của cô. Mấy năm nay lên đại học, tuy rằng nghỉ đông và nghỉ hè cô nhất định sẽ về nhà thăm bà nội, nhưng bởi vì muốn làm công, mỗi lần ở nhà thời gian sẽ không vượt qua một tuần.

Nàng nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Bà nội, con sẽ cố gắng sang năm ở nhà lâu hơn một chút."

Kỳ thật cũng chỉ là lừa mình dối người, cô biết chính mình sang năm vẫn như cũ không có thời gian.

Bà nội Vinh buồn bã nói: "Sang năm còn không biết ta cái bà lão này có ở đây không đâu?"

Vinh Tuyết cười tủm tỉm nói: "Khẳng định ở, bà nội sống lâu trăm tuổi."

Vinh Kiến mới vừa nhìn nhìn cô, thoáng đổi sắc: "Tiểu Tuyết, cậu biết con hiểu chuyện, vì làm công kiếm tiền mỗi năm đều ở nhà không được mấy ngày. Con nếu thiếu tiền cùng cậu nói, không cần quá ủy khuất chính mình, có người sinh viên nào giống con như vậy làm công vội đến độ về nhà không được."

Vinh Tuyết còn không có trả lời, liền cảm thấy được Lý Tú Nguyệt ở dưới bàn một chân đá cạy.

Cô miễn cưỡng cười cười: "Tiểu Tuấn thực sắp lên cao trung, tiếp theo chính là đại học, các người chi tiêu cũng không nhỏ. Cậu yên tâm đi, con không có việc gì, nói nữa đây cũng là rèn luyện chính mình."

"Đừng đừng đừng!" Lý Tú Nguyệt vội vàng gật đầu, "Thời điểm đi học cần nhiều sự rèn luyện, đôi mắt về sau tìm công việc có chỗ thuận lợi. Nếu như Tiểu Tuấn chúng ta biết tranh đua như vậy thì tốt rồi, nó thành tích kia đừng nói cao trung loại một ở đây, chính là huyện thành trọng điểm đánh giá đều thì không đậu, còn phải cần chúng ta tiêu tiền. Cậu con làm người phát thư một tháng tiền lương về điểm này haizz. ta thì cửa hàng may vá cũng không được bao nhiêu, một năm tiền thêm lên còn chưa đủ cấp trợ phí cho Tiểu Tuấn."

Vinh Tuấn bĩu môi: "Cùng lắm thì vào cao trung bình thường học là được rồi!"

Lý Tú Nguyệt ở trên đầu thẳng bé kéo một phen: "Nhìn con điểm này tiền đồ, cũng không nhìn chị con mà học tập, thi đậu cao trung loại một, lại thi đậu trường đại học trọng điểm, còn chính mình làm công kiếm tiền, hiện tại một tháng tránh nói đến liền so ba con còn nhiều."

Vinh Tuyết nói: "Hai người cũng không cần vội vàng đặt áp lực quá lớn Tiểu Tuấn, hết thầy từ từ tới."

Lý Tú Nguyệt cũng cười: "Ta không thường dặn dò, nó cũng không để trong lòng."

Vinh Tuyết cười cười, không nói nữa.

Một bữa cơm ăn đến có chút ăn không biết ngon.

...

Cơm nước xong, Vinh Tuyết chủ động thu dọn, bị Vinh Kiến mới vừa đuổi đi. Vì thế cô liền đi bồi bà nội nói chuyện.

Bởi vì chân cẳng không có thuận tiện, bà nội ở ngay tại nhà trệt đằng sau.

Hai bà cháu người nói qua người nói lại, trong chốc lát Vinh Tuyết thấy bà nội mệt mỏi, liền cười nói: "Bà nội, người nghỉ ngơi tốt, ngày mai con lại bồi người nói chuyện phiếm tiếp."

Bà nội Vinh gật đầu, bỗng nhiên dường như lại nghĩ tới cái gì từ gối đầu lấy ra một cái túi tiền, hướng trong tay cô đưa tới: "Ngày thường quây bán quả vật tiền đều bị mẹ con lấy đi rồi, ta cũng còn không dưới mấy cái tiền, liền nhân mấy ngày này mau ăn tết, xem như mừng tuổi con, mới tích góp một chút, con hãy nhận đi."

Cái lầu nhỏ xây lên có ba gian bề mặt, một cái để cho người ta thuê. Còn hai mặt bên kia, một cái là tiệm may vá của Lý Tú Nguyệt, một cái là cửa hàng tạp hoá bà nội Vinh, hiện giờ lão nhân gia tuổi lớn, nhập hàng kéo hàng hóa vào đều là Vinh Kiến cùng Lý Tú Nguyệt hai vợ chồng họ một tay xử lý, bà nội Vinh chỉ phụ trách trông xem cửa hàng, tiền tự nhiên đều là Lý Tú Nguyệt quản.

Đương nhiên, cửa hàng tạp hóa ở trấn nhỏ này cũng kiếm không được mấy cái tiền.

Vinh Tuyết chạy nhanh đem tiền đưa trở về: "Bà nội, tiền con có đâu! Chính người giữ lại, muốn ăn cái gì thì cũng có thể đi mua."

Bà nội Vinh nói: "Không được, con nhất định phải cảm."

Vinh Tuyết biết bà nội đau lòng vì cô, nếu cô không lấy tiền, tất nhiên sẽ khó chịu, chỉ phải đành phải đem tiền tiếp nhận vào, cười nói: "Vay được rồi!"

Bà nội Vinh quả nhiên mặt mày hơn hờ, vẫy vẫy tay: "Con chắc cũng mệt mỏi rồi, mau nhanh đi lên lầu nghỉ ngơi!"

Vinh Tuyết đem lão nhân gia hầu hạ lên giường, lúc này mới cầm cái túi tiền nho nhỏ kia đi lên lầu.

Khi đi ngang qua phòng của cậu mẹ, bên trong có ả ả đèn thấp khắc khẩu truyền đến.

"Lúc ăn cơm ông nói cái gì đấy? Tiểu Tuyết nó không làm công sớm một chút thì chừng nào mới làm? Học phí cùng sinh hoạt phí ông lo chắc? Lương ông một tháng được mấy cái tiền? Trên có mẹ già dưới còn con nhỏ, ông nhắm lo hết được sao?" Là thanh âm của Lý Tú Nguyệt.

"Mẹ lớn tuổi nên nhớ cháu, tôi kêu con bé nghỉ làm thêm sớm một chút về nhà nhiều hơn để bồi lão nhân gia, nếu không đủ tiền chúng ta trợ cấp thêm, có cái vấn đề gì? Lại nói con bé vào đại học tới nay, trừ bỏ học kỳ năm nhất học phí là do mẹ cấp, liền không tốn trong nhà một phân tiền, một đứa con gái ở bên ngoài nhiều không dễ dàng."

"Ông cũng biết học kỳ năm nhất học phí là mẹ cấp, từ khi anh của ông mất chị dâu ông tái giá, về sau nó lớn được như vậy ăn mặc, chi phí dùng tiền của ai? Chính mẹ ruột của nó cho nhiều hay ít? Không, đều là mẹ chúng ta cấp. Tiểu Tuấn là cháu trai đích tôn, mẹ nó đã cho thẳng bé mấy cái tiền? Hơn nữa tiền thuê bề mặt phía dưới kia, chúng ta cũng cho nó."

"Lý Tú Nguyệt, bà có chút lương tâm được chứ? Kia tiền thuê một năm liền ba ngàn, năm đó cái đồng gạch tôi tàn này được xây lại như ngày hôm nay, phần lớn tiền đều là anh tôi ra. Tám vạn tệ một bên lầu, chúng ta liền ra hai vạn. Tiểu Tuyết căn bản là sẽ không muốn ở phòng này nữa, về sau toàn bộ là của chúng ta, chúng ta ra số tiền đó cho con bé thì có làm sao?"

"Tiền tiền tiền! Ông cho rằng tôi liền nhỏ mọn như vậy? Con người nhưng thật ra có tiền mới sống được a! Nó một tháng làm công kiếm tiền so với tiền lương của ông còn cao hơn. Ông có cái tâm tư này, không bằng suy nghĩ như thế nào tránh phung phí nhiều tiền. Một tháng tiền lương hai ngàn đều không đến, còn muốn vui vẻ hào phóng? Ông đừng cho là tôi không biết, năm đó ông đưa nó đi học, lạng lẽ cho nó hết bao nhiêu tiền!"

Vinh Kiến mới vừa phi nhò: "Anh tôi không còn, tôi đương là cậu, cho tiền con bé còn phải lén lút, may mắn người khác không biết, nếu biết được chắc chê cười chết tôi!"

"Tôi đâu nói không phải không cho ông cấp tiền, chính là chúng ta trình độ kinh tế này, nuôi dưỡng Tiểu Tuấn đều có hết sức." Lý Tú Nguyệt dừng một chút, "Nói nữa nó cũng là một cô gái, nhanh chóng học xong sớm một chút tìm cái công việc ổn định rồi gả cho người ta không phải thực được chứ? Làm gì đọc tám năm đương cái gì nữ tiến sĩ. Bằng không, ông cùng nó thương lượng, kêu nó 5 năm sau tốt nghiệp trực tiếp tìm công việc liền được không? Tôi đã hỏi thăm qua người ta cái loại này có thể 5 năm trực tiếp tốt nghiệp thì có thể tìm công việc được rồi, nó lại là trường đại học trọng điểm, vào bệnh viện nhân dân ở huyện thành chúng ta khẳng định không thành vấn đề, hiện tại bác sĩ bệnh viện nhân dân tiền lương đều rất cao, còn có bao lì xì có thể lấy."

Vinh Tuyết không muốn nghe tiếp liền đi xuống, mặt vô biểu tình về tới phòng chính mình ở cuối hành lang.

...

Cô ngồi ở phòng của chính mình, mở ra cửa sổ. So với ồn ào đô thị, trấn nhỏ ban đêm an bình yên tĩnh, chỉ ầm ầm có tiếng quạt chèo truyền đến, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào đây, làm cô khi này buồn ngủ đã bay đi hơn phân nửa.

Ngồi ở trên giường, mở ra túi tiền trong tay nhìn nhìn, trừ bỏ mấy tờ một trăm tệ, mặt khác đều là chút tiền giấy mười tệ hai mươi tệ, đại khái tổng cộng cũng không đến một ngàn, lại không biết bà nội tích cóp bao lâu.

Kỳ thật Lý Tú Nguyệt đối xử với cô cũng không tệ, mẹ tái giá, về sau bà ta cũng tính là phân nửa mẹ của cô. Chỉ là nhân tính khó tránh khỏi ích kỷ, đối với gia đình tầng lớp thấp thu vào không cao tới nói, tiền tài vật chất là di bảo trân quý, yêu cầu cực lực phải bảo vệ đồ vật trong nhà thật tốt.

Vinh Tuyết biết chính mình kỳ thật cũng có thể hơi chút tranh thủ, nhưng thời điểm mẹ ruột mình là người thân cũng đã từng kết thúc trách nhiệm, cậu mợ đối với cô tốt tuy rằng có hạn, cô lại không đành lòng đi bắt bẻ.

Tám nửa xong lại trở về phòng nằm ở trên giường, Vinh Tuyết từ trong túi lấy ra điện thoại di động, mới phát giác di động có rất nhiều tin nhắn mới, cùng với mấy chục cuộc gọi nhớ không nghe được.

Toàn bộ là Thiệu Tê.

Click mở tin nhắn vừa thấy, đều là đang hỏi cô có hay không về đến nhà, tới nhà rồi trả lời cho hắn một cái tin nhắn.

Cô có điểm dở khóc dở cười, chạy nhanh gửi qua một cái tin nhắn: Tôi đã về đến nhà thật lâu, di động không đặt ở bên cạnh.

Tin nhắn vừa mới gửi đi qua, điện thoại liền vang lên.

Cô nhìn di động hiện lên tên Thiệu Tê, hơi hơi do dự, mới bắt máy.

Đầu bên kia rõ ràng thả tới khẩu khí thật mạnh: "Tôi gọi điện thoại cho cô vẫn luôn không ai tiếp, tin nhắn không ai trả lời, làm tôi sợ muốn chết."

Vinh Tuyết cười: "Tôi chính là điện thoại không đặt ở trong tầm tay, nói nữa tôi lớn như vậy một mình ngồi xe về nhà có cái gì phải lo lắng"

Thiệu Tê hắc hắc cười cười, chuyển qua chuyện mới: "Trong nhà chơi vui không?"

"A?" Vinh Tuyết ngắn ra, phản ứng kịp lại đây trả lời, "Còn tốt."

Đại khái là ngữ khí cô quá mức bình đạm, đầu kia Thiệu Tê nói: "Như thế nào nghe không ra bộ dáng hứng thú của cô."

"Ngồi xe tám giờ nhiều, có chút mệt. Nếu không có chuyện gì nói, ta cúp máy."

"Được đi!" Thiệu Tê không tình nguyện mà ứng thanh, còn đang muốn nói thêm cái gì, đầu bên kia cũng đã cúp điện thoại.

Vinh Tuyết nhìn nhìn màn hình di động sập tối, ngã vào trên giường.

Bất quá một lát, di động lại lóe lóe, tin nhắn Thiệu Tê gửi vào.

"Nghỉ ngơi thật tốt, ngủ ngon!"

Đây là hắn thường xuyên gửi lời nói bằng tin nhắn cho cô, mắt cô chỉ nhìn, cùng thường lui tới giống nhau, không có về trả lời lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Công bố bối cảnh khi trưởng thành của nữ chính. Nhân vật tính cách đều là cùng hoàn cảnh trưởng thành có liên quan. Nói đến Thiệu Tê người này đi, hơn mười chương, độc giả hẳn là cũng nhìn ra được hẳn có đơn thuần chính trực một mặt, cũng có bất hảo tự mình một mặt, là học bá đồng thời tật xấu cũng có hút thuốc đánh nhau này đó vv., nữ chính cũng nói thiếu niên này thực mâu thuẫn. Đây cũng là cùng hẳn trưởng thành có liên hệ, một người con trai trong gia đình tình anh lại đơn thân nhưng do nuôi dưỡng quá dung túng mà lớn lên. Hẳn tính cách trước mắt còn không có định hình, cho nên hiện ra một phân thành hai mâu thuẫn, tốt cùng xấu đối với hẳn hiện tại tôi nói đều đương nhiên, này cũng là ý nghĩa hẳn sau khi lớn lên có khả năng trở thành một người ích kỷ lạnh nhạt tình xảo tư tưởng ích kỷ, cũng có thể trở thành một con người tốt, một người thậm chí mang theo điểm lý tưởng chủ nghĩa người tốt, trải qua cuộc sống bằng phẳng.

Không sai, ta sẽ làm hẳn cuối cùng trở thành người sau, chỉ là ở trở thành người sau của phía trước đã, hẳn khả năng sẽ trước làm người trước.

- HẾT CHƯƠNG 14 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Giải thoát

Edít: @fanbaoyuan

Đi ngang qua không cẩn thận nghe được cậu mợ nói chuyện về điểm này có chỗ không thoải mái, Tết âm lịch ở nhà năm ngày, Vinh Tuyết kỳ thật cũng không đến nổi tệ lắm.

Bà nội năm nay gần bảy mươi, thân thể còn tính là khỏe mạnh, tinh thần cũng còn minh mẫn, nhưng Vinh Tuyết biết thời gian qua một ngày chính là thiếu một ngày, cô mỗi ngày đều bồi ở bên người bà nội, giúp bà nội cùng nhau xử lý công việc ở cửa hàng tạp hóa.

Thời điểm ngày mùng bốn sau rời nhà, cửa hàng tạp hóa cũng yên tĩnh xuống không ít, bà nội Vinh tất nhiên là luyến tiếc cháu gái, lúc đưa cô đến nhà ga, lại lặng lẽ nhét vào hai trăm đồng ở trong túi áo bông của cô.

Vinh Tuyết làm bộ không biết, nhìn thấy lão nhân gia bởi vì động tác nhỏ thực hiện được mà lộ ra sung sướng, trong lòng cũng thật cao hứng.

...

Cô không có cùng Thiệu Tê nói qua chính mình trước tiên trở về để lo chuyện đi học, xem như thanh tịnh mấy ngày. Chỉ là buổi tối mỗi ngày vẫn như cũ sẽ nhận được tin nhắn hẳn nói chúc ngủ ngon.

Cũng không biết nói có phải hay không thế giới quá nhỏ, mới thanh tịnh không đến năm ngày, chạng vạng khi hạ khóa về trường học, liền ở công trường đụng vào Thiệu Tê cùng vài người bạn Đỗ Viễn.

Thiệu Tê trong tay cầm quả bóng rổ, lúc này là thật sự đi Giang Đại chơi bóng.

Vinh Tuyết muốn tránh thoát đã không kịp, bởi vì Thiệu Tê phía trước đã nhìn thấy cô, đã trước phát hiện ra cô.

Hắn bay nhanh chạy tới, về mặt kinh ngạc: “Cô giáo nhỏ, cô chừng nào đã về Giang Thành, như thế nào không nói cho tôi? Không phải đã nói rồi ngày mười lăm mới trở về sao?”

Trên mặt hẳn độc thuộc về người thiếu niên cực nóng lòng cùng bài xích nhìn không sót gì, tựa hồ hoàn toàn không suy nghĩ Vinh Tuyết là cố ý không nói cho hẳn.

Vinh Tuyết từ trước đến nay không am hiểu nói dối, ậm ừ mới mở miệng: “Trung tâm tạm thời cho tôi biết có khóa cần an bài, liền trước tiên đã trở lại.”

“Như vậy a!” Thiệu Tê gật gù đầu, quay đầu hướng Đỗ Viễn bọn họ nói, “Các cậu đi về trước đi! Tớ cùng cô giáo nhỏ thảo luận một chút về bài học kỳ trên lớp.”

“Muốn hay không đã tranh đua như vậy a! Thiệu Trọng Nguyên!”

Vài người cười rồi đi.

Thiệu Tê hỏi: “Cô giáo nhỏ, cô ăn cơm chưa? Tôi ăn tết cảm rất nhiều tiền mừng tuổi, tôi mời cô ăn cơm a!”

Vinh Tuyết nói: “Tôi ăn rồi.”

“Vậy đi uống chút nước cũng được, cô thích uống cái gì? Vừa lúc, tôi tích cóp những cái vấn đề kia đúng chỗ có thể trước tiên hướng cô thỉnh giáo, không cần chờ khai giảng hỏi Trần lão sư.”

Vinh Tuyết phát giác đối mặt cái nam sinh này, uyển chuyển cự tuyệt không dùng được.

Cô không biết là hấn bởi vì tâm tính đơn thuần cho nên nghe không hiểu, hay là bởi vì thói quen sống trong nhung lụa, căn bản tưởng tượng không đến chính mình sẽ bị người khác cự tuyệt, sẽ bị người ta không thích.

Vinh Tuyết đều không phải là người ướm át bản thủ, quá khứ hai mươi năm trước đây ở cô, cũng từng gặp được người theo đuổi qua, bởi vì không thích, cho nên trước nay đều là trực tiếp cho thấy ý tứ của chính mình, sau đó rời xa, tuyệt đối sẽ không cho người khác ảo tưởng.

Nhưng Thiệu Tê thì khác, hấn là một cậu học sinh sắp thi đại học, hấn ở lớp học bổ túc còn có hơn hai tháng khóa phụ đạo, mà cô là nhân viên công tác phục vụ do trung tâm cung cấp. Thiệu Tê không chỉ có là học sinh, vẫn là không thể đắc tội khách hàng.

Cô không nghĩ bởi vì xử lý chuyện của chính mình mà còn không lo, ảnh hưởng bản thân ở ban phụ đạo kiêm chức, thậm chí liên lụy Trần lão sư.

Cô nhìn nhìn Thiệu Tê: “Vậy cậu có mang theo sách vở sao?”

Thiệu Tê từ trên lưng bắt lấy cái ba lô, mở ra khóa kéo từ bên trong rút ra cuốn sách 《Rèn luyện học tốt thi đại học》(*): “Tôi vẫn đều luôn mang theo bên người, có thời gian rảnh liền làm hai cái đề, đã làm được không sai biệt lắm.”

(*) nguyên văn convert là " bốn năm tam phụ đạo thư " do không biết chuyển sao cho giống nhưng vì để lướt chữ hơn nên mình tự ý chuyển lại theo ý mình.

Vì thế Vinh Tuyết hoàn toàn tìm không ra lý do không đáp ứng hấn được.

Hai người đi đến quán đồ uống gần trường học.

Vinh Tuyết gọi một ly trà sữa.

Thiệu Tê ước chừng là không ăn cơm chiều, trừ bỏ đồ uống, còn muốn một đồng lớn đồ ăn vặt.

Bởi vì muốn giảng giải vấn đề, hai người ở quán đồ uống học hơn một giờ.

Từ trong quán ra tới, đã 8 giờ hơn.

...

Đêm đông 8 giờ hơn, đen kịt một mảnh, Giang Đại lại còn chưa có khai giảng, trên đường người đi đường thưa thớt, Thiệu Tê tự nhiên muốn đưa Vinh Tuyết về trường học.

Nam sinh cùng nữ sinh khác nhau lớn nhất chính là, ở trước mặt người mình thích, nữ sinh sẽ cố ý lộ vẻ dịu dàng, thu hút sự giương nanh múa vuốt của bản thân, mà nam sinh lại thích đi triển lãm bản lĩnh lớn nhất của chính mình, giống như là không tước dừng mảnh sẽ xé tan bình mình.

Thiệu Tê cũng không ngoại lệ.

Mười ngày qua không thấy, với hấn mà nói quả thực như là qua nửa cái thế kỷ.

Hấn gấp không chờ nổi mà chia sẻ các chuyện kể thú vị, muốn đem này mười ngày khe hở bỏ khuyết lên.

Tỷ như hấn ngày tết ăn cái gì, đi địa phương nào, bao lì xì thu được nhiều hay ít.

Hấn cùng đại bộ phận con trai mười bảy mười tám tuổi không có gì bất đồng, cũng ham thích nông cạn cùng chuyện vật vãnh khoe ra.

Này đó của hấn khoe ra thuộc về quần thể ở mức trung bình, đủ để cho mắt hấn lấp lánh sáng lên, cho nên hấn cho rằng ở trước mặt Vinh Tuyết, cũng sẽ được hấn cho là không cần giấu giếm mà kể ra hết.

Thực đáng tiếc, Vinh Tuyết không chỉ có so với hấn lớn hơn ba tuổi, bối cảnh trường thành cùng sinh hoạt trải qua cũng hoàn toàn bất đồng, cho nên ở cô xem ra, Thiệu Tê ít có nói bốc nói phét, ấu trĩ đến có chút buồn cười.

Có lẽ còn có một chút hâm mộ, thậm chí ghen ghét —— cho dù cô cũng không nguyện ý thừa nhận.

Đối lập hấn có được cuộc sống giàu có tùy ý tiêu xài, cô lại vì sinh hoạt an tâm ở nhà nhiều hơn mấy ngày bởi bà nội cũng vô pháp không làm được.

Thậm chí còn phải căng da đầu ứng phó cái thiếu niên này chính mình cũng không muốn đối mặt như vậy.

Từ trước đến nay thông dong Vinh Tuyết, khó được sinh ra hôm nay lại có một chút bực bội.

Hai người đi rồi một đoạn, đi ngang qua một chỗ lùm cây gần bồn hoa, bỗng nhiên từ bên trong nhảy ra một người, đánh vỡ bóng đêm yên tĩnh.

Người nọ một thân mùi rượu, hiển nhiên là đang say, lưng lay liên hướng Vinh Tuyết loạn choạng lại đây.

Cũng may hấn bởi vì cảm giác say động tác không tính nhanh nhẹn, còn không có đụng tới Vinh Tuyết, đã bị Thiệu Tê một chân đá văng, thành thích một tiếng ngã ở trên đường.

Có lẽ là roi tương đối lợi hại, người nọ cảm giác say nhưng thật ra tỉnh vài phần, hùng hùng hổ hổ từ trên mặt đất nhảy dựng lên, xoay người thất tha thất thểu phải đi, còn không đi hai bước, lại bị Thiệu Tê từ phía sau gạt ngã.

Còn ngại không đủ, bay thẳng đến đầu người nọ hung hăng đá hai chân. Người nọ hoàn toàn thanh tỉnh, bò dậy muốn đánh lại, nào hay Thiệu Tê không biết khi nào từ trên mặt đất sò soạng tăng đá, gờ lên chuẩn bị đập tới.

Hấn động tác nhanh chóng mà thô bạo, cơ hồ liền mạch lưu loát.

Vốn đang ở trong ngơ ngẩn Vinh Tuyết rút cuộc phản ứng lại đây, kêu lớn: “Thiệu Tê, dừng tay!”

Thiệu Tê lúc này mới dừng lại, người đàn ông say kia cảm thấy thiếu niên trước mắt không phải cái thiện tra, nhanh như chớp bỏ chạy.

Thiệu Tê đem cục đá ném xuống, quay đầu vỗ vỗ tay, cảm giận nói: “Loại cận bã này chính là thiếu người thu thập.”

Vinh Tuyết nói: “Anh ta cũng không làm gì, mượn rượu làm càn mà thôi.”

Thiệu Tê không cho là đúng: “Mượn rượu giả điên, nếu là chỉ có cô một thân con gái, không chừng sẽ làm xảy ra chuyện gì. Vừa mới này tôi nên đánh cho anh ta một trận, cho anh ta ghi nhớ kỹ. Lần trước tôi cùng Đỗ Viễn bọn họ mấy hôm buổi tối ra cửa, nhìn thấy một con ma men làm trò cời quần trước mặt con gái, chúng tôi tức giận đến trực tiếp đem người đó đánh gãy chân ở bệnh viện nằm hai tháng, hôm đó kia sau lại nói muốn tố cáo chúng tôi, còn không phải muốn cảm tiền bồi thí từ chúng tôi đều sẽ không bỏ qua. Loại người này chính là thiếu người thu thập, lần sau thấy tôi còn đánh.”

Hấn ngữ khí lòng đầy căm phẫn, giống như là một thiếu niên tinh thần trọng nghĩa mười phần.

Mà Vinh Tuyết lại bỗng nhiên phát giác, trước mặt cái người con trai này mâu thuẫn đến làm cô khó có thể định nghĩa. Hấn bản chất chính trực phân biệt đúng sai, rồi lại đem lỗ mắng cùng bạo lực coi như chính nghĩa.

Thật giống như hấn là một học sinh xuất sắc, loại ưu này cũng không chỉ là dựa vào thiên phú cùng thông minh, cũng xác thật xem như tự hạn chế, vì thành tích trả giá quá nỗ lực —— cho dù loại khả năng nỗ lực của hấn cùng so với học sinh ưu tú ngang nhau, lực bỏ bớt sẽ có khiếm khuyết.

Nhưng hấn cái học sinh xuất sắc này lại giới hạn trong học tập, trừ lần đó ra, trên người hấn lại có không ít bóng hình học sinh hư đặc thù ác liệt, tỷ như hút thuốc trốn học hiểu chiến như thế đủ loại.

Nhưng nếu nói hấn có bao nhiêu ác liệt, giống như cũng không hấn vậy, ít nhất cô có thể từ trên người hấn nhìn đến thuộc về tuổi này nên có thiên chân đơn thuần. Đặc biệt là ở trên chuyện Trần lão sư.

Tóm lại, rất khó dùng tốt cùng xấu đi định nghĩa hấn.

Thấy Vinh Tuyết trầm mặc không nói, Thiệu Tê ý thức được chính mình vừa mới ngữ khí có chút không quá thỏa đáng, chậm lại thanh âm nói: “Dù sao cô một người nữ sinh quá mượn về nhà vẫn là không an toàn, chính mình phải có chú ý nhiều chút.”

Vinh Tuyết hoàn hồn, bị một tiểu nam sinh như vậy dạn dò, cô nhiều ít có điểm dở khóc dở cười: “Tôi sẽ chú ý.”

Bởi vì biết Vinh Tuyết trước tiên trở về, Thiệu Tê lại bắt đầu mỗi ngày buổi chiều, đứng giờ xuất hiện ở ban phụ đạo dưới lầu hoặc là cửa lớn Giang Đại, lấy cớ như cũ là đi ngang qua hoặc là đi Giang Đại chơi bóng.

Kỳ thật hai người đều trong lòng biết rõ ràng, lại trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Chỉ là từng người ý tưởng bất đồng, ở Thiệu Tê xem ra, đây là Vinh Tuyết đối hấn ngầm đồng ý, tâm hồn loạn chi còn chờ một chút sẽ phá ái muội. Liên chờ thi đại học kết thúc.

Mà Vinh Tuyết bất quá là chịu đựng mong hai tháng hơn kia mau chóng đi qua.

Đêm đó gặp được người đàn ông nọ say rượu làm càn, cũng vì khai giảng sau, Thiệu Tê mỗi đêm kiên trì đưa Vinh Tuyết về trường học, tìm một cái công khai lấy cớ.

Bất quá mới vừa khai giảng, Vinh Tuyết liền mua ngay chiếc xe đạp, mỗi ngày đạp xe đến trung tâm làm thêm.

Như vậy tới nay, cuối cùng là tìm được rồi lý do chính đáng, không cần lại làm Thiệu Tê dùng xe đạp đưa cô về trường học, cho dù như cũ vô pháp cự tuyệt hấn hộ tống, nhưng ít ra cũng ít về điểm làm cô phi thường biệt nữ ái muội.

...

Thời gian hơn hai tháng qua thật sự nhanh.

Tháng tư quan trọng đã tới rồi, Giang Đại cao tam tiến vào giai đoạn tập trung ôn tập tăng dần, ban phụ đạo học bỏ túc chính thức kết thúc.

Học bỏ túc cuối cùng một ngày là thứ năm, học xong, Thiệu Tề như cũ đưa Vinh Tuyết về trường học.

Hắn thoát nhìn tâm tình có chỗ hạ xuống, không giống ngày xưa như vậy nói nhiều.

Đã tới kỳ túc xá, Vinh Tuyết cùng hắn từ biệt: “Còn có hơn một tháng liền thi đại học, cậu ôn tập thật tốt, tranh thủ khảo ra thành tích lý tưởng.”

Ngờ khi cô thực công thức hoá, có điểm như là lão sư dặn dò học sinh, cứ cho dù cô không phải lão sư hắn.

Thiệu Tề nhìn cô, đen nhánh hai mắt, người thiếu niên ở dưới đèn đêm có vẻ thêm điểm chán nản, hắn mở miệng thanh âm có chút bức bối: “Trường học chúng tôi lập tức muốn bế quan ôn tập, buổi tối cuối tuần đều ở trường học, khả năng đến thi đại học trước, cũng chưa có biện pháp thường xuyên liên lạc. Bất quá cô yên tâm, chờ thi đại học kết thúc tôi liền tới tìm cô.”

Vinh Tuyết kỳ thật rất muốn nói, học bỏ túc kết thúc, về sau không cần thiết lại liên lạc nhau, nhưng là nhìn nhìn thiếu niên bởi vì sợ không liên lạc được mà mặt âm trầm, nghĩ hắn sắp thi đại học, những lời này đó lại nuốt vào trong bụng, chỉ khẽ cười cười: “Thi đại học lúc sau lại nói, hiện tại cái gì đều đừng nghĩ, ôn tập thật tốt.”

Thiệu Tề cười gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng. Kia thi đại học lúc sau gặp lại.”

Vinh Tuyết hướng hắn vẫy vẫy tay: “Gặp lại.”

Lúc này đây, cô nhìn theo Thiệu Tề đạp xe rời đi, rốt cuộc cũng thả xuống thật mạnh khẩu khí, sau đó xoay người về ký túc xá.

Ký túc xá đã nhiều người ở, Giang Ngưng thấy cô vào cửa, xưa nay mặt luôn quanh quẩn, khó được mang theo điểm nhẹ nhàng ý cười, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì cao hứng như vậy?”

Vinh Tuyết nói: “Không có gì.”

Giang Ngưng cười: “Đề tớ đoán xem, tớ thấy là bởi vì cậu rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi vị nam sinh cao trung kia đi?”

Vinh Tuyết không tỏ ý kiến, bởi vì cô ấy nói đúng không sai.

Giang Ngưng tiếp tục cười nói: “Vị tiểu nam sinh kia nếu là biết cậu bởi vì thoát khỏi hắn mà như vậy cao hứng, chỉ sợ là trong lòng cậu thiếu niên nhỏ đó sẽ phải chịu tổn thương rất lớn.”

Vinh Tuyết cười cười, không nói chuyện.

Đối cô tới nói, rốt cuộc không cần lại căng da đầu đi ứng phó nam sinh cao trung đó nữa, quả thực chính là lâu như vậy tới nay mới có một sự kiện cao hứng đáng giá.

- HẾT CHƯƠNG 15 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tránh né

Edit: @fanbaoyuan

Vinh Tuyết không có gặp lại Thiệu Tề, nhưng vẫn là sẽ ba ngày hai buổi trước khi sắp ngủ nhận được tin nhắn của hắn, trừ bỏ nói ngủ ngon, có đôi khi cũng oán giận một chút phụ lục(1) buồn khổ.

(1) Phần chép thêm vào một cuốn sách.

Cô trước nay không trả lời lại.

Chỉ ngẫu nhiên nhìn đến tin nhắn hắn, tưởng tượng một chút cậu thiếu niên tùy ý ương ngạnh như vậy, thành thành thật thật ở phòng học ôn tập cánh

tượng, sẽ cảm thấy có điểm không thể ngờ tới.

Thật sự chi là ngẫu nhiên.

Thời gian hơi dài, Thiệu Tê người này liên cơ hồ ở trong sinh hoạt bình đạm không có gì lạ của cô đã mai danh ẩn tích.

*

Chạng vạng ngày tám tháng sáu, Vinh Tuyết đang ở nhà ăn dùng cơm, di động trong túi bỗng nhiên vang lên.

Cô tùy tay lấy ra tới tiếp nghe, đầu bên kia truyền đến một cái giọng nam hưng phấn: "Tôi khảo thí kết thúc."

Cô không có xem số điện thoại, chợt vừa nghe đến thanh âm này đã lâu, nhất thời thể nhưng không phản ứng lại đây. Đang có tia bắn ngốc, đối diện lại bùm bùm nói: "Cô giáo nhỏ, cô ở trường học sao? Tôi tới tìm cô."

Vinh Tuyết lúc này mới nhớ tới là Thiệu Tê.

Cô không có tính toán cùng hắn gặp lại, trầm mặc một lát, đạm thanh nói: "Tôi gần đây đang trong tháng khảo thí, không có thời gian gì, khả năng không phải thực thuận tiện để gặp mặt."

Thiệu Tê đại khái là bị thi đại học kết thúc vui sướng bao trùm, nghe không ra giọng nói của cô cự tuyệt, nhưng cũng tính thiện giải nhân ý: "Vây chòe cô khảo thí kết thúc tôi lại đến tìm cô, khi đó thành tích hẳn là cũng ra tới, cùng cô tới báo cáo."

Vinh Tuyết nói: "Ừm, gặp lại nói."

Đầu kia tựa hồ có người kêu tên Thiệu Tê, hẳn lên tiếng, lại ở trong điện thoại nói: "Tôi cúp máy, lại liên lạc."

Vinh Tuyết ừ một tiếng, cúp điện thoại trước.

*

Đại học nghỉ sớm, mùa hè giữa tháng sáu đã lục tục khảo thí xong.

Mà thi đại học thành tích là ngày hai mươi ba gào khóc ra tới.

Thiệu Tê cùng ngày buổi sáng tra xét thành tích, kim nén không được hưng phấn, lại muốn vội vàng cho Vinh Tuyết một kinh hi, giữa trưa trực tiếp chạy tới dưới ký túc xá cô, tới rồi mới gọi điện thoại cho cô.

"Cô giáo nhỏ, cô ở ký túc xá sao? Thành tích tôi đã ra tới, tôi mời cô ăn cơm."

Đang ở ký túc xá Vinh Tuyết do dự một lát: "Tôi..... Đã về nhà."

"A? Nhanh như vậy?" Thiệu Tê rất có chút ngoài ý muốn, "Cô không phải nghỉ hè muốn ở trung tâm kiêm chức sao?"

Vinh Tuyết nói: "Qua đoạn thời gian đó sẽ quay về trở lên ban."

Thiệu Tê thất vọng mà nga một tiếng, lại hỏi: "Cô chừng nào thì trở về?"

Vinh Tuyết nói: "Còn không có xác định, chờ trung tâm bên kia thông báo việc bài khóa."

"Vây được rồi, cô đã trở lại thì nói cho tôi." Đây ngập hưng phấn một chút đổ ở ngực, Thiệu Tê có điểm phản ứng không kịp.

Vinh Tuyết không có đồng ý, chỉ là nghe thanh âm nam sinh hơi mang mắt mát, rốt cuộc có chút không đành lòng, liền thuận miệng hỏi: "Khảo đến thế nào?"

Thiệu Tê tức khắc lại tới nửa tinh thần: "Khá tốt, tổng cộng được 680 điểm, tiếng Anh thi được 130 điểm."

Vinh Tuyết nghe thấy cái số điểm này, cơ hồ là hít khí lạnh, cô biết Thiệu Tê thành tích tốt, nhưng là không nghĩ tới bề quan hơn một tháng tiến lên ôn tập, thành tích thi toàn quốc ra khoa trường như vậy. Tuy rằng không đến mức là Trạng Nguyên, nhưng trong nước bất luận trường học nào bất luận cái chuyên ngành gì đã có thể tùy tiện chọn lựa.

Bất quá cô từ trước đến nay cho dù mừng cũng không hiện quá ra sắc mặt, kinh ngạc cũng chỉ là chợt lóe mà qua, tiện đà lại bình tĩnh nói: "Chúc mừng a!"

Thiệu Tê ở trong điện thoại cười: "Còn được, cuối cùng hơn một tháng vất vả không uổng phí, rốt cuộc đã giải phóng!"

Vinh Tuyết: "..."

Hơn một tháng vất vả? Mặt khác những cái học sinh đầu treo cổ vất óc vượt qua một năm thi đại học, nghe được lời này sẽ muốn đánh người đi?

Thiệu Tê lại hưng phấn nói: "Đáng tiếc cô đã về nhà, vốn đang tưởng cùng cô chia sẻ vui sướng trước, sau đó chúc mừng một chút, ba tôi đều còn không có nói cho ông ấy biết đây."

Hắn lời này đã rất là thực rõ ràng ám chỉ, Vinh Tuyết lại làm bộ dáng không nghe hiểu, chỉ cười cười nói: "Mặc kệ thế nào, tôi vì cậu cao hứng."

Cô đảo qua lời này không phải có lệ, thành tích tiếng anh của Thiệu Tê, tự nhiên sẽ trở thành lá bài tốt để tuyên truyền cho trung tâm, danh tiếng Trần lão sư cũng coi như là khai hỏa, về sau không cần lo lắng vấn đề về bài khóa, học phí giờ dạy tương ứng cũng sẽ đi lên.

Cúp điện thoại, Thiệu Tê chạy xe đạp trở về, khi đi ngang qua giữa hai bên ký túc xá, hắn theo bản năng dừng xe đạp lại, nhón chân hướng khu ký túc xá ở giữa nhìn vào.

Bên trong bóng thoáng có mấy bóng người, bởi vì ở phòng, không ở ban công, nhìn đến không rõ ràng lắm, nhưng tổng cảm giác trong đó có một cái thân hình hơi quen thuộc.

Hắn cắn cắn môi, nói cho chính mình cảm giác sai rồi.

Vinh Tuyết không phải cái loại con gái sẽ nói dối này.

Nhưng là cảm giác này vừa ra tới, không hiểu sao mắt mắt liền đột nhiên sinh ra, trong đầu liền đem chuyện thi đại học thắng lợi vui sướng đè ép xuống.

Tại hắn nhận biết, qua đi hơn nửa năm, hắn mỗi đêm bồi Vinh Tuyết về ký túc xá Giang Đại, giai đoạn này đủ để cho quan hệ hai người không chỉ là giới hạn nhân viên công tác cùng học sinh trong ban phụ đạo.

Trừ phi là tri độn đến tột đỉnh, bằng không cô sẽ không không cảm giác được tâm tư của hắn.

Hơn nữa cô đã từng đối mặt hắn nói qua, không cần phân tâm, chuyện gì chờ thi đại học lúc sau lại nói tiếp.

Ồ hắn xem ra, đó chính là đối hắn ám chỉ. Hắn cũng nghe vào câu nói kia, hết thấy chờ đến sau khi thi đại học lại nói.

Cho nên hắn không tin, cô sẽ đối với hắn tránh mà không thấy.

Hắn quyết định lại chờ hai ngày.

*

Hai ngày sau là sinh nhật Thiệu Tê mười tám tuổi, bởi vì thi đại học thành tích quá tốt, ba Thiệu khen thưởng hắn một số tiền khổng lồ, kêu hắn mời bạn bè đi vui chơi.

Nhưng mà từ hắn ý thức được khả năng Vinh Tuyết về sau có ý trốn hắn, cảm xúc hắn vẫn luôn có chút hạ xuống, làm chuyện gì đều nhắc tinh thần lên không nổi.

Cho dù là tuyên bố sinh nhật mười tám tuổi thành người trưởng thành này, cũng làm hắn không hề hứng thú.

Hồn hồn độn độn cùng Đỗ Viễn mấy người bạn họ chơi một ngày, buổi tối tới rồi KTV, hắn vẫn là một bộ dáng thất thần.

Bởi vì com nước xong, Thiệu Tê đem mấy cô gái cùng Hạ Như đuổi đi, chỉ còn năm cái nam sinh, đại gia cũng liền không chỗ nào cô kị, Đỗ Viễn chọn bài hát, là một bài tiếng anh, MV gọi cảm cô em nóng bỏng, ông ọ tạo dáng, rất là mê người.

Cậu ta đi đến ngồi ở trên sofa uống rượu giải sầu bên cạnh Thiệu Tê, dùng khuỷu tay chọc chọc hắn, hướng màn hình TV một lóng tay: "Mang người lại không mang theo biểu cảm?"

Thiệu Tê mắt tròn trăng.

Đỗ Viễn thao một tiếng: "Tớ nói cậu sao lại thế này? Ăn sinh nhật làm như cùng chó chết không bằng, hôm nay chính là sinh nhật cậu mười tám tuổi, lễ trưởng thành hiểu hay không? Chính là thành người lớn nên làm chuyện gì cũng đều có thể làm." Nói xong tặc hề hề nói, "Đêm nay muốn hay không đi tìm điểm kích thích? Nghe nói KTV này có công chúa, thật đúng giờ, rất nhiều cô gái chính là tuổi như sinh viên, tớ giúp cậu gọi hai cô lại đây."

Thiệu Tê tà mắt liếc cậu ta một cái: "Cậu không bằng nói cậu muốn gọi gà!"

Đỗ Viễn bị ghen một chút: "Tớ đây không phải cảm thấy cậu buồn chết đến nơi, giống như cùng dục cầu bất mãn, muốn giúp cậu tìm chút việc vui phát tiết sao?"

Thiệu Tê hướng trên lưng sofa nằm xuống: "Không cần."

"Cậu rốt cuộc làm sao vậy?" Đỗ Viễn chọc chọc hắn.

Thiệu Tề nhắm mắt lại nói: “Cậu đi quầy phục vụ nhìn xem có cái rượu ngon gì, rượu đỏ đều được, gọi vào là tốt nhất, tớ muốn uống rượu.”

Đỗ Viễn nhướn mày: “Được, thợ tình nói cái gì chính là cái đó.”

Đỗ Viễn cười ra cửa, ở quầy phục vụ chọn hai bình rượu mạnh, khi trở lại hành lang, bỗng nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc chính đang đi ra ngoài.

Không phải người khác, đúng là Vinh Tuyết.

Lúc này đúng lúc gặp ngay quý tốt nghiệp, Vinh Tuyết tuy rằng đối tụ hội không có hứng thú, nhưng các học trưởng học tỷ ban tốt nghiệp mời, cô cũng không tốt để cự tuyệt. Hôm nay ăn cơm xong, lại bị kéo tới ca hát, bắt quá người nhiều, cô cũng không quan trọng, uống lên hai ly rượu, liền tìm cái lý có trước rồi đi.

“Nha! Đây không phải cô giáo nhỏ sao?” Cô có chút như say xe cái trán dán lên ven tường hướng cửa thang lầu đi, bỗng nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc.

- HẾT CHƯƠNG 16 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Sinh khí

Edit: @fanbaoyuan

Vinh Tuyết hơi hơi sùng sốt, nhìn đến ánh đèn hạ xuống mờ nhạt đi tới một nam sinh, khẽ cười nói: “Đã lâu không gặp, thi đến thế nào?”

Đỗ Viễn cười: “Chấp vớ đi, dù sao có thể lên khoa dự bị đại học Giang Đại là được, lại không cần so cùng Thiệu Tề.”

Nghe được tên Thiệu Tề, trong lòng Vinh Tuyết không biết vì sao thấp thỏm ra một chút, tiện đà lại đạm thanh nói: “Không sai, đạt tới mục tiêu liền tốt, vậy cậu vui chơi, tôi phải đi rồi!”

“Đừng đi đi!” Đỗ Viễn vội vàng ngăn cô lại, “Cô giáo nhỏ, cô biết hôm nay là ngày gì không?”

Vinh Tuyết nghi hoặc mà xem cậu ta.

Đỗ Viễn cười hì hì nói: “Hôm nay là sinh nhật Thiệu Tề, chúng tôi chính là đang cho cậu ấy ăn sinh nhật đó!”

Vinh Tuyết ngẩn ra một lát, mới “A” một tiếng: “Vậy cậu thay tôi chúc cậu ấy sinh nhật vui vẻ!”

Đỗ Viễn “À” một tiếng: “Như vậy sao được? Người cô đều ở chỗ này, nói như thế nào cũng muốn tự mình đi cho cậu ấy nói một tiếng đi! Cô cùng Thiệu Tề không phải rất quen thuộc sao?”

Vinh Tuyết nói: “Tôi còn có việc, nên không đi, cậu thay tôi chuyển lời là được.”

“Không được không được.” Đỗ Viễn phóng ra một bàn tay, trực tiếp bắt lấy cánh tay của cô, đem cô hướng phía trước kéo, “Người đều tới, liền đi gặp mặt chúc phúc một chút, chuyện bao lớn, cô giáo nhỏ cũng quá không nghĩa khí.”

Vinh Tuyết từ trước đến nay thực phản cảm cùng người khác có quá tiếp xúc thân mật, đặc biệt là lồi lõm kéo kéo như vậy, làm cô cả người không được tự nhiên. Biết chính mình không lay chuyển được, chỉ phải nói: “Cậu buông tay, tôi chính mình đi.”

Đỗ Viễn lúc này mới thực hiện được ý định đem tay buông ra, sau đó nhìn thần sắc cô mặt biện mà cười cười.

Đẩy cửa vào, Thiệu Tề đang ngồi ở trước màn hình TV ca hát.

Đi ở phía trước Đỗ Viễn lớn tiếng nói: “Thiệu Tề, tớ kéo cái mỹ nữ lại đây chúc mừng sinh nhật cho cậu.”

“Cậu tìm chết đi?” Thiệu Tề cho rằng cậu ta thật sự đi kêu công chúa, đối với microphone gầm lên giận dữ quay đầu nhìn qua.

Âm cuối còn chưa lạc tắt, hần cả người bỗng dung từ chân ghế cao nhảy xuống, không thể tưởng tượng nói: “Cô giáo nhỏ.”

Bởi vì microphone còn đặt ở bên miệng, thanh âm có vẻ đặc biệt cao vút.

Trong phòng vài người đều kỳ quái mà nhìn qua.

Biểu tình kinh hi của hắn hạ ở ánh đèn huỳnh quang, xem ra có chút sai lệch.

Vinh Tuyết không được tự nhiên mà cười cười, đậm thanh nói: “Vừa nãy đụng trúng Đỗ Viễn, nói cậu tại đây nơi này chúc mừng sinh nhật, liền tiến vào cùng cậu nói tiếng sinh nhật vui vẻ.”

Thiệu Tê kinh hi từ trên không trung hoàn hồn, cô quả nhiên là lừa hắn, cô căn bản là không có về nhà.

Cái nhận thức này làm hắn một chút liền bức bội lên, thậm chí có chút thẹn quá thành giận. Bởi vì hắn biết ý nghĩa lúc trước chính mình sở hữu ảo tưởng, đều bị đánh vỡ.

Vinh Tuyết cũng không muốn ở loại trường hợp tại đây, thấy hắn nhất thời không lên tiếng, lại nhàn nhạt nói: “Các cậu tiếp tục chơi, tôi còn có việc đi trước.”

Đang muốn xoay người ra cửa, Thiệu Tê lại một cái bước xa vọt tới cạnh cửa, tùy tay đóng cửa lại, chính mình để ở phía sau cửa ngăn trở đường cô đi: “Đã trễ thế này có chuyện gì, cô giáo nhỏ nếu đã tới, ít nhất xướng mấy bài hát rồi đi!”

Vinh Tuyết mặt vô biểu tình nhìn đến ánh đèn mê ly có chút sai lệch hạ xuống trước mặt người thiếu niên, ngữ khí vẫn như cũ bình tĩnh: “Tôi ca hát không hay, các cậu vui chơi đi!”

Thiệu Tê ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tôi sẽ xướng, cô giáo nhỏ nghe tôi xướng mấy câu đầu cũng được.”

“Đúng vậy đúng vậy! Thiệu Trọng Nguyên chúng tôi ca hát chính là trình độ chuyên nghiệp.” Đỗ Viễn ở một bên hát đệm, “Tối đều đã tới, liền chơi trong chốc lát rồi đi, chúng tôi lại không ăn thịt người, cô giáo nhỏ sợ cái gì!”

Vinh Tuyết thấy Thiệu Tê chống tại cửa, chính mình mạnh mẽ phải đi, chỉ sợ sẽ nháo thật sự khó coi, nên phải tạm thời ở lại, đi đến góc sofa ngồi xuống.

Phòng năm người nam sinh, cô quen biết ba người, tính cũng không quá không được tự nhiên.

Thiệu Tê ngừng hát, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, đưa cho cô một cái microphone: “Cô giáo nhỏ muốn hát không?”

Vinh Tuyết là thật sự đối với ca hát không có hứng thú, cô mắt nhìn màn hình, tuy rằng là ca khúc kinh điển, lại cũng không thể nào hát, vì thế lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Tớ hát tớ hát, chúng ta hai người hát đôi, tớ xướng nữ, cậu xướng nam.” Tiểu Mặc Nhiên cười hi hi thò qua tới.

Thiệu Tê đem microphone đưa cho hắn, hai người ra dáng lên hình ca hát.

Thiệu Tê vừa mới nói câu “Tôi sẽ xướng” kia không phải khoe khoang, hắn xác thật xướng rất khá, đã qua thời kỳ con trai bị vỡ giọng, thanh âm mang theo điểm thành thực từ tính cùng trầm thấp.

Ở Vinh Tuyết đối với âm nhạc nhận biết có hạn, trình độ hắn là có thể đuổi kịp chức nghiệp ca sĩ rất nhiều.

Thiệu Tê liền tiếp xướng ba câu, mỗi lần xướng xong sẽ quay đầu hỏi cô: “Tôi xướng đến thế nào?”

Chờ Vinh Tuyết gật đầu nói rất hay sau, hắn lại tiếp tục hát tiếp.

Hát xong, Vinh Tuyết nhìn xuống đồng hồ trên tay, đã 9 giờ nhiều, cô thấp giọng nói: “Thiệu Tê, tôi thật đến còn có việc, các cậu chơi vui, tôi phải đi rồi.”

Còn chưa đứng lên, Thiệu Tê đã duỗi tay giữ chặt cổ tay cô đem cô trụ cố định, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Vinh Tuyết, tôi là hồng thủy mãnh thú sao? Tại sao muốn tránh tôi?!”

Trên tay hắn thực dùng sức, trực tiếp gọi tên cô, Vinh Tuyết biết hắn đang sinh khí.

Lúc trước cô đối với hắn các loại ám chỉ tính cự tuyệt, hắn giống như hồn nhiên bắt gấu, cô cho rằng tâm tư hắn chính là đơn giản như thế, nghĩ thời gian dài không thấy mặt, tự nhiên sẽ phai nhạt.

Hôm nay gặp lại, khi trước ở trong điện thoại nói dối một cách tự nhiên rằng chính mình đã về nhà bị vạch trần, hắn phản ứng tại đây chính mình là đang trốn hắn, sinh khí cũng ở lẽ đương nhiên.

Vinh Tuyết trầm mặc một lát mới mở miệng, thanh âm như cũ bình tĩnh: “Thiệu Tê, tôi là thực sự có việc.”

Trước kia không cảm thấy, hiện giờ Thiệu Tê thật là hận chết cô vì loại ngữ khí xa cách này. Hắn buông tay cô ra, đem rượu mạnh Đỗ Viễn lấy tới mở ra, đổ hai ly: “Cô giáo nhỏ phải đi cũng có thể, uống hết hai ly rượu này rồi đi, coi như chúc tôi sinh nhật vui vẻ.”

Vinh Tuyết biết hắn đây là muốn càn quấy, nhưng cô một lòng chỉ nghĩ rồi đi, không muốn cùng một cái tiểu nam sinh liên lụy quá nhiều, hơi làm do dự,

sau liền đuổi tay cầm lấy cái ly.

Hai ly rượu mạnh, đều là ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Uống xong đem cái ly buông xuống, mặt vô biểu tình đứng lên, ngữ khí vẫn là trước sau như một mà không có bất luận cái gì cảm xúc: “Các cậu tiếp tục vui chơi, tôi đi rồi!”

Sau đó cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa phòng.

Thiệu Tê sắc mặt xanh mét, hung hăng đem cái ly đập trên mặt đất.

“Tớ dựa! Làm sao vậy?”

Mấy cái một cây gân đồng bọn, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Đỗ Viễn lải nhải một tiếng: “Tớ cảm thấy gia hòa này hôm nay nội tiết mất cân đối.” Lại tựa như thuận miệng nói, “Vừa nãy tớ thấy sắc mặt cô giáo nhỏ không tốt lắm, một người như vậy về trường học, không biết...”

Lời nói cậu ta còn chưa nói xong, Thiệu Tê đã không kiên nhẫn đánh gãy: “Thật mẹ nó mệt mỏi! Các cậu tiếp tục vui chơi, tớ phải về nhà ngủ ngon.”

Nói xong buông một sấp tiền mặt ở trên bàn, không đợi mọi người phản ứng lại đây, đã tông cửa xông ra.

“Ta dựa gia hòa này rốt cuộc sao lại thế này?”

Đỗ Viễn "lão thần khắp nơi" mà ngồi xuống nói: “Đều nói nội tiết mất cân đối.”

Tiểu Mặc Nhiên sờ sờ đầu: “Không phải là bởi vì không khảo đến Trạng Nguyên khó chịu đi?”

“Muốn hay không lòng tham như vậy a? Liền tính không phải Trạng Nguyên, cậu ấy cũng là đứng thứ hai ở trường học chúng ta, toàn tỉnh ít nhất hơn mười người.”

Đỗ Viễn ghét bỏ mà nhìn nhìn mấy cái người ngu ngốc, vẫy vẫy tay nói: “Được, chúng ta tiếp tục! Dù sao đã có người trả tiền.”

*

Vinh Tuyết uống rượu rất ít, vốn dĩ ở bên học trường học tỷ đã uống lên hai ly bia, mà hai ly kia của Thiệu Tê càng là rượu mạnh hơn bốn mươi độ, tác dụng chậm mười phần, tuy rằng cái ly không tính lớn, cô cũng đã qua mười tám tuổi, nhưng lại thêm hai ly rượu. Nàng mới đi ra KTV chưa lâu, cả người liền có điểm mơ mơ hồ hồ, dưới chân cũng không thể không được bắt đầu lung lay.

Kỳ thật nơi này tới trường học không xa, đi trở về cũng chính là nửa tiếng, nhưng cô cảm thấy trạng thái chính mình, hẳn không nên đi trở về. Cô véo véo lòng bàn tay làm bản thân thoáng thanh tỉnh, đi đến ven đường đuổi tay ngăn lại một chiếc xe taxi.

Vừa mới mở ra cửa sau định ngồi xuống, còn không có đóng cửa, một bóng hình liền mạnh mẽ xông tiến vào.

Thiệu Tê mắt nhìn mặt Vinh Tuyết hơi hơi tái nhợt, đen mặt nói: “Cô uống rượu một người không an toàn, tôi đưa cô trở về.”

Sức lực trên người Vinh Tuyết đang từng chút một phai đi, không có cùng hắn cãi cọ, tùy ý theo hắn đóng cửa phân phó tài xế lái xe.

Xe chạy đến ký túc xá Vinh Tuyết dừng lại, còn không đến mười phút, Thiệu Tê đang muốn xuống xe, lại phát giác người bên cạnh nguyên bản căng chặt thân thể, như đề phòng địch, không biết khi nào đã nhắm mắt ngủ.

Hắn yên lặng nhìn cô vài giây, đem tay nắm lấy cửa xe do dự hạ xuống, chậm rãi buông thấp giọng phân phó tài xế: “Đi cửa phía đông Cẩm Giang.”

“Được rồi.” Tài xế hiểu rõ mà cười cười, cũng học hắn thấp giọng, khởi động xe quay đầu.

Tác dụng rượu mạnh hoàn toàn chậm dần đi lên, lực ý chí Vinh Tuyết rốt cuộc đánh không lại, thẳng đến khi bị Thiệu Tê từ trên xe thật cẩn thận ôm xuống dưới, cũng không có nửa điểm dấu hiệu chuyển tỉnh.

Thiệu Tê cúi đầu nhìn nhìn người trong lòng ngực, tuy rằng cũng không tính toán làm gì, nhưng mang theo một người nữ sinh đi khách sạn, vẫn là do chính mình thích nữ sinh đó, cái loại cảm giác này thật sự có điểm không thể nói tới. Có điểm hưng phấn, giống như còn có chút khẩn trương.

Ngạo tào! Thiệu Tê hẳn lớn như vậy lúc hôm nay lại có khẩn trương!

Hắn hít sâu khẩu khí, nhẹ nhàng đem người ước lượng, tìm cái tư thế ngủ an ổn cho cô ở trong cách tay của chính mình, hướng ngọn đèn huy hoàng tại đường lớn khách sạn đi vào.

Vóc dáng cô không tính cao, khung xương nhỏ, lại còn có hơi gầy, bẻ lên không cần sức lực nhiều. Lần đó ở khu trung tâm thương mại tham gia hoạt động, hắn đã ôm qua cô.

Hắn thích loại cảm giác này.

Ngần ngừn một khoảng cách, ánh mắt hắn vẫn luôn không rời đi khuôn mặt nhân sự vô tri của Vinh Tuyết, bộ dáng sau khi say cùng người hắn gặp qua đa phần đều khác biệt.

Trên mặt không có đồ ửng do say rượu, ngược lại trắng đến không có nửa điểm huyết sắc. Màu da vốn dĩ đã rất trắng, lúc này quả thực cùng tên cô giống nhau, giống như tuyết mùa đông.

Nhìn gương mặt này, trong lòng Thiệu Tê vẫn là có điểm oán khí.

Đêm khuya như vậy ở chung một chỗ, vốn dĩ hắn cảm thấy quan hệ hai người nhất định là đặc biệt. Nhưng không nghĩ tới chờ hắn học bỏ tức kết thúc, cô liền đối với hắn tránh mà không thấy, khi gặp lại phảng phất giống như xem hắn là người xa lạ.

Bạc tinh bạc nghĩa đến quả thực vượt qua tưởng tượng của hắn.

Hắn nhìn không được hướng người đang nhắm mắt hôn mê nhe răng trợn mắt một phen.

*

Đi vào hành lang nơi phục vụ, thoáng thay đổi cái tư thế để có thể lấy một bàn tay, móc ra chứng minh thân phận cùng mấy tờ tiền mặt đưa cho tiểu thư trước quầy phục vụ: “Một phòng hai giường.”

Người trực ban phục vụ là cô gái tuổi trẻ xinh đẹp, lễ phép mà tiếp nhận giấy chứng minh thân phận giúp hắn đăng ký, nhưng khi đang xem đến tuổi tác trên chứng minh thân phận, vẫn là nhìn không được ngẩng đầu nhìn mặt cậu thiếu niên trước mắt.

Xác thật tuổi rất trẻ, cùng mười tám tuổi cũng không khoè đến thế, chỉ là cánh tay hắn đang ôm một cô gái rõ ràng là say rượu, thế nào đều không quá bình thường.

Người phục vụ thử thăm dò hỏi: “Vị tiểu thư này làm sao vậy? Yêu cầu hỗ trợ sao?”

Trên mặt Thiệu Tê lộ ra một tia không kiên nhẫn: “Bạn gái tôi uống say mà thôi, rốt cuộc có phòng hay không?”

Cô gái cười cười: “Có.”

Sau đó làm đăng ký, đem thẻ phòng đưa cho hắn.

Thiệu Tê đem thẻ phòng kẹp vào tay, ôm Vinh Tuyết hướng thang máy đi đến.

Cô gái đứng trước quầy tiền đến đồng nghiệp bên cạnh, thấp giọng nói: “Cô biết không? Cậu thiếu niên khi nãy mới mười tám tuổi, ôm một cô gái thoát nhìn so với hắn lớn tuổi hơn, tôi cảm thấy không giống như là bạn gái. Cô gái kia say đến lợi hại như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Cái tuổi thiếu niên này là gan lớn thật, chuyện gì cũng đều dám làm. Lúc trước nơi này của chúng ta không phải từng có một lần sao? Bất quá vị thành niên, không phán nhiều ít.”

Một cô gái khác cười nói: “Cô thiếu nhọc lòng, dù sao không liên quan chuyện của chúng ta. Hơn nữa cậu con trai nhìn cũng không giống thiếu niên bất lương, ăn mặc rất khỏe mạnh, cũng đã mười tám tuổi, hẳn chính là bạn gái. Hơn nữa nếu không phải bạn gái, cô gái đó cũng không có hại, tuổi trẻ lại đẹp trai, nhiều có lời!”

“Ài! Xem bộ mặt thế giới này đi.”

- HẾT CHƯƠNG 17 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: @fanbaoyuan

Phòng ở tầng năm, ra thang máy, phía tay trái chính là hướng phòng.

Thiệu Tê mở khóa vào phòng, tuy rằng khuỷu tay ôm người cô rất nhẹ, nhưng ôm một đường này, cũng vẫn có điểm cố hết sức, hần nhẹ nhàng đem người đặt trên đầu giường, lắc lắc cánh tay mình, cúi đầu nhìn cô.

Vinh Tuyết nằm ở trên giường hơi hơi động đậy, sau đó xoay người tìm cái tư thế thoải mái, lại ngủ tiếp, đến hô hấp an tĩnh đều thật nhạt nhẽo.

Ngày thường trên mặt cô luôn không có biểu tình gì, thoát nhìn có điểm quanh quệ sơ đạm, nhưng lúc này ngủ rồi, ngũ quan tinh xảo ôn hòa rất nhiều, đặc biệt là khoe mắt đuôi lông mày nhu mỹ, rất có chút nhu nhược động lòng người.

Thiệu Tê đem ba lô vút trên mặt đất, nghiêng đầu trên cao nhìn xuống cô, cảm giận mà nhẹ răng trợn mắt một phen, bỗng nhiên lại cười: "Tính, không cùng em so đo!"

Làm một người trưởng thành mười tám tuổi, hần không nên lòng dạ hẹp hòi quá.

Hần khom người đem giày cô cởi ra, sau đó chui vào buồng vệ sinh, cầm khăn lông ra tới, đem mặt cùng tay cô lau sạch, lại đem người ở trên giường dịch chuyển.

Không biết có phải hay không nằm ở trên giường càng thoải mái, Vinh Tuyết tại đây phiên động yên tĩnh, như cũ không có nửa điểm dấu hiệu tỉnh dậy.

-

Thời tiết tháng sáu, đã tiến vào mùa hè.

Người trên giường mặc áo sơ mi ngắn tay cùng bảy phần quần jean.

Thiệu Tê lau mặt cùng tay cho cô, thấy cô vẫn ngủ đến nhân sự vô tri, ánh mắt ở trên người cô tùy ý tuần tra một phen, không cẩn thận dừng tại chỗ ngực pháp phòng, như là bị bóng lửa giống nhau, ánh mắt chạy nhanh, ngực lại thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy dựng lên.

Hần hít sâu khẩu khí, rốt cuộc không nhịn xuống được, lại lặng lẽ đem tầm mắt di chuyển trở về.

Tuy rằng là nằm thẳng, nhưng bởi vì áo ngủ không cởi bỏ, chỗ pháp phòng vẫn là rất rõ ràng, nút thắt trên áo sơ mi, không biết khi nào đã buông lỏng một cúc, bên trong lộ ra tới một chút nội y sáng màu như ẩn như hiện.

Hô hấp Thiệu Tê bỗng nhiên trở nên có điểm dồn dập.

Hần hơi hơi thở hắt ra, đem tay run run rẩy rẩy duỗi hướng chỗ đấy, một bên chú ý khuôn mặt Vinh Tuyết, một bên dùng ngón tay đem áo sơ mi đẩy ra một chút, sau đó ngừng thở nghiêng đầu xem qua.

Vốn dĩ Vinh Tuyết ngủ đến thâm trầm, rũ tay ở bên người, bỗng nhiên giật giật.

Thiệu Tê dường như cùng gặp điện giật giống nhau, mau chóng đem tay lui về, người cũng từ trên giường nhảy xuống.

Máy mần hần nhanh chân, đạp lên trên sàn nhà bằng gỗ của khách sạn, cơ hồ không có phát ra bất luận cái âm thanh gì. Có tật giật mình mà ghé vào mép giường, đại khí không dám ra, chỉ thật cẩn thận nhìn người trên giường, thẳng đến khi xác định vẫn là trạng thái ngủ say, hần lại mới tay chân nhẹ nhàng bò đi lên trên.

Thở thật mạnh khẩu khí, ánh mắt Thiệu Tê lại lần nữa dừng ở ngực Vinh Tuyết, sau đó thích đáng đem đuôi chính mình trèo lên, run rẩy bàn tay đi qua, gài nút thắt lại cho cô.

Hần chính là chính nhân quân tử.

Nhưng mới vừa gài lại xong, lại dường như nghĩ đến cái gì lẩm bẩm: "Mặc nội y ngủ sẽ không không thoải mái đi?"

Nghĩ nghĩ, lại đem nút thắt áo sơ mi buông ra, sau đó thật cẩn thận nghiêng người Vinh Tuyết, ngón tay sờ đến nút thắt nội y sau lưng cô.

Trong phòng có điều hòa, nhưng đối với hần một chút cũng đều không có nhiệt độ. Động tác vuốt ve này mới một lát, cái trán cùng lòng bàn tay Thiệu Tê đều bắt đầu đổ mồ hôi.

Tuy rằng cách một tầng chất liệu may mặc, nhưng da thịt người con gái xúc cảm rất tốt, hần khó tránh khỏi có điểm tâm viên ý mã, cố gắng thật lớn sức lực, mới miễn cưỡng ngăn cản trong đầu chính mình xuất hiện các loại đồ vật người lớn lung tung rối loạn.

Không đúng, hần đã mười tám a!

Phi phi phi! Rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Trong nhà Thiệu Tê chỉ có ba hần cùng bảo mẫu, đối với loại quần áo của người con gái tự nhiên không hiểu biết.

Cách áo sơ mi hơi mỏng sờ soạng nửa ngày, cũng không cởi bỏ, ngược lại là bởi vì khăn trang, trong đầu chính mình cố gắng chống cự.

Đang lúc hần chuẩn bị từ bỏ, ngón tay ở dưới bỗng nhiên bị cái gì cắn một chút, ần ần phát ra một tiếng vang nhỏ, hóa ra là nút thắt nội y không biết như thế nào lại mở bung.

Hần sững sốt xong mới phản ứng lại đây, thu hồi tay sờ sờ cái trán, thờ thật mạnh khầu khí. Lại chạy nhanh tới buồng vệ sinh, hung hăng vọt nước vào mặt, làm chính mình bảo trì thanh tỉnh, đem đồ vật vừa mới lung tung rối loạn ném đi xa.

Rửa mặt xong lại cầm quần áo cởi ra đi tắm rửa, cũng không mở nước ấm, trực tiếp dùng nước lạnh xối lên đầu.

Nước lạnh đánh vào trên người, làm hần thần thanh khí sáng không ít.

Chỉ là ở trong đó hai phút, bỗng nhiên dường như nghĩ đến cái gì, mang dép lê chạy đến cửa phòng tắm, ghé vào khung cửa hướng trong phòng nhìn, thấy Vinh Tuyết còn an an tĩnh tĩnh nằm ở trên giường, mới lộn trở lại đi tiếp tục.

Sau đó không quá hai phút, lại bò đến cạnh cửa đi xem, phảng phất lo lắng người trên giường giống như sẽ bỗng nhiên biến mất.

Tắm rửa một cái, như vậy lẩn lộn rất nhiều lần.

Bởi vì không mang quần áo để thay, lại không nghĩ mặc lại quần áo dơ đi ngủ, tắm rửa xong liền tùy tiện quần khăn tắm đi ra, đỉnh một thân hơi nước ngời ở bên cạnh Vinh Tuyết, sát một bên tóc nhìn cô không chớp mắt.

Hần nhớ tới lúc trước cô nói xem hần như là tiểu bằng hữu, hần có điểm cảm giận đến nhấn lại cái mũi, sau đó vươn một bàn tay ở trước mặt khoa tay múa chân, khuôn mặt nhỏ kia cùng với bàn tay to lớn của hần còn nhỏ hơn, kêu lớn hơn cái gì chứ?

Nghĩ nghĩ, hần lại tìm được bàn tay đặt ở bên cạnh người cô, cùng chính mình khoa tay múa chân lúc sau, liền đem bàn tay nho nhỏ cầm ở trong lòng bàn tay của mình, cùng bản thân hần một mặt đối lập, quả thực mềm mại không xương.

Thiệu Tê nổi lên ý vui đùa, lại thẳng tắp nằm ở bên cạnh cô, phát giác chính mình so với cô cao hơn một mảng lớn, cả người cô ở kế bên người hần, có vẻ đáng yêu nho nhỏ.

So với hần lớn hơn ba tuổi thì như thế nào?

Trừ bỏ tuổi, nơi nào của hần so cùng cô đều lớn hơn.

Cái nhận tri này, làm trong lòng hần đạt đến thỏa mãn cực đại.

Hần nghiêng người quay đầu, mặt đối mặt nhìn Vinh Tuyết.

Hai người ở giữa chỉ cách khoảng nửa thước, hô hấp lẫn nhau tựa hồ đều quấn quanh ở bên nhau. Thiệu Tê nhìn khuôn mặt trắng nõn, trong lúc ngủ mơ lông mi hơi hơi nhấp nháy, cùng với môi mỏng màu hồng nhạt kia, tìm đập bỗng nhiên lại bắt đầu hỗn loạn lên.

Cơ hồ là không hề ý thức được, hành vi hần đã trước râu rậm tưởng, hướng người trước mặt để sát vào, nhẹ nhàng dán lên mặt môi.

Mềm mại, ấm áp, mang theo một chút mùi rượu say lòng người.

Thiệu Tê ngừng thở, thử thăm dò mút mút, lại duỗi thân đầu lưỡi ra, ở trên đôi môi hơi mỏng kia nhẹ nhàng liếm liếm.

Rõ ràng không có hương vị gì, hần lại cảm thấy giống như rất ngọt.

Rốt cuộc không dám dừng lại lâu lắm, lướt qua liền ngừng, lúc sau thật nhanh chóng lui lại, sau đó đem nghẹn ở ngực một hơi, thật mạnh phun ra.

Thiệu Tê sờ sờ mặt chính mình, bỗng lửa đến lợi hại, không cần soi gương liền đoán được, lúc này khẳng định hồng đến như tôm luộc giống nhau.

Cũng may phòng này trừ bỏ hần cũng chỉ còn cô chưa có tỉnh lại, bằng không quần bách của bản thân chưa kịp trang bị nếu như mà người khác bắt gặp, ném đi sự mất mặt có thể ném đến Thái Bình Dương.

Người trên giường vẫn như cũ vô tri vô giác, sắc mặt cũng y như cũ tái nhợt, chỉ là môi đại khái là vừa rồi bị đụng vào, tựa hồ hồng nhuận một ít.

Thiệu Tê nhịn không được duỗi tay sờ sờ, lăm lăm: "May mắn người gặp được là tôi, bằng không khẳng định bị người ta ăn đến xương cốt đều không dư thừa."

Nói xong câu này, hần bỗng nhiên đánh cái giạt mình, nếu đêm nay hần không có cùng cô lên xe taxi, cô liền như vậy hôn mê ở trong xe taxi, hậu quả thật đúng là không dám tưởng tượng.

Như vậy tưởng tượng, lại cảm thấy có điểm đắc ý, nghĩ chớ cô tỉnh lại muốn tranh công như thế nào, xem cô còn muốn trốn hần hay không?

Vì thế không khỏi chờ mong buổi sáng ngày mai mau nhanh chạy đến.

Cũng đã quên là ai đem người cô chuốc say.

Hắn tự cố mà cười ngây ngô một lát, phát giác ra nhiệt độ điều hòa tỏa khí lạnh, chạy nhanh đem chăn đắp cho Vinh Tuyết, chính mình nhảy đến trên giường bên cạnh, một trận lăn long lóc chui vào trong chăn, duỗi tay đem đèn tắt đi.

Chính là nghĩ đến Vinh Tuyết ngủ ở gần mình nếu có thể giơ tay là với tới chỗ cô, thậm chí còn có thể nghe được cô bình tĩnh hô hấp, hắn cả người liền từ đầu đến chân đều hưng phấn thật sự, nửa điểm buồn ngủ đều không có, những cái ý nghĩ đen tối đó bị hắn đuổi đi thật xa lại toát ra tới, càng nghĩ càng đến không được, thân thể dần dần không nghe sai sử.

Hắn nhìn không được đem tay chui vào bụng dưới, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy đây là đối với cô khinh nhờn, chạy nhanh bắt tay lấy ra, sau đó mông ở trong chăn lăn qua lộn lại, muốn đem những cái đó hình ảnh từ trong đầu đuổi đi đi ra ngoài.

Nhưng mà người đã bực thành tình trạng như con nhộng, vẫn là không làm nên chuyện gì, chỉ có thể chui ra tới, hô hấp thở thật mạnh, lại dùng sức đánh tâm lý chính mình mấy cái, lúc này mới thoáng bình tĩnh trở lại.

Hắn thẳng tắp nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà đen như mực, nghĩ nghĩ, vẫn là duỗi tay đem đèn bàn mở lên, duỗi cổ hướng Vinh Tuyết bên kia nhìn qua.

Cô vẫn như cũ ngủ đến vô tri vô giác, thoát nhìn yên bình nhã nhặn lịch sự, cùng hắn xao động bất an hoàn toàn bất đồng.

Thiệu Tê chân trần xuống đất, ngồi xổm bên mép giường cô, lẳng lặng mà nhìn cô một lát, rốt cuộc tâm ngứa khó nhịn, nhìn không được tiến lên hôn mặt cô vài cái như chuồn chuồn lướt ở trên nước, sau đó có tật giật mình chạy nhanh nhảy trở về.

Như thế lặp lại, cuối cùng khi hắn lại trở lại trên giường, thế nhưng cũng lăn lộn ra buồn ngủ, rốt cuộc là bất tri bất giác đã ngủ.

-

Vinh Tuyết sinh hoạt quy luật, buổi sáng mỗi ngày không đến 7 giờ, đồng hồ sinh học tự nhiên gọi cô tỉnh lại. Nhưng mà đêm hôm qua bởi vì uống xong rượu, đồng hồ sinh học hoàn mỹ bãi công, một giấc ngủ đến đại hừng đông mới từ từ chuyển tỉnh.

Cô chậm rãi mở to mắt, say rượu đau đầu, làm cô không có lập tức phản ứng lại đây bản thân ở nơi nào, nhất thời còn tưởng rằng chính mình ở ký túc xá.

"Tỉnh?"

Một đạo giọng nam truyền đến, cô sợ tới mức giật mình một cái, không thể tưởng tượng mà quay đầu, nhìn đến là Thiệu Tê một mặt nhân tiện mang theo ý cười.

Thiệu Tê tỉnh lại liền xuống giường ngồi xổm bên cạnh nhìn cô, nhìn mau nửa tiếng, rốt cuộc chờ đến cô mở mắt.

Bởi vì vừa mới chuyển tỉnh, trên mặt Vinh Tuyết là một mảnh mê mang nhập nhèm, khó được thoát nhìn có chút tính trẻ con. Thiệu Tê trước nay không thấy qua loại bộ dáng này, chỉ cảm thấy đáng yêu, nhìn không được tiến lên hôn cô một chút.

Một nụ hôn nhẹ nhàng bằng quơ này làm Vinh Tuyết hoàn toàn thanh tỉnh, cô cơ hồ là hoảng sợ mà ngồi dậy, sau đó nhanh chóng nhìn quanh xuống bốn phía.

Liền tính kinh nghiệm cuộc sống cô bản cùng, cũng nhìn ra được đây là phòng khách sạn. Cô nỗ lực làm chính mình bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Thiệu Tê đứng lên trần trụi nửa người trên.

Hắn cười khanh khách nói: "Em ngày hôm qua..."

Câu nói kế tiếp còn chưa nói ra tới, Vinh Tuyết đã một phiến bạt tai lại đây.

Một tiếng thật vang dội.

Thiệu Tê nháy mắt ngốc tại chỗ.

Vinh Tuyết không nói một lời nhảy xuống giường, từ từ đầu giường cầm túi xách của mình, lấy di động ra, bay nhanh ấn xuống ba con số.

Động tác liền mạch lưu loát, không có bất luận cái kinh hoảng thất thố gì, bình tĩnh đến không thể tưởng tượng.

Thiệu Tê rốt cuộc từ trong ngờ ngẩn hoàn hồn, ý thức được đây số cô định gọi, chạy nhanh đem di động của cô đoạt lại đây ấn xóa, thẹn quá thành giận quát: "Em làm gì?!"

Vinh Tuyết nhưng thật ra không bị hắn dọa đến, nhưng cũng không cùng hắn tranh đoạt, sau khi say rượu ý thức tri độn dần dần trở về vị trí cũ. Liền tính cô không có trải qua, nhưng dựa vào trực giác cùng y học sinh thường thức, ở ngay lúc này cũng có thể cảm giác ra chính thân thể mình cũng không có bị xâm phạm quá.

Thần sắc cô bình tĩnh mà nhìn về thân hình thiếu niên phía trước mặt cô, hắn gắt gao cầm di động của cô, hai mắt đỏ bừng nhìn cô, không biết là phần nộ,

ủy khuất, vẫn là khiếp sợ.

Thiệu Tê quả thực không thể tin được cô vừa mới phản ứng. Liên tính là hiểu lầm, đánh hấn một bạt tai cũng liền thôi, nhưng thế cô cái gì cũng chưa hỏi liền phải báo nguy.

Cô xem hấn là cái gì?

Một người hoàn toàn không cần mang theo nhân tố tình cảm đối đãi người xa lạ?

Tối hôm qua đối với buổi sáng hôm nay sở hữu khát khao, bỗng nhiên liền biến thành một hồi chế cười.

Vinh Tuyết thấy hấn chỉ gắt gao nhìn chăm chăm chính mình không ra tiếng, rốt cuộc vẫn là mở miệng trước: "Sao lại thế này? Tôi như thế nào lại ở chỗ này?"

Sau một lúc lâu, Thiệu Tê mới muộn thanh đáp: "Em tối hôm qua uống say ở trên xe taxi ngủ rồi, tôi kêu em không tỉnh, chỉ có thể mang em tới khách sạn."

Hấn có nói dối một chút, kỳ thật là hấn cố ý không kêu cô.

Mây Vinh Tuyết nhần lại, ký ức bắt đầu thu hồi, giống như tối hôm qua trên xe taxi, lúc sau bởi vì hấn đi theo chính mình cùng nhau lên xe, cảm giác say đột kích, cô cũng liền không cố ý giẫy giụa, tùy ý chính mình ngủ rồi.

Tuy rằng cũng không tính toán cùng hấn có bất luận cái gì mất mát gì, nhưng mặc dù là đêm khuya như vậy cùng nhau đồng hành trải qua, tiềm thức cô có đối với hấn có phần tin cậy.

Nhưng cô không tin chuyện hấn kêu cô mà không tỉnh, thực hiển nhiên mang cô tới khách sạn, chính là gia hỏa này vì cố ý, cho dù hấn cũng không có làm cái gì cô.

Không đúng, cũng hoặc là kỳ thật đã làm một ít cũng không tính hành vi quá phận, rốt cuộc vừa mới vừa tỉnh dậy, hấn liền thò qua tới hôn cô một chút.

Tự nhiên mà làm vậy khiến cô hoài nghi, hấn đã trải qua cái gì đó rất nhiều.

Cô bình tĩnh nhìn về phía hấn, quả nhiên thấy thần sắc hấn có chút trốn tránh.

"Tôi có phải hay không hấn là cảm ơn cậu?" Cô lấy lại di động trong tay hấn, đập thanh mở miệng.

Thiệu Tê vốn dĩ căng chặt biểu tình, hơi hơi hòa hoãn, cười nói: "Đây là tôi nên làm."

Vinh Tuyết tà mắt liếc hấn một cái: "Tối hôm qua chuốt tôi uống say cũng là cậu nên làm?"

Thiệu Tê bị nghẹn một chút, ngượng ngùng cười cười: "Tôi là do nhìn thấy không thể hiểu được tại sao em trốn tôi, có điểm sinh khí." Tạm ngừng, lại chạy nhanh chịu thua, "Thật xin lỗi tôi sai rồi!"

Tuy rằng to gan lớn mật dám mang một cô gái say rượu tới khách sạn thuê phòng, nhưng Vinh Tuyết không thể không thừa nhận, hấn cái dạng này thoát nhìn giống như là thiếu niên trong sáng vô tội.

Trong sáng thiếu niên ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: "Cô giáo nhỏ... Không, Vinh Tuyết, em vì cái gì muốn trốn tôi a?"

Hấn hỏi như là điều đương nhiên, giống như nếu Vinh Tuyết trốn hấn thật sẽ là một sự kiện không thể tưởng tượng được.

Vinh Tuyết không muốn lại cùng hấn dây dưa, bước xuống tùy tay cầm quần áo mặc vào, lại cầm lấy túi xách chỗ tủ đầu giường, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Thiệu Tê nóng nảy, vội không ngừng đuổi theo trước ngăn lại cô: "Ai! Em như thế nào không nói lời nào liền đi a?"

Vinh Tuyết hờ hững mà nhìn hấn, gần từng chữ: "Thiệu Tê, cậu ở ban phụ đạo chương trình học đã kết thúc, tôi và cậu cũng liền không hề có bất luận cái gì quan hệ. Tôi không có nghĩa vụ đáp ứng lại cậu bất luận cái sự việc gì, vì cậu làm bất luận cái chuyện gì, cái đáp án này cậu cảm thấy có được không?"

Thiệu Tê ngẩn ngơ ra, có chút không thể tin tưởng mà nhìn về phía cô: "Em có ý tứ gì?"

Vinh Tuyết nói: "Tôi cảm thấy cậu thi đại học đạt 680 điểm lấy chỉ số thông minh này của cậu hấn là không khó lý giải được lời tôi nói."

Đã không có ràng buộc quan hệ công tác của cô, cô rốt cuộc có thể không cần trái lương tâm mà ứng phó một cái tiểu nam sinh. Ngờ khi cô thực đông cứng, có lẽ đối với một người nam sinh mười tám tuổi quá mức tàn nhẫn, nhưng mà cô thật đến không có nhiều tâm tư cùng hứng thú lại cùng hấn dây dưa như vậy nữa.

Thiệu Tê nhũn mảy, hiển nhiên đối loại phản ứng này của cô rất kinh ngạc: "Em là nói tôi và em chính là quan hệ ở ban phụ đạo, về điểm này chờ giờ dạy học tôi kết thúc, chúng ta liền không còn có bất luận cái gì quan hệ, em sẽ không gặp lại tôi?"

Vinh Tuyết không chút do dự gật đầu, lại bổ sung nói: "Chúng ta vốn dĩ là không có bất luận cái quan hệ gì."

Thiệu Tê ngẩn ra hạ, giận cực phản cười: "Em ngầm đồng ý tôi mỗi ngày buổi tối đưa em về trường học, ngầm đồng ý tôi gửi tin nhắn ngủ ngon cho em, cùng tôi hai người ăn cơm xong, đi đến nhà tôi nướng BBQ, đưa qua cho tôi quà tặng. Sau đó hiện tại nói cho tôi, chúng ta vốn dĩ là không có bất luận cái quan hệ gì, học bỏ tức một đợt kết thúc, dứt khoát trực tiếp thành người xa lạ. Cô giáo nhỏ, em vui đùa tôi đâu?"

Hắn đương nhiên biết vô luận là đưa cô về trường học hay là gửi tin nhắn, kỳ thật đều là hành vi hắn đơn phương, đến nỗi ăn cơm, kỳ thật cũng liền như vậy một lần, đi nhà hắn nướng BBQ cùng tặng quà, cũng bất quá là do hắn yêu cầu xuống, đối với thành tích hắn khen thưởng, quà tặng kia cũng chính là quyền dành cho ôn thi đại học.

Nhưng bỗng nhiên cô nói chuyện cùng hắn phân rõ giới hạn này, phần nộ đến cực điểm, cho nên cần quấy cũng muốn đem quan hệ hai người trộn lẫn ở bên nhau.

Như vậy chỉ trích, làm Vinh Tuyết vừa mới lãnh ngành cùng quyết đoán, bỗng nhiên trở nên nguy ngập nguy cơ, nhất thời lại có điểm nói không ra lời.

Cô không thể không thừa nhận sự việc ngay tại đây, cô không có nắm chắc như vậy, bởi vì biết rõ những hành vi đó của một nam sinh có cái ý nghĩa gì, nhưng cô lại bởi vì không nghĩ ảnh hưởng chính mình được phân ban không dễ gì kiêm chức, cũng muốn trợ giúp Trần lão sư, cho nên không có lựa chọn trực tiếp cự tuyệt. Thậm chí đúng như theo lời hắn nói, vẫn luôn ngầm đồng ý.

Cô không thể không thừa nhận, loại hành vi này của chính mình, kỳ thật có chút đáng giận. Giống như là cũng không thích, lại cố ý cho người ta ảo giác treo hy vọng.

Cô cũng không phải không biết, loại ngầm đồng ý này rất có thể sẽ làm một nam sinh mười bảy tuổi hiểu lầm.

Hiển nhiên, Thiệu Tê đã hiểu lầm.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trầm mặc một lát, mới thấp giọng mở miệng: "Tôi cảm thấy đó là ở chung bình thường, nếu nói làm cậu có cái gì hiểu lầm, tôi xin lỗi."

"Bình thường?" Thiệu Tê câu môi cười, hầy còn mang theo hơi thở thiếu niên, nổi lên một tia tà khí, sau đó tới gần cô, "Cho nên em cảm thấy hiện tại cũng bình thường sao?"

Vinh Tuyết lui ra phía sau một bước, mày hơi hơi nhíu lại: "Thiệu Tê ——"

Đôi tay Thiệu Tê chống đỡ trên tường, đem cô vòng trong người trước: "Vinh Tuyết, em hẳn là sớm biết rằng tôi thích em. Không biết cũng không sao, bây giờ đã biết cũng không muộn."

Hắn bản chất ngang ngược tại đây một khắc không chút nào che dấu mà bày biện ra tới.

Hơi thở nam sinh nóng rực ập vào trước mặt, mang theo mùi vị thanh xuân xâm vào.

Vinh Tuyết tuy rằng nỗ lực không cho cảm xúc chính mình lộ ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn là không chế không được nhảy đến lợi hại, thậm chí không dám cùng ánh mắt hắn đối diện.

Mặt cô vô biểu tình, đem tay hắn đẩy ra, nhanh chóng đi ra ngoài, muốn thoát đi loại hoàn cảnh nan giải này lại không biết làm sao.

Nhưng vừa mới mở cửa phòng ra, Thiệu Tê liền từ phía sau đuổi theo, giữ chặt cánh tay của cô: "Còn chưa nói rõ ràng, không chuẩn đi!"

"Tôi không có gì để nói, cậu buông tôi ra."

Thiệu Tê giữ chặt một cánh tay cô, dựa vào cạnh cửa, mặt dày mày dạn nói: "Tôi càng không buông."

"Cậu buông ra!"

"Không!"

Vinh Tuyết nhắm mắt hít sâu khẩu khí, quay đầu bình tĩnh nhìn hắn, không nói một lời.

Bởi vì cách xa nhau rất gần, cô không có nheo đôi mắt lại.

Thiệu Tê mới phát giác đôi mắt cô rất lớn, cặp mắt đen kịt bình tĩnh kia lộ ra một cổ tử xem thường, như là đang xem một cậu thiếu niên buồn cười.

Hắn bị ánh mắt này nhìn đến có chút khiếp sợ, đang muốn mở miệng phô trương thanh thế, bàn tay Vinh Tuyết không bị nắm còn lại bỗng nhiên duỗi lại đây, đem khăn tắm hắn khóa lại bên hông một phen kéo xuống.

Hắn sáng nay bỏ dậy lại tắm rửa một cái, liền tùy tiện bọc cái khăn tắm, bên trong cái gì cũng chưa mặc. Khăn tắm bị lôi đi, sẽ hoàn toàn lộ ra thể.

Mà lúc này hần đứng ở cửa, tùy thời khả năng sẽ có người xuất hiện.

Thiệu Tê da mặt lại mỏng, dáng người của chính mình tự tin nhất, cũng làm không muốn người lạ bàn tán.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa bị cô tới kéo ra như vậy, hần chạy nhanh buông tay đi che đậy bộ vị trọng điểm, mà Vinh Tuyết nhân dịp này cầm khăn tắm bay nhanh rời đi.

Thiệu Tê tức giận đứng ở cửa dậm thẳng chân, mơ hồ nghe được bên cạnh có tiếng người truyền đến, chạy nhanh chui vào phòng.

Vinh Tuyết chui vào thang máy, nhìn thấy không ai truy đuổi đến đây, mới dựa vào thang máy thở thật mạnh khẩu khí, lại có chút bức bối mà xoa xoa cái trán có chút phát đau.

Khi ra thang máy, đứng lúc đi lau dọn đẩy xe con ở cửa nhà kho tiến vào, cô đem khăn tắm tùy tay ném ở trên xe, vội vàng rời đi đường lớn.

- HẾT CHƯƠNG 18 -

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ediit: @fanbaoyuan

Bởi vì mùa thi đã kết thúc, hai ngày nay ký túc xá người đã lục tục rời đi, Vinh Tuyết trở về lúc sau, mới phát giác tối hôm qua Giang Ngưng cũng đã về nhà, ký túc xá chỉ còn lại có cô một người.

Kỳ thật không cần chờ đến kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, ngày thường rồi tới cuối tuần, cũng thường xuyên là loại tình huống giống vậy.

Ký túc xá bốn người hai người có bạn trai, đã sớm ở bên ngoài cộng trúc tổ ấm tình yêu, chỉ có ngày thường đi học mới ở ký túc xá, cô và Giang Ngưng quan hệ tốt nhất nhưng thật ra cô cùng với bối cảnh cô ấy không giống nhau lắm, cô ấy lại là người ở đây, cuối tuần thông thường liền trở về nhà.

Rời nhà hơn hai năm, tại đô thị lớn xa lạ này, vì việc học, vì sinh hoạt và cũng vì con đường phía trước nên phải lao tâm lao lực, sớm có thói quen một người quay đi quay lại vội vàng, Vinh Tuyết rất ít phân ra tâm tư vì sao đến giờ này mình vẫn còn cô đơn thương xuân thu buồn.

-

Cũng không biết có phải sáng sớm trải qua bình hoang mã loạn hay không, đầu lại còn ần ần làm đau, tùy tiện rửa mặt lên giường, lắng nghe ký túc xá yên tĩnh, nửa điểm buồn ngủ đều không có, nhưng thật ra có loại hư vô buồn bã sau khi say rượu tỉnh lại.

Điện thoại nằm bên gối đầu bỗng nhiên vang lên, cô cảm lấy mắt nhìn, không ngoài dự đoán chính là Thiệu Tê.

Cô giờ điện thoại, ngo ngắ nhìn dây số trên màn hình lập lờ mà cào cào lên đó, bỗng nhiên đối chính mình sinh ra một tia chán ghét.

Kỳ thật cậu thiếu niên này có cái gì sai đâu? Cái gì sai đều không có.

Hần chưa từng có đối cô làm ra bất luận hành vi gì quá phận, cho dù là tối hôm qua bởi vì phát hiện cô cố tình tránh né hần, sinh khí đến làm cô uống lên hai ly rượu mạnh, sau đó mang cô đi khách sạn cũng đã không làm chuyện gì với cô. Mà lúc trước những hành động thân mật đó, tuy rằng là hần chủ động, nhưng bất quá chính là do cô ngầm đồng ý, mới có thể làm hần đương nhiên được một tác lại muốn tiến một bước? Đương nhiên mà hiểu lắm quan hệ bọn họ sớm đã vượt qua mức bình thường sao?

Điện thoại vang lên thật lâu, đại khái là nhìn ra cô sẽ không nghe máy, mới rút cuộc dừng lại. Nhưng là tiếng chuông vừa mới ngừng lại, một tin nhắn liền tiến vào.

Thiệu Tê: *Thật xin lỗi! Tôi biết là tôi hiểu lầm. Tôi muốn gặp em, em đừng không để ý tới tôi a!*

Vinh Tuyết nhìn chằm chằm cái tin nhắn kia trong chốc lát, do dự một chút, vẫn là gõ một hàng chữ gửi qua: *Cậu với tôi mà nói chính là một học sinh ưu tú tôi được quen biết ở lớp học bổ túc, chúc mừng cậu thi cử thành tích tốt, về sau chúng ta không cần liên lạc, để tránh tạo thành hiểu lầm cùng bối rối không cần thiết.*

Gửi tin nhắn đi qua xong, cô nhìn chằm chằm điện thoại ngắ ra một lát, sau đó đem dây số Thiệu Tê kéo đen.

Lúc này Thiệu Tê đã về đến nhà, sau khi gửi tin nhắn kia, sau liền ôm điện thoại chờ. Nhìn thấy màn hình chợt lóe, nhanh chóng ấn vào xem.

Nhưng mà không nghĩ tới nhận được chính là một cái tin nhắn không có nửa điểm tình cảm sắc thái như vậy, xa lạ đến phảng phất như hắn là một người gặp qua đường.

Có lẽ đối với cô tới nói, hắn cũng chỉ là một cái râu ria của người qua đường.

Hắn có điểm bức bối mà hừ một tiếng, cũng lười gửi tin nhắn tiếp, trực tiếp gọi điện thoại đi qua, nhưng mà trong điện thoại truyền đến lại là giọng nữ máy móc lạnh băng: "*Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được*".

Hắn không thể tin tưởng nổi mà gọi lại hai lần, vẫn là phản ứng giống nhau.

Đây là trực tiếp bị kéo đen?

Thiệu Tê tức giận từ trên giường dậm mạnh một phát, đem điện thoại hung hăng nện ở trên mặt đất.

Động tĩnh lớn của hắn kinh động đến ba Thiệu vừa mới đi công tác trở về, gõ gõ cánh cửa khép hờ, sau đó đẩy ra: "Làm sao vậy? Con trai."

Thiệu Tê mắt nhìn ba mình, rề rà nói: "Không có việc gì!"

Ba Thiệu nhũn mày, thấy được điện thoại trên mặt đất bị quăng vỡ thành hai nửa: "Đem điện thoại đều quăng vỡ, còn không có chuyện? Rốt cuộc làm sao vậy?"

Thiệu Tê bức bối rống lên một tiếng: "Đã nói không có việc gì, ba có phiền hay không?"

Ba Thiệu không để bụng mà cười cười: "Có cái gì phiền nào liền nói cho ba, ba có thể giúp con cùng nhau giải quyết a!"

Thiệu Tê nhìn ông ấy một cái, tức giận nói: "Con từ nhỏ đến lớn ba đều lo đi công tác, ba có thể giúp con giải quyết cái gì? Còn có, con đã mười tám tuổi, đừng luôn một bộ ngữ khí nói chuyện với trẻ con."

Ba Thiệu hậm hực sờ sờ cái mũi, cười nói: "Con liền tính là tám mươi tuổi, cũng là con trai ngoan của ba a!"

Thiệu Tê không tâm tư phản ứng ba hắn, bức bối hướng trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ Vĩnh Tuyết tránh né cùng lãnh đạm, tâm tình loạn đến lợi hại.

Rõ ràng hơn nửa năm khi trước, tại đoạn lộ trình đồng hành đưa cô về ký túc xá, ở chung hòa hợp, trò chuyện với nhau thật vui -- được đi, tuy rằng là hắn nói tương đối nhiều.

Nhưng cho dù quan hệ hai người không có như hắn suy nghĩ, chỉ cần một chút tồn tại sẽ phá áy nỡ, nhưng cũng không đến mức tuyệt tình như vậy đi? Kết thúc học bỏ tức liền tránh mà không thấy, còn kéo đen hắn.

Hắn đương nhiên biết, chính mình đây là bị cự tuyệt.

Nhưng mà hắn đi qua mười tám năm cuộc đời, lần đầu thích một cô gái, căn bản tưởng tượng không ra chính mình sẽ bị người ta cự tuyệt, hơn nữa vẫn là rõ ràng từng có tiếp xúc thân mật, để sau này không có lối thoát cự tuyệt.

Trừ bỏ tức giận, hắn càng cảm thấy hoang đường đến không thể tưởng tượng.

Cô tại sao có thể như vậy?

Sao lại có thể như vậy?

Ba Thiệu từ trước đến nay rất tôn trọng không gian riêng tư con trai, thấy chính mình bị công khai làm lo, lúc sau cũng không tức giận, đành phải tức giận hỏi: "Con trai, lão sư ở trường học gọi điện thoại tới hỏi chuyện nguyện vọng, con muốn báo danh trường học nào, học chuyên ngành gì?"

"Không có."

Ba Thiệu trù trù khóe miệng: "Vậy con hãy suy nghĩ thật nhanh, mấy ngày này là phải điền nguyện vọng, nếu quyết định không được, thì báo vào chuyên ngành tài chính, theo ba của con ở cái ngành sản xuất này còn có thể làm đến mười năm sau."

"Biết rồi biết rồi!" Thiệu Tê không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay, ý bảo ông ấy đi ra ngoài.

Hắn đại khái là học sinh mũi nhọn loại khá lập dị, tuy rằng thành tích rất tốt, cũng coi như được nhiệt tình yêu thương với học tập, nhưng chưa bao giờ giống những người khác, là bởi vì có sẵn mục tiêu tận sức phấn đấu. Hắn bắt quá là cảm thấy chinh phục bài tập cùng thi cử, có cảm giác thành tựu, cũng có thể thỏa mãn hư vinh nông cạn trong lòng hắn.

Hắn sống đến mười tám tuổi, trước nay không nghĩ tới tương lai chính mình muốn làm cái gì, hoặc là có nghĩ tới, nhưng là không nghĩ ra đáp án.

Ở người khác nhìn thấy, nam sinh như hắn đây, cuộc sống đã được xưng với hoàn mỹ vô khuyết, cho dù gia đình của hắn có một chút khuyết điểm nhỏ,

cũng đủ để ba hấn sáng tạo dùng vật chất điều kiện cùng cung chiều tới đèn bù.

Ngay cả chính hấn có đôi khi cũng cho rằng là như thế.

Cũng không biết vì sao, lại luôn có những hư không cùng mê mang không hiểu được thường hay nhảy ra tới.

Hấn yêu thích sự tự do, sinh hoạt nhìn như muôn vẻ nhiều màu, nhưng đại khái bởi vì luôn có được quá dễ dàng, cho nên đối bất luận cái sự hứng thú gì cũng đều chỉ thường thôi. Vô luận là một lần thành tích tốt hoặc là sự việc gì đó mang đến sung sướng cùng hưng phấn, thông thường cũng là có thể duy trì trong thời gian rất ngắn, bao gồm lần thi đại học 680 điểm kia.

Nếu tính, làm hấn liên tục nhiệt tình dài nhất, đại khái chính là tất cả chuyện liên quan đến Vinh Tuyết.

Mỗi ngày đối với buổi tối nhìn đến cô liền chờ mong, quá trình mỗi lần tan học đưa cô về ký túc xá giai đoạn đó tâm tình nhảy nhót, nếu không được thấy cô, liền mất đi hứng thú, đi học ngược lại càng ngày càng thường xuyên như không biết mệt. Thế cho nên sau khi chương trình học kết thúc, trường học tập trung ôn tập hơn một tháng, mỗi lần học tập lại phiền lại mệt, chỉ cần nghĩ rất nhanh là có thể gặp lại cô, sẽ giống như lập tức được tiêm máu.

Hấn đem hết thầy đều nghĩ đến đương nhiên, cho nên trước nay không nghĩ tới, cô sẽ né tránh hấn.

Không nghĩ tới cô chỉ là đem hấn coi như người Giáp qua đường.

Ba Thiệu sau khi rời khỏi đây, trong phòng hồi phục lại yên tĩnh.

Tức giận không cam lòng qua đi, Thiệu Tê rất nhanh liền như bom khí bóng cao su giống nhau, một cỗ vô lực nhụt chí này lên tới.

Nghĩ đến Vinh Tuyết thái độ lạnh nhạt cùng ngữ khí kia, hấn không thể không tiếp thu một cái hiện thực, cô đối với chính mình xác thật không có bất luận cái ý tưởng gì, thậm chí đem hấn đối tâm tư cô, trở thành bối rối.

Cái nhận thức này làm Thiệu Tê vừa mới mười tám tuổi thập phần ảm đạm.

Ở trên giường nằm trong chốc lát sau, hấn như cá chép lộn mình từ trên giường ngồi dậy, sau đó đi đến trước gương tú quần áo, ngắm nhìn bản thân.

Chính mình rõ ràng thông minh lại lớn lên đẹp trai, bất quá chính là so cô nhỏ hơn ba tuổi, bị nam sinh như vậy thích, như thế nào sẽ không bối rối đâu?

Nếu là đối thành nữ sinh ở lớp học bọn họ, còn không phải rất cao hứng a.

Nhưng mà tự mình an ủi cũng không có làm tâm tình hấn chuyển biến tốt đẹp.

Hấn nghĩ nghĩ, ngồi vào bàn học mở ra máy tính, click mở trang web, ở thanh tìm kiếm gõ vào một hàng chữ: Làm sao để theo đuổi nữ sinh lớn hơn chính mình ba tuổi?

Xem! Vấn đề này rất nhiều người hỏi đến, kết quả xuất hiện thật nhiều điều.

Hấn nhấn vào một câu, đáp án hoa hòe loè loẹt, ấn tượng nhất là câu nữ hơn ba tuổi ôm gạch vàng, nhưng do không có một cái có trứng để dùng.

Còn có đáp án quả thật chính là giới nước lã, tỷ như nói tâm lý nữ sinh vốn dĩ so với nam sinh lớn ba tuổi, nếu là tuổi thực tế đã lớn hơn ba tuổi, tâm lý tuổi liền lớn hơn sáu tuổi.

Hấn nghĩ đến khuôn mặt Vinh Tuyết hiện lên vẻ sơ đạm, cùng với cảnh tượng ở khách sạn mặt không đổi sắc đem khăn tắm trên người hấn kéo xuống. Giống như vốn dĩ so tuổi tác càng thành thực hơn.

Cái nhận thức này làm hấn không khỏi rung mình một cái, chạy nhanh đem trang web máy tính tắt đi.

Cái gì chỉ là vui đùa!

Thiệu Tê ảo não xoa xoa tóc, dịch đến trước gương ngắm nhìn tiếp.

Hấn kỳ thật cũng rất thành thực đi?

Không sai, chính là như vậy.

-

Vinh Tuyết mấy ngày nay trừ bỏ giữa trưa đi múc nước mua com, sẽ nhất định không ra cửa.

Buổi chiều trung tâm bên kia gọi điện thoại tới, nói kiêm chức kỳ nghỉ hè có hai cái lựa chọn cho cô, một cái là đi học ở bên này, một cái khác là theo hình thức trại hè ở vùng ngoại thành.

Cô vốn là cảm thấy ở tại trường học càng thuận tiện, nhưng nghĩ đến Thiệu Tê, lại có điểm dao động. Lấy hấn khẳng định là sẽ đi hai trường học kia ở

Đế Đô. Cậu thiếu niên hơn mười mấy tuổi vốn dĩ nhiệt tình chính là tới cũng nhanh mà đi cũng lẹ, chờ thêm kỳ nghỉ hè này qua, hẳn đi đến trường học mới, nói vậy cũng liền sẽ đem mình thật mau vút đến trên chín tầng mây.

Cho nên chỉ cần nghỉ hè này không cần gặp mặt hẳn, tất cả tự nhiên sẽ nhạt dần.

Nhưng vì trốn một tiểu nam sinh, lựa chọn đi trại hè ở vùng ngoại thành, giống như chính mình đã bị Thiệu Tê ảnh hưởng vậy.

Cô làm việc từ trước đến nay mình xác kiên định, đại khái cũng do là sự việc gần đây, vẫn luôn xử lý đến có chút ướt át bản thủ, ngay cả bản thân đều có chút khinh bỉ.

Cô đang do dự, ký túc xá có người gõ cửa. Lúc này đã tám giờ hơn, cũng không biết là ai.

Cô đứng dậy mở cửa, khi ngẩng đầu nhìn đến người đứng ở cửa, từ trước đến nay cô không mừng hiện ra sắc thái, cũng cả kinh sắc mặt đại biến.

"Cậu làm sao đi lên được?"

Đây là ký túc xá nữ sinh, đừng nói là nam sinh, chính là nhìn đến gương mặt xa lạ, quản lý ký túc xá cũng sẽ ngăn lại hỏi một câu. Nhưng hẳn lại công khai đứng ở cửa chính mình.

Quan trọng nhất là, hẳn làm sao biết mình ở phòng nào của ký túc xá?

Thiệu Tê nhìn cô: "Tôi nói với quản lý ký túc xá tôi là em họ của em, mới cho tôi lên đây. Lúc trước tôi đưa em trở về, nhìn thấy em ở ban công, cho nên biết em ở phòng này."

Cô hỏi ra cũng không hỏi ra vấn đề, hẳn cùng nhau cho cô đáp án.

Vinh Tuyết nhắm mắt hít sâu một hơi, làm bản thân bình tĩnh: "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?"

Đôi mắt Thiệu Tê lướt qua đỉnh đầu cô hướng bên trong cánh cửa ngó ngó: "Ký túc xá em không có ai đi? Muốn đứng ở chỗ này nói sao? Tôi là không ngại bị người khác vây xem."

Trường học còn có chút kỳ thi chuyên nghiệp chưa kết thúc, lúc này ký túc xá còn dư không ít người.

Vinh Tuyết do dự một lát, vẫn là nghiêng người cho hẳn vào cửa.

Thiệu Tê tò mò đánh giá ký túc xá nhỏ nhỏ của nữ sinh.

Thân hình hẳn cao lớn một người đứng ở chính giữa, lập tức ký túc xá có vẻ chật chội nhỏ hẹp hơn nhiều.

Vinh Tuyết đứng ở bên cạnh người hẳn, nhú mồm nói: "Thiệu Tê, tôi cảm thấy những gì tôi muốn nói đều đã nói rõ ràng, cậu như vậy thật sự làm tôi rất bối rối."

Thiệu Tê quay đầu nhìn cô: "Lúc trước em nói qua có một số việc thi đại học về sau liền có thể suy xét."

"Đó là chuyện của cậu, cùng tôi không quan hệ."

Thiệu Tê kỳ thật là điển hình cậu ấm bị chiều hư, tính tình khó nắm bắt, thuộc về loại tùy hứng một chút. Đại khái sở hữu tính tình tốt liền cũng dừng ở trên người cô, nghe cô ngữ khí lạnh đậm, khó được không có sinh khí, chỉ trầm mặc một lát, thỉnh thoảng hỏi: "Em có bạn trai sao?"

Vinh Tuyết thoát sừng sốt, lắc đầu.

Thiệu Tê lại hỏi: "Vậy em đã có người yêu thích sao?"

Vinh Tuyết vẫn là lắc đầu.

Thiệu Tê mỉm cười: "Chuyện đó không phải nói là có thể. Trước kia bởi vì thân phận chúng ta không thích hợp, tôi lại gặp phải thi đại học, em không nghĩ tới chuyện này là rất bình thường. Nhưng hiện tại thì có thể suy nghĩ, không chỉ mỗi tôi có thể mong muốn, em cũng có thể suy nghĩ. Chúng ta quen biết lâu như vậy, con người của tôi ra sao, em hẳn vẫn rất hiểu biết. Dù sao em cũng không có bạn trai, vì cái gì không thể suy xét tôi? Tuy rằng tuổi của tôi so với em nhỏ hơn một chút, nhưng lập tức cũng vào đại học, hơn nữa tôi cảm thấy tôi còn là rất thành thực."

Vinh Tuyết nghe hai chữ thành thực từ trong miệng một thiếu niên nói ra, không biết có phải nên cười một tiếng hay không, xem biểu đạt của hẳn không cho là đúng.

Bất quá cô rốt cuộc không làm như vậy, chỉ là bình tĩnh nói: "Thiệu Tê, không phải muốn làm cái gì, người khác phải cùng cậu làm, thế giới này không phải vây quanh bên cậu."

"Ý tôi không phải như vậy." Thiệu Tê sừng sốt hạ, ấp úng, "Tôi chính là... chính là thích em, muốn theo đuổi em. Tôi cũng không kêu em lập tức đáp ứng tôi, chỉ là không kéo đến tôi, đừng trốn tôi, ít nhất cho ta một cơ hội, cũng... cho chính mình một cơ hội."

Ở trong từ điển của Thiệu Tề, không có từ ngữ thẹn thùng khiếp đảm, hẳn từ trước đến nay trực tiếp vạch trắng ra, nhưng khi hắn nói ra mấy chữ tôi thích em, trên mặt hắn vẫn là nhin không được thoáng hiện lên một tia xấu hổ.

So sánh với người khác được thoải lộ, cô lại trước sau không dao động, thậm chí ngay cả biểu tình đều không có gì biến hóa.

Vinh Tuyết bắt đầu dĩ mà lắc đầu: "Thiệu Tề, tôi không có hứng thú cùng một cậu nam sinh nhỏ hơn ba tuổi yêu đương." Cô dừng một chút, "Trên thực tế tôi hiện tại căn bản không có bất luận cái hứng thú gì mà đi suy xét loại chuyện này, tôi rất bận, có rất nhiều việc phải làm, không có thời gian cùng cậu chơi một trò chơi yêu đương."

Mày Thiệu Tề nhăn lại, đối cách nói của cô tỏ vẻ bất mãn: "Như thế nào là trò chơi đâu? Tôi rất nghiêm túc."

"Thiệu Tề, cậu lập tức sẽ vào đại học, mặc kệ là trường học nào, cậu đều sẽ gặp được rất nhiều nữ sinh ưu tú, sau đó phát giác ra tôi thật sự chỉ là một cô nữ sinh bình thường đến không thể bình thường. Có lẽ không cần mấy tháng, cậu sẽ quay đầu lại tự nhìn bản thân mình hiện tại, đều sẽ cảm thấy thật buồn cười."

Thiệu Tề cười nhạo một tiếng: "Vinh Tuyết, em đem tôi xem là cái gì? Cảm thấy tôi chưa hiểu việc đời sao? Tôi mẹ nó ba ngày hai đầu đều hướng Giang Đại qua lại, cùng Đỗ Viễn, Tiểu Mặc Nhiên bọn họ ở học viện nghệ thuật đều ngồi xổm nói chuyện, cái nữ sinh đại học gì mà chưa từng thấy qua, trừ bỏ em, ai cũng không đi lọt vào mắt tôi."

Nói xong, lại cảm thấy ngữ khí chính mình giống như có điểm hướng, hạ thấp âm giọng, mang theo chút năn nỉ nói, "Tôi không ép em, chỉ là em đừng không nghe điện thoại tôi, đừng cố ý trốn tôi, chúng ta giống như trước đây như vậy được không?"

Vinh Tuyết lẳng lặng nhìn hắn, sau một lúc lâu, mới mở miệng: "Không còn sớm, cậu đi về trước đi, nếu làm quản lý ký túc xá biết cậu không phải em họ của tôi, tôi sẽ gặp phiền toái."

Thiệu Tề nghĩ nghĩ: "Vậy em đem tôi từ sổ đen thả ra."

Vinh Tuyết gạt đầu, từ trên bàn lấy điện thoại qua, ở dưới mí mắt hắn, một lần nữa đem dây số của hắn kéo ra.

Thiệu Tề thử gọi một chút, xác định có thể chuyển gọi được, mới vừa lòng cười cười, sau đó lại nói: "Em nếu muốn kéo đến tôi cũng không sao, dù sao tôi cũng biết ký túc xá em ở đâu."

Vinh Tuyết bắt đầu dĩ mà kéo kéo khoe miệng: "Cậu trở về đi!"

Thiệu Tề gạt đầu: "Tôi phải đi rồi, ngày mai lại đến tìm em"

Vinh Tuyết mở cửa ra, yên lặng nhìn hắn lưu luyến mỗi bước chân rời đi, đi đến cửa thang lầu, còn cố ý dừng lại lưu luyến không rời mà nhìn hướng cô đứng.

Vinh Tuyết cười cười, giờ tay đối với hắn vẫy vẫy: "Gặp lại."

Thiệu Tề gạt đầu, lúc này mới tiến vào thang lầu.

-

Vinh Tuyết thở thật mạnh khẩu khí, đóng cửa lại, lập tức đem điện thoại lấy ra dây số gọi đi.

Bên kia rất mau nhận máy: "Tiểu Vinh, có việc sao?"

"Lý lão sư, em quyết định đi trại hè bên kia, ngày mai có thể sắp xếp ký túc xá, trước tiên đi qua được không?"

Lý lão sư nói: "Cái này không thành vấn đề, bên kia đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ lão sư điều phối tới, sau cuối tuần khai giảng. Bất quá em tại sao gấp như vậy?"

Vinh Tuyết do dự một lát: "Ký túc xá ở trường học em kỳ nghỉ hè này trang hoàng lại, người học ở đây muốn thống nhất dọn đến lầu khác, em không nghĩ đến chuyện dọn đi."

"Vậy được rồi, ta gọi điện thoại cho bên kia sắp xếp, ngày mai em trực tiếp đi qua là được."

Vinh Tuyết cười: "Cảm ơn Lý lão sư." Cô dừng một chút, "Đúng rồi, còn có một việc, chính là lúc trước Trần lão sư có dạy một học sinh, người đó kêu Thiệu Tề, nếu tìm em, các người liền nói không biết nhé."

Đầu kia Lý lão sư thoát sững sốt, rất nhanh phản ứng lại đây, học sinh nam thích nữ sinh xinh đẹp không phải chuyện gì kỳ quái, kỳ thật khi trước nhìn ra chút manh mối, thậm chí đoán rằng Thiệu Tề tích cực đi học như vậy, khả năng cùng Vinh Tuyết có quan hệ. Bất quá bọn họ chỉ là trung tâm phụ đạo, lại không phải trường học, không có nghĩa vụ đi quản vấn đề mấy cậu thiếu niên yêu đương. Chỉ cần học sinh hằng ngày tới báo danh, thành tích đề cao, bọn họ liền thấy vậy vui mừng.

Bà cười cười: "Đã hiểu đã hiểu."

Trước buổi tối sắp ngủ, Thiệu Tê gọi điện thoại cho Vinh Tuyết nói ngủ ngon, đối phương nghe điện thoại hần, tuy rằng không nói được mấy câu, nhưng vẫn làm hần yên tâm, buổi tối một giấc này ngủ thật sự là kiên định.

-

Cách một ngày hôm nay hần dậy rất sớm, đã nhanh gửi tin nhắn cho Vinh Tuyết, nhận được cô trả lời, sau đó vốn dĩ muốn đi tìm cô, hần biết kỳ thi cô đã kết thúc, ban phụ đạo bên kia khẳng định còn chưa có nhập học, hai ngày này hần là thời điểm nhàn rỗi nhất. Nhưng tưởng tượng nghĩ lại, đêm qua mới chạy tới ký túc xá của cô, hôm nay sớm như vậy liền đi qua, dường như muốn bắt được người, sợ cô cảm thấy chính mình quá phiền, vì thế thành thành thật thật ở nhà ăn bữa sáng, sau đó trở lại trước máy tính, bắt đầu ở trên mạng tìm tòi kỹ xảo theo đuổi nữ sinh cùng những việc cần chú ý.

Nhưng tin tức trên mạng, thật sự là lung tung rối loạn, hần một bên phun trào sự ngu ngốc, một bên dùng chỉ số thông minh thi đại học 680 điểm, quy nạp tổng kết ra mấy cái tự nhận là công lược hữu dụng.

Quá dụng tâm kết quả chính là, chờ khi hoàn hồn, đã mau tới giữa trưa. Hần nhanh chóng thay đổi một bộ quần áo, lại đối với gương xem xét, đến khi bản thân kết luận xác thật là thiếu niên đại soái ca, sau đó mới vội vàng vàng ra cửa.

Hần trước tiên không gọi điện thoại cho Vinh Tuyết, dẫn lên xe đạp chạy thẳng đến Giang Đại.

-

Thời tiết tháng sáu đã thật sự nóng, mặt trời chói chang, ngay cả gió đều là hơi nóng. Nhưng hần lại bỗng nhiên phát giác, mặt trời giữa trưa đã cao lên đỉnh đầu, một hơi chạy tới dưới ký túc xá Vinh Tuyết, mới lấy ra điện thoại di động gọi cho cô.

Nhưng mà đầu bên kia điện thoại truyền đến lại là âm thanh tắt máy.

Hần có chút kỳ quái, chẳng lẽ là đi ăn cơm?

Nghĩ nghĩ, đem xe đạp đặt ở ven đường, chạy đến ban công ở giữa ký túc xá dừng lại, cửa sổ đóng chặt, nhìn không ra động tĩnh bên trong.

Cũng không biết vì sao, cuộc sống lần đầu tiên vừa mới theo đuổi này khiến sinh khí phách hăng hái, bỗng nhiên chút tự tin liền ít đi, một loại dự cảm không tốt bay lên tới.

Hần nhanh chóng lộn trở lại ký túc xá.

Di quản lý ký túc xá còn nhận ra hần, nhìn thấy hần đi vào, a một tiếng: "Cậu không phải em họ Vinh Tuyết à? Tại sao tới vào lúc này? Vinh Tuyết đã đi rồi a?"

"Đi rồi?" Thiệu Tê cảm thấy chính mình không nghe hiểu được những lời này.

"Đúng vậy! Buổi sáng đi, kéo rương hành lý, hần là về nhà, ký túc xá con bé đều đã dán giấy niêm phong."

"Không có khả năng!"

"Cái gì không có khả năng? Con bé về nhà không nói cho em họ cậu biết sao? Hay là..." Di quản ký túc xá cũng không biết bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, câu nói kế tiếp ngừng lại, hồ nghi nhìn xuống đánh giá hần.

Thiệu Tê hoàn hồn, cười gượng hai tiếng: "Có thể là đã quên nói, con điện thoại cho chị ấy là được, cảm ơn dì!"

Nói xong cũng dường như trốn rồi đi.

Hần trở lại chỗ đỗ xe đạp, lại lần nữa lấy ra điện thoại di động gọi cho Vinh Tuyết, nhưng đầu kia vẫn như cũ là nhắc nhở tắt máy.

Hần đứng ở bên đường, có chút mờ mịt mà nhìn nhìn hai bên, lúc này gặp chính cuối kỳ, vườn trường Giang Đại còn có không ít người, nhưng gương mặt lui tới, lại không có người hần muốn tìm.

Hần nghĩ nghĩ, lại tìm số điện thoại văn phòng ở trung tâm gọi đi qua, đầu kia nhận điện thoại nghe ra chính là Lý lão sư, áp ứng hỏi: "Lý lão sư, em là Thiệu Tê, Vinh Tuyết nghĩ hè có khóa sao?"

Đầu bên kia Lý lão sư thanh thanh giọng nói: "Vốn là có khóa, nhưng do em ấy có việc nên không tới."

"Có việc?"

Cái ý niệm thứ nhất của Thiệu Tê là nhà cô đã xảy ra chuyện gì.

Đầu kia Lý lão sư do dự lúc sau, nói: "Thiệu Tê a! Vinh Tuyết em ấy cùng cậu không giống nhau, áp lực khá lớn. Em lập tức liền phải vào đại học, là đến Đê Đô đi? Đại học nữ sinh ưu tú xinh đẹp rất nhiều, khẳng định có thể gặp được người mình thích."

Thiệu Tê thoáng sùng sốt mới kịp phản ứng lại ý tứ của bà, thẹn quá thành giận nói: "Em biết chính mình đang làm gì!"

Nói xong liền bọc bội mà cúp điện thoại.

Hắn đứng ở dưới ánh nắng chói chang, một bụng lửa chạy trốn lên.

Hắn không phải đùa ngốc, Lý lão sư nói rõ ràng như thế là nói cho hắn biết, Vinh Tuyết không đi kiêm chức là vì trốn tránh hắn.

Hắn là hồng thủy mãnh thú sao? Cho nên đáng sợ như vậy? Ngay cả thầy đều không muốn thấy hắn?

Ở lúc ban đầu tức giận qua đi, tiếp đó là một cổ vô lực uể oải thật sâu.

Cuộc đời lần đầu tiên theo đuổi một người nữ sinh, chưa nghĩ tới không chỉ có bị cự tuyệt, còn bị cả bài xích cùng chán ghét, bất quá là rõ đầu rõ đuôi một hồi kịch một vai.

Nhận thức này làm Thiệu Tê mười tám tuổi, trong cuộc đời lần đầu tiên cảm nhận được loại cảm giác thất bại cùng với thương tâm.

-

Hắn liên tiếp ở Giang Đại châu chực hai ngày, thậm chí còn chạy tới học viện y Giang Đại ở dưới lầu chờ mấy tiếng đồng hồ những học sinh thực nghiệm đi ra, nhìn thấy nữ sinh tóc ngắn mặc áo blouse trắng từ bên trong ra tới, biết rõ không phải người chính mình muốn tìm, nhưng vẫn nhìn không được chạy tiến lên nhìn thật kỹ, sợ không cẩn thận bỏ qua.

Tối ngày thứ ba, hắn lại lần nữa chạy tới vườn trường Giang Đại lang thang du đãng không có mục tiêu, giống như là chờ mong kỳ tích, hy vọng từ những cái gương mặt đó bỗng nhiên nhìn đến gương mặt chính mình phải đợi kia.

Nhưng mà, thế giới này rất ít kỳ tích.

"Thiệu Tê, con rốt cuộc đang làm gì? Chủ nhiệm lớp đã thúc giục vài lần, nay đã là hai ngày cuối cùng, con còn không có nghĩ đến nguyện vọng nào à?"

Về đến nhà, mới vừa vào cửa, ba Thiệu liền bùm bùm một hồi, hiển nhiên cũng là do sốt ruột.

Thiệu Tê bất lực nằm ở trên sô pha, không nói một lời.

Ba Thiệu cảm thấy ra không thích hợp, ở bên cạnh hắn ngồi xuống: "Con trai, con làm sao vậy? Có phải gặp chuyện không được cao hứng hay không?"

Thiệu Tê không kiên nhẫn mà vẩy vẩy tay: "Không có."

"Vậy chúng ta vẫn là nhanh chóng đem nguyện vọng xác định đi! Con là muốn đi đại học P hay là đại học T?"

Thiệu Tê giương mắt nhìn ba của mình, không chút để ý nói: "Đều không đi."

Ba Thiệu chợt sùng sốt: "Vậy con muốn đi nơi nào?"

Thiệu Tê nói: "Liên Giang Đại đi!"

"Giang Đại?" Ba Thiệu ngạc nhiên: "Con trai, con thi chính là 680 điểm, tên đứng thứ 13 toàn tỉnh, trường học top đầu chuyên ngành gì cứ tùy tiện chọn, hiện tại con nói cho ba muốn đi Giang Đại?"

Thiệu Tê nói: "Giang Đại thì làm sao? Cũng đứng top mười cả nước, mục tiêu con vẫn luôn chính là Giang Đại, mặc kệ điểm thi nhiều ít, cái mục tiêu này đều sẽ không thay đổi."

Ba Thiệu ngượng ngừng cười cười: "Vì cái gì một hai phải đi Giang Đại à?"

Thiệu Tê thuận miệng nói: "Bởi vì rời nhà gần a!"

Nói ra bản thân cũng cảm thấy buồn cười.

Nhà sao? Suốt năm chỉ có di bảo mẫu ở nhà.

Ba Thiệu tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng hắn tự xưng đã khai sáng, ông luôn luôn tôn trọng ý kiến con trai, nghe hắn nói như vậy, rất mau liền thông suốt, gật gật đầu cười: "Cũng được, một mình con đi Đê Đồ, ba còn không yên tâm đâu!"

Đã hiểu rồi! Ba hắn ngày hai đầu đêm không về ngủ, cũng không gặp yên tâm quá.

Ba Thiệu lại hỏi: "Vậy con đến chuyên ngành gì? Tài chính? Đương nhiên nếu con thích ngành khoa học và công nghệ, chuyên ngành nào cứ nói ba cũng sẽ giúp con..."

Còn chưa nói xong, Thiệu Tê đã đánh gãy lời nói của ông: "Y học, con đi học viện y Giang Đại."

Bạn đang đọc truyện *Dung Tuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.